

SachVui.Com

Truyện Ngắn

Cô Dâu Đi Học

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20: End</u>

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirllhcm
dtv-ebook.com

Chương 1

Hôm nay chủ nhật, một buổi sáng trong lành, không khí khá thoáng mát, đặc biệt là đối với vùng quê miền tây. Trong ngôi biệt thự "hoa lan" Tô Tịnh đang ngon giấc say nồng, môi mỉm cười hình như trong giấc mơ cô bé gặp phải rất nhiều điều thú vị. Nhưng từ ngoài cửa đang vang rõ những bước chân gấp, do phòng của Tịnh Nằm trên gác gỗ của căn biệt thự_ đây là căn biệt thự khá cổ, bên ngoài xây bằng tường nhưng bên trong các vật dụng, trang trí đa số bằng gỗ, tuy nhiên cũng không làm mất đi vẻ sang trọng của nó.

Cánh cửa phòng bất ngờ được mở ra, một bà già khoảng 60 bước vào, mái tóc bà bạc phơ búi cao, nét mặt hiện từ nhưng đôi mắt lại rất sáng như nhìn thấu những gì xung quanh. Bà nhẹ nhàng bước tới gần giường Tịnh, khẽ lay vai Tịnh và cất nhẹ giọng gọi:

- bé con, dậy đi nào. Ông ngoại con đang có chuyện cần gặp con đó.

Tịnh đưa gương mặt còn thèm ngủ, khóe miệng còn chảy ke đáp lại bà: - **, ** cho con ngủ thêm tí đi, hnay không cần đi học mà.

Vâng đó là bà ** già, đã sống với Tịnh từ nhỏ, và Chăm sóc Tịnh từ đó giờ. bà cười khẽ thương yêu khi thấy biểu hiện của Tịnh:

- Thôi nào, nếu con cứ nằm như vậy hoài thì ** sẽ lôi con dậy và lấy khăn ướt lau mặt giúp con, thay đồ giùm con như hồi nhỏ ah

nha? ko phải con bao ** phải xem con là người lớn hay sao.

Nghe ** nhắc đến việc làm người lớn là cô lập tức ngồi dậy, bởi vì ngày hôm qua cô đã nói với **, cô quyết tâm trở thành người lớn rùi, và bản thân cô thấy mình cũng đã lớn rùi chứ bộ. mặc dù gương mặt vẫn còn gái ngủ, nhưng cô cố gắng ngồi dậy, đi vào phòng vệ sinh nhưng cũng không quên dặn bà **:

- ** soạn giúp con bộ đồ đi, con vệ sinh ra rùi thay lun.

Bà ** nhìn theo cô vào vệ sinh với ánh mắt yêu thương: - Muốn làm người lớn mà không chịu tự chăm sóc bản thân, có bộ đồ cũng còn phải nhờ bà già này lấy cho, ko bít mai một lấy chồng như thế nào nữa, chắc mang bà già này theo quá. Nói rùi bà tự mỉm cười vu vơ.

Sau khi được bà ** giúp, Tô Tịnh đã gọn gàng trong bộ đồ mặc nhà nhưng không kém phần nhí nhảnh, trẻ trung. cô tung tăng chạy xuống lầu gặp ngoại mà ko bít có một chuyện sắp làm thay đổi cuộc đời của cô.

Chạy tới bá cổ của ông ngoại, cô nũng nịu:

- sao ngoại kiếm con sớm vậy ngoại? con vẫn còn bần ngủ đó. Con bắt đèn ngoại, hôm nay ngoại dẫn con đi chơi nha ngoại.

Ông đưa cặp mắt nghiêm túc nhìn cô, nó thật khác với cách đối xử thường ngày của ông đối với nó, mỗi khi nghe nó nhõng nhẽo ông thường mỉm cười cứ không như bây giờ. Bây giờ ông không cười với nó, không trả lời đáp ứng những yêu cầu của nó và cũng ko lên tiếng từ chối hen dịp khác khi ông ko rảnh hoặc ko thể đáp

ứng ngay được. Ông ngồi yên, mặt như đang suy nghĩ, như có chuyện gì quan trọng lắm trong cái đầu của ông nó.

Mặc dù thấy ông nó như vậy, nhưng nó vẫn nghĩ ông chưa nghe được lời nó nói, nên nó tiếp tục đòi hỏi:

- ông ngoại ơi, dẫn con đi chơi nha, con muốn đi ra ngoài bên tàu, lâu rồi ngoại ko dẫn con ra đó, ở đó thật là đông vui. nhe ngoại.

Bây giờ thì ông ngoại nó không còn yên lặng suy nghĩ nữa rồi, ông quay qua nhìn nó, khẽ nói với nó, nhưng gương mặt ông cũng ko giãn ra được tí nào, cho nó thấy được tính nghiêm trọng của sự việc.

- Tịnh, cháu ngoan của ông. Con ngồi yên và bình tĩnh nghe ông nói này. Ông có quyết định cho con đây, nhưng trước hết con phải hứa với ông, con phải đồng ý và nghe theo tất cả những sắp xếp của ông. Ông làm tất cả mọi việc cũng là vì ông thương cháu mà thôi.

Đưa gương mặt phụng nhịu ra nó nhìn ông: - nhưng mà chuyện gì ông ko nói ra thì làm sao con hứa với ông được hả ông.

- Ko, con chỉ cần biết ông làm bất cứ việc gì cũng là vì con. Ta ko cho con từ chối mà chỉ được đồng ý thôi.

Tại vì cô rất ít khi thấy ông ko chiều mình, nên hnày thấy ông có những biểu hiện khác ngày thường cô hơi sợ và đáp xuôi:

- vâng, ông cứ nói đi ạh.

- Tịnh ah, con năm nay cũng đã 18 tuổi, ta thì ko sông thêm được bao lâu nữa để mà chăm sóc con. Giờ ta muốn con phải lấy chồng, năm xưa cha con đã hứa sẽ gả con cho con trai bác Triệu, và

ta cũng tìm hiểu kỹ rồi, thằng đó là một người tốt đảng hoàn, nó cũng như con chịu nhiều bất hạnh trong gia đình, mẹ nó đã bỏ ba con nó đi khi mà nó vừa tròn 11 tuổi. Hiện nay nó đang là một giám đốc cho một hãng thời trang có Tiếng ở sài gòn. Mấy hôm trước ta đã liên hệ với họ và họ đã đồng ý giúp ta chăm sóc cho con, hôn lễ sẽ được cử hành trong tháng này.

Thở dài, ông đưa mắt nhìn Tịnh xem phản ứng của cô, nhưng ông ko nhìn ra được gì bởi hiện giờ cô như bị đóng băng tại chỗ. cô ko còn biết gì khi nghe những lời ông nói bên tai. nó quá xa lạ với cô " cái gì vậy? mình phải lấy chồng, một thằng chồng giám đốc, hôm qua mình mới quyết định tập làm người lớn, giờ chưa kịp tập đã phải lấy chồng sao?" và những lời đó cứ ong ong trong tai cô.....một thời gian rất lâu, bỗng nhiên trên khóe mắt cô chảy ra những giọt nước mắt bởi vì cô chợt nhớ ra " lấy chồng là phải theo người ta, lấy chồng là phải xa ông ngoại, ** nữa, lấy chồng rồi phải làm mẹ, mà làm mẹ là sao ta..." nhiều thật nhiều câu hỏi hiện ra trong đầu cô làm cho cô phải bất khóc vì sợ. và cô méo mó năng nỉ ngoại:

- ngoại đừng bắt con lấy chồng được ko ngoại, ngoại chê con phiền phức, nên bắt con lấy chồng hả ngoại, con hứa từ nay con sẽ ko làm khó ngoại nữa, con sẽ ko bắt ngoại làm cái này cái nọ cho con đâu, nha ngoại. (tại vì cô nghỉ tại ngoại cô thấy cô cứ hay nhõng nhẽo nên muốn bỏ cô cho người ta.....hii ngổ thiệt)

xoa xoa đầu của cô, ông Tô Phú nói: - cháu ngoan, ông yêu con ko hết thì sao ông lại bỏ con chứ, thui con đừng nghỉ lung tung nữa, rửa mặt đi ăn sáng đi con. con nên nhớ là ông yêu con nhất đó.

Buồn hiu ngồi lại một mình trên bộ ghế sofa khi mà ông của cô đã đứng dậy đi vào phòng nghỉ rất lâu rồi. bà ** già mới từ bếp

mang ra một đĩa trứng chiên và một ổ bánh mì, bà đã nghe được những lời ngoại nó nói với nó, và bà cũng tin rằng có chuyện gì đó mà ông Tô Phú còn giấu, vì chỉ khi có chuyện xảy ra thì ông mới mau tìm nói gửi gắm cô cho người khác như vậy. nhẹ nhàng bà khuyên cô:

- con nên ăn sáng đi mới tốt cho sức khỏe, ông con làm như vậy chắc là có nguyên do của ông, con nên nghe lời vì ông cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, thôi, quên đi và sống vui với ** trong những ngày còn ở với **.

Bỗng cô ngẩn mặt lên và lần này thì khóc thật to - bộ ** cũng bỏ con mà kêu con lấy chồng.

- con vẫn có thể về đây thăm ** mà, ** sao bỏ con dc, con gái lớn thì phải đi lấy chồng chứ con. ngoan đi, vui vẻ lên đi con, con là người lớn mà hờ chút là khóc ha.

Tô Tịnh đã nín khóc, và cũng đưa lầy lầy bánh mì ăn, nhưng nhìn cách cô nhai bánh thực tức cười, như con nít bị ba mẹ bắt ăn món mình ko thích vậy. bà ** nhìn cô đã chịu ăn rồi thì an tâm đi trở vô bếp, nhưng bà cũng ko nén được nổi bực khi sắp phải xa cô.

Và rồi ba tuần lễ trôi qua nhanh chóng, ngày cô về nhà chồng đã đến, từ trước giờ chỉ biết ăn với ngủ rồi học, cô ko phải lo nghĩ chuyện gì cả cho nên khi nghe ngoại bắt lấy chồng cô chỉ bực khóc một chút, nhưng ăn thì vẫn ăn, ngủ thì vẫn ngon và đêm còn mơ thấy mộng đẹp. việc chuẩn bị cưới đã có nhà chồng lo hết còn lại là ngoại và ** lo thôi. tối trước khi cưới ko như nhưng cô dâu khác lo lắng mất ngủ, còn cô đã ngủ từ lúc 9g tối, ngoại và ** vô thăm xem chừng cô, muốn nói với cô vài điều trước khi về nhà chồng cũng ko kịp.

Và sáng nay là ngày trước dâu, Nhà chồng cô đã mang đến cho cô cái áo cưới đẹp tuyệt vời vào hồng phấn nhìn vào cô cứ tưởng là áo của các cô công chúa ngày xưa, cô cứ nhìn cái áo mà quên mất bần vì phải lấy chồng. khi cô được cô thợ trang điểm của chồng cô gửi xuống tang điểm cho cô xong và cho cô mặc chiếc áo cưới đó vào, nhìn vào gương cô như ko còn nhận ra là cô nữa, còn người thợ trang điểm thì đứng ngơ ra nhìn nó, là người thợ trang điểm khá có tiếng ở Tp, và đã từng trang điểm cho rất nhiều cô dâu là người mẫu nhưng cô thật sự bất ngờ về Tô Tịnh, Tịnh có một vẻ đẹp vừa gây thơ nhưng ko kém phần sắc xảo, nhìn rất ngọt ngào mà ai một lần nhìn rồi là ko thể quên.

Khi nghe tiếng ** vào thông báo đàn trai đến, Tịnh mới bắt đầu run lên, cảm giác bần và sợ mới bắt đầu đến. và rồi, Tịnh ko còn bít gì cả, từ lúc có ai đó vào đưa cô ra, cho đến tất cả các động tác lại tổ tiên nó chỉ làm theo sự hướng dẫn của một ai đó, cho đến khi bàn tay nó được nâng lên, một cảm giác ấm áp len nhẹ vào lòng cô, cô ngược lên nhìn người đó thì đôi mắt cô như bị hút vào người đó, người đó cao hơn cô bao nhiêu thì ko bít chỉ bít cao hơn nó, gương mặt góc cạnh, mũi cao đặc biệt đôi mắt rất đẹp rất ấm áp, và người đó đeo vào tay cô một chiếc nhẫn, và cô biết được người đó sẽ làm chồng của cô.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhem
dtv-ebook.com

Chương 2

Sau tất cả các nghi thức của một đám cưới, và một bữa tiệc mà khách mời chỉ có những người làm ăn chung với ông Phú. Tình được một ông già- hình như sẽ là ba chồng nó, vì lúc nãy làm lễ cô có nghe ai đó bắt cô rót trà cho người đó, người đó và chồng cô đưa cô ra xe, và cô nghe đâu khi về thành phố cô lại phải làm cô dâu cho một bữa tiệc được tổ chức ở khách sạn gì đó, cô ko tài nào nhớ nổi chỉ nghe đâu khách sạn 5 sao. chỉ nghỉ thui, cô cũng thấy năn rùi.

Ông ngoại và bà giúp việc già theo cô ra đến tận xe của bên đàn trai, nhìn gương mặt 2 người cô thật muốn khóc, cô nghĩ là từ nay sẽ ko ai làm phiền 2 người nữa rùi, cô vẫn giận vì nghĩ là 2 người muốn bỏ cô. Nhưng cô nhớ lời dặn của ai đó là ngày hnay cô dâu ko được khóc. và rùi cô ko khóc, gương mặt có nhùi một mồi vì đứng trong bữa tiệc quá lâu công thêm bùn vì sắp phải xa nhà, cô cố tỏ ra mạnh mẽ để tạm biệt ngoại và bà giúp việc già:

- ngoại ở lại mạnh khỏe nha, đừng chỉ lo làm việc mà ko chăm sóc sức khỏe đó. ah, khi nào ngoại nhớ con ngoại lên thăm con k?

- bé con của ngoại, khi nào nhớ con thì ngoại sẽ lên thăm con chứ, và con cũng có thể về thăm ngoại được mà, nhưng nhớ là xin phép chồng con đàng hoàng nha con.

- Zậy ngoại ko phải bỏ con lun hả ngoại?

- ngặt quá, ngoại có mình con là người thân thì làm sao ngoại bỏ con được, con lên đó cái gì cũng phải nói với chồng và ba chồng con nha, con còn nhỏ lắm cho con lấy chồng ngoại thật ko yên tâm, nhưng thời gian ko cho phép ngoại kéo dài thêm nữa.

Quay sang bà ** già đang bần thiêu nhìn cô, Tịnh ko kèm được nước mắt, đôi mắt đã rung rung nhưng do cô cố kèm chế mà chưa có giọt nước mắt nào thành hình:

- bà nhớ tự chăm sóc cho mình và cho ngoại giùm con nha, con ko có cha mẹ, từ nhỏ do bà chăm sóc, dù ko có máu mủ ruột rà nhưng với con bà ko khác nào người mẹ thứ 2.

- bà cũng rất thương con và cũng ko nỡ xa con, nhưng bà bít như vậy mới tốt cho con, con yên tâm lên đó, bà sẽ thấy con coi sóc mọi việc ở đây, rảnh nhớ về thăm bà.

Nhận thấy đã quá trưa, ko thể kéo dài thêm thời gian ở đây hơn nữa nếu mà muốn về thành phố đúng 5g chiều để kịp cho bữa tiệc tối nay, Triệu Minh Quân- chồng của Tô Tịnh bèn xin phép 2 người lớn tuổi:

- Thừa ba, và bà, 2 người hãy yên tâm về Tịnh, con hứa sẽ chăm sóc và quan tâm cho cô ấy. đã trể con xin phép đưa Tịnh đi ah, sau này con sẽ đưa Tịnh về thăm gia đình mình thường xuyên.

Ông Tô Phú hiểu, nên nhẹ nhàng hỏi Tịnh ra xe:

- Thôi các con lên đường nha, tạm biệt các con.

Sau khi lên xe, nhìn dãy nhà quen thuộc lần lượt lùn lại sau lưng mình, Tịnh ko khỏi bần, cố quay đầu lại, đưa tay vẫy chào ngoại và bà giúp việc già.

Xe đã chạy được một đoạn dài, nhưng ko khí trong xe cũng ko thay đổi, một sự yên lặng mà hình như những người trong xe ko có ý định phá vỡ nó. Là một người hiếu động, nên Tịnh ko quên lắm với ko khí này, muốn làm một cái gì đó để phá vỡ ko khí khó chịu này đi nhưng khi nhìn vào gương mặt của người chồng mình (ánh mắt rất âm áp, nhưng vẻ mặt rất nghiêm, môi ko nở nụ cười) cô liền dẹp ý định nói chuyện và chuyển ánh mắt sang quan sát mọi vật trong xe " chiếc xe này đẹp hơn xe ngoại ấy chứ, chắc là phải mắc lắm đây, nó thật rộng có thể ngã ghế ra mà ngủ ngon ấy chứ, cũng là xe bốn chỗ như xe ngoại mà sao nó rộng thế này. ah, kia rồi có một cái tivi nữa chứ, thật muốn kêu anh ta cho mình xem thử cái tivi to đùng này chứ." suy nghĩ để rồi thất vọng tại vì cô thì có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng rồi chỉ có thể nuốt các câu hỏi vô lòng, để rồi âm ức ngọ ngậy mãi trên ghế ko yên. buồn quá lại cũng đã thấm mệt cô lăn ra ngủ khi lun.

Triệu Minh Quân thực sự này giờ anh ko phải chỉ yên lặng mà ko biết được những hành động của cô. anh tự thấy tức cười trong lòng nhưng ko nói ra.

Được một lúc thì cái đáng nằm ngủ cũng cô thật hết nói nổi, cái đầu quẹo qua và rồi nằm hẳn lên chân anh, hai chân cô để lên ghế co lại như con tôm, hình như cô đã quên hẳn là mình đang mặc đầm thì phải, bây giờ mà có ai nhìn vào dám nghĩ anh lấy một cô bé con về làm ah, ko chừng có người còn sẽ gọi cho cảnh sát vì hiểu lầm anh đám cưới với trẻ vị thành niên. Nghĩ vậy thôi nhưng trong lòng anh ko hề có một ý định nào trách cô cả, vì anh biết cô thực sự chỉ là một bé con thôi dù đã 18, anh đã lớn lên mà ko có mẹ, đã trải qua cuộc đời 28 năm, nên anh thông cảm cho hoàn cảnh của cô, ko biết sau này anh sẽ đối với cô như thế nào đây khi tuổi tác cách biệt quá

nhiều. Mỉn cười anh cởi áo khoát bên ngoài ra khoát lên người cô, che lại những hờ han trên người cô mà do lúc ngũ cô vô ý tạo ra.

=====

Sau một đoạn đường dài từ Tiền Giang (miền tây) về Sài gòn, Tô Tịnh vẫn ngũ ngon lành trên chân của Quân, miệng thì cứ chụp chụp như đang ăn, đã vậy còn chảy ke, Nhìn Tịnh Quân chắc là cô nhỏ đang mơ ăn cái gì ngon lắm đây, nãy đăi tiệc có ăn gì đâu mà.

Về tới Khách sạn caravelle nơi tối nay anh đặt để tổ chức tiệc cưới của anh và Tịnh, nhẹ nhàng anh dùng tay vỗ nhẹ vào má cô:

- Tịnh, dậy đi heo con

- ư...ư...

Tuy nhiên, là người ham ăn ham ngủ, nay trong giấc ngủ lại được ăn ngon thế kia thì làm sao dễ dàng đánh thức cô dậy nổi.

Quân nhẹ nhàng kêu Tịnh dậy 2, 3 lần như vậy mà ko có hiệu quả, công thêm việc nãy giờ bị cô xem cái chân mình như cái gối ôm ngủ như vậy 2, 3 tiếng đồng hồ chứ có phải ít, bây giờ đang có cảm giác ê ê nữa chứ. Tức ko chịu được, giờ đang ở trước cổng khách sạn, ko thể cứ kéo hay bồng cô nhỏ ra được như vậy thì người ta sẽ nhìn sao đây về một tổng giám đốc như anh, bình thường anh rất dịu dàng, rất hiếm khi có người làm anh giận, anh sống nhưng lun bí cách che giấu cảm xúc của bản thân, nay nhìn con nhỏ mà anh thấy bất lực, con giận kèm chế nãy giờ bắt đầu bùng lên. Nhưng là đàn ông anh ko thể đánh phụ nữ vì vậy để đánh thức cô dậy anh dùng tay bóp mũi cô, chắc lát nữa đây ko thở được cô nhỏ sẽ tỉnh. Nhưng ko con nhỏ ko tỉnh sau 30 giây ko dc thở, mà

còn mở họng ra mà thở. hết cách anh dùng viên thuốc cảm có sẵn trên xe nhờ tài xế của mình nghiền nhỏ và anh đổ vào miệng con nhỏ.

Đang ngủ ngon đã vậy còn đang được ăn trong mơ, tự nhiên đâu miếng đùi gà vào miệng tự nhiên có vị đắng quá, cô bật dậy và khó chịu nhả hết những gì có trong miệng ra xe, mà ko biết là đang ở trên xe bên cạnh ông chồng yêu quý của mình.

- ôi trời, con gà bị gì mà sao đắng quá....ẹo..ẹo

- cô có biết mình đang làm gì ko đó.

Tự nhiên nghe được giọng nói khó chịu kể bên mình hoảng hồn cô mới kịp nhận ra mình đang ở đâu, và mình đang phạm tội gì. lúng túng cô ko biết phải làm gì, phản ứng tự nhiên cô nhẹ giọng

- Xin lỗi

Thấy cô đã tỉnh, và cuối mặt xuống đôi tay đang đan vào nhau. dù còn rất giận nhưng Quân cũng thôi ko trách cô thêm.

- thui, tới nơi rồi, cô theo tui vào trong để cho người ta chuẩn bị cho kịp bữa tiệc tối nay.

vừa bước vào Khách sạn, Tịnh có cảm giác như là mình bước vào cung điện của công chúa, tất cả mọi vật đều sang trọng và bóng loáng lộng lẫy. bất giác cô bực miệng:

- ôi, đẹp quá

cảm thấy xấu hổ với mọi người vì những hành động nãy giờ của cô vợ mình giống như một cô gái quê mới lên (mà thật sự là gái

quê mà, đi chơi nhieu chưa ra sài gòn lần nào) cũng may nãy giờ cô mặt bộ đồ đầm khá sang trọng, ko thui anh đã tránh xa ko dám đi chung với cô rùi, quay qua cô Quân nạt khẻ

- cô yên lặng giùm chút đi.

chu chu cái mỏ ra cô cãi: - tại tôi lần đầu tới đây chứ bộ

- thui, ko nói nữa, lát vô phòng tôi có vài điều muốn bàn với cô trước khi tiệc cưới xảy ra đêm nay

- nhưng mà mình đang đi đâu vậy?

Dù đã bị nhắc nhieu lần là yên lặng nhưng thắc mắt trong lòng kiến cô ko kiềm lại được, lở mồm miệng ra hỏi rùi mới thấy được ánh mắt nghiêm lại của anh cô liền cuối đầu bước đi theo anh.

Bỗng đang đi tự nhiên anh dừng lại đột ngột trước cửa một căn phòng, làm cô dừng bước ko dám xâm vào anh

- cô đi đứng cho đàng hoàng một chút đi, lát nữa đây đứng trong tiệc cưới khách mời còn nhieu hơn khách mời hồi sáng nữa đó, toàn là những người quan trọng, cô nhớ cẩn thận đi đứng giùm đừng làm tôi và ba tôi mất mặt nha.

- Nãy tôi đâu cố ý, anh thì chân quá dài, đi thì anh ko chịu đợi tôi, tôi sợ lạc mới bước nhanh theo anh, đã vậy khi đứng lại cũng ko nói với tôi một tiếng.

[SI - cô...[/SIZE]

Vừa định quay lại la cô vì cái tôi dám cãi chồng thì bỗng cái cái miệng chum chum như con nít, cái mặt thì kênh kênh lên như muốn

làm anh sợ tự nhiên anh chùn xuống, thôi ko nói cô nữa. và rồi trong tâm anh bỗng thấy mình tự nhiên có nhiều thay đổi, bình thường rất hiếm việc làm cho anh bức mình, phải là người khác, nhưng đứng trước cô hình như cái gì anh cũng có thể làm được, anh mỉm cười đầu vang lên ý nghĩ: " sao nhỉ?"

Mở cửa phòng để 2 người vào bên trong bởi vì anh nhận thấy này giờ đứng đây có khá nhiều người đi qua đã chú ý đến anh và cô.

- thui, tui ko cãi với cô. cô vào phòng đi và rửa mặt mũi cho tỉnh táo, lên giường nghỉ ngơi chút rồi người trang điểm đến sẽ giúp cô chuẩn bị cho bữa tiệc đêm nay.

- làm như tui khoái cãi với anh lắm vậy, xí... tui ko thèm...

Lè lười chọc anh rồi cô cũng đi vào phòng tắm làm vệ sinh cho bản thân, tại cô thấy mình cũng rất khó chịu vì người dính đầy mồ hôi với bụi đường. chứ ko phải vì cô nghe lời anh đâu nhà.

- cô làm lẹ và ra đây, tui nói với cô những cái cần thiết trước khi bữa tiệc đêm nay xảy ra nè.

- sao toàn là anh quyết định ko vậy, kêu tui yên, tui yên rồi thì giờ lại kêu tui lại nói. anh thất rắc rối ah nha.

Nghe những lời cãi bướng của cô anh lại thấy ko giận mà bỗng nhiên thấy thú vị chứ. thật sự Quân nghĩ mình cũng ko hiểu được mình.

- Cô ko nghe ngoại cô nói ah, cô lên đây thì phải nghe lời tôi chồng của cô chứ. Đã là vệ sinh sạch sẽ thơm tho bản thân, này giờ lâu là tại cô đang tắm. đi lại ngồi vào mép giường cho đối diện với anh để dễ nói chuyện cô hát mặt lên trông thật tức cười:

- rùi đó, có gì nói thì nói lun đi ông chồng yêu quý ah.

- vậy mới ngoan chứmặc dù trong lòng đang cười thầm vì hành động của cô nhưng anh vẫn cô lấy giọng nghiêm túc khen cô một câu trước khi bắt đầu câu chuyện.

- Tôi biết, tôi cô lấy nhau là vì người thân của mình, cô lấy tôi vì ngoại cô ép, còn tôi dù ko bị ba tôi ép nhưng tôi và ba sống với nhau từ nhỏ, ông đã vì tôi và công ty mà làm việc ngày đêm, ba tôi đã cực nhừ vì vậy tui ko mún ba tôi bần thêm bất cứ việc gì. lấy cô có thể giúp ba tôi trả được nghỉ cho người ba quá cô của cô và cũng là bạn ba tôi, tôi rất vui và hoàn toàn tự nguyện. còn nhiều chuyện tôi chưa thể nói với cô ngay được, nhưng rùi sau này cô cũng sẽ hiểu.

Nhìn xem phản ứng của cô khi nghe câu chuyện, thấy cô có vẻ suy nghĩ anh lại tiếp:

- Hiện tại tôi chưa có người yêu, có thể cũng do hoàn cảnh trưởng thành cũng tôi nên tôi vẫn chưa thể có cảm tình với bất kỳ cô gái nào, vì vậy khi lấy cô rùi tôi sẽ cố để mà làm tròn nhiệm vụ của

tôi với cô, nhưng cô cũng đừng mong hơn thế nữa nhé, tôi sẽ ko thể nào yêu cô được đâu. Từ nay tôi và cô trước mặt mọi người vẫn là vợ chồng, nhưng thật sự chúng ta có những tự do riêng, nếu sau nay cô ko sống được nữa với tôi hay là cô có

bạn trai thì lúc đó tôi cô sẽ tuyên bố ko hợp và chia tay.

Nãy giờ nghe anh nói, cô có nghe đó nhưng có hiểu gì đâu, gì mà yêu chứ, chẳng phải lấy anh rùi thì chỉ cần sống chung, ở chung

phòng là được sao, sao mà anh nói thấy phiền phức vậy, ừ thì bít cô sống với anh có gây nhau hay ko, nhưng chỉ cần anh chịu cô một chút thôi à, anh đừng giành ăn với cô, cho cô đi chơi ko bắt ở nhà là cô thấy được rồi, cô tự nhận thấy bản thân cũng đâu đòi

hỏi nài, chẳng lẽ anh sẽ ko cho cô đi chơi? vậy cô liền lên tiếng:

- Anh sẽ cho tôi đi chơi chứ khi tôi sống ở nhà anh?

- trời điều đó là dĩ nhiên, nếu ngày đó ko có gì quan trọng cô muốn đi đâu tùy ý cô.

- ok, vậy thì được rồi

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirllhem
dtv-ebook.com

Chương 3

Đúng 7g đêm hôm đó, Tô Tịnh đã được cô thợ trang điểm của Công ty Triệu Quân giúp để trở thành cô dâu cho bữa tiệc tối đó, vì lúc sáng thời gian gấp ko cho phép, thêm điều kiện ở vùng quê ko đủ điều kiện nên việc trang điểm cho cô lúc đó có nhều hạn chế. còn đêm nay mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầy đủ, và lại được Tổng giám đốc Quân nhắc nhở là phải giúp cô nổi bật nhất đêm nay để ko làm mất mặt anh với những khách mời toàn là người có địa vị xã hội, nên họ đã dốc toàn bộ năng lực giúp cho cô việc trang điểm được tốt nhất.

Cô đã phải theo họ vào phòng Spa của khách sạn, rồi một anh thợ chuyên làm tóc đã giúp cô nối một bộ tóc dài mượt hơn so với cái đầu tóc ngang vai cắt ko được khéo lắm của cô lúc ban đầu, da mặt của cô dù rất láng mịn ko một tỳ vết nhưng theo lời họ nói : -" da cô hơi khô, cần phải đắp mặt nạ này và nằm yên cho chúng tôi mát xa một lúc thì nó sẽ rất tuyệt". sau tất cả những thứ đó họ còn bắt cô ngồi cả tiếng đồng hồ để họ trang điểm mặt và làm tóc.

Cho đến lúc này, kim đồng hồ chỉ đúng 7g, anh chồng của cô đã chỉnh tề trong bộ vét sang trọng màu đen, áo sơ mi bên trong màu trắng , toàn bộ như được thiết kế sẵn chỉ dành riêng cho anh, nó làm tôn lên vẻ đẹp nam tính của anh mà bất kỳ cô gái nào nhìn vào cũng có thể bị anh thu hút mắt nhìn. Anh đang gấp gấp ngó cửa phòng cô vào lên tiếng gáy khi cửa vừa được mở ra:

- Xong chưa vậy, khách mời đã đến đông đủ, chỉ còn vài phút nữa phải đưa cô ấy ra chào mọi người rồi.

Ko để anh nhắc nhở thêm lời nào, giây lúc đó tấm rèm thủy tinh được mở ra, khi cô bước ra từ bên trong thì hàng chục cặp mắt của những người làm tóc, thợ trang điểm, nhân viên của phòng thiết kế đã mang áo cưới vào lúc này và bao gồm cả chồng cô đang nhìn cô trân trối, bỗng đâu một vài lời nói xuất hiện:

- ôi, đẹp quá. đây sẽ là cô dâu đẹp nhất thôi.

- Đúng là tuyệt vời..

- Đẹp quá

.....

Chỉ có chú rể lúc đó là còn đứng yên như hồn đã bay khỏi xác, cho đến khi ai đó ngỏ nhẹ lên người anh, anh mới có phản ứng nhưng rồi quá gượng cồng với cảm giác do cô đem lại chưa làm anh bình tĩnh lại, nên khi người đó hỏi anh:

- Giám đốc thấy sao về kết quả mà chúng tôi mang lại, có làm anh hài lòng ko? Phải công nhận là cô dâu mà anh chọn đúng là nhất còn hơn cả những cô người mẫu hiện nay của công ty mình, cô ấy có đầy đủ những yếu tố để tạo nên một vẻ đẹp hoàn mỹ

Hỏi rồi anh cười cười vì nghĩ là anh đã có thể bít câu trả lời, nhưng ko khi Quân đưa ra câu trả lời thì tất cả mọi người ở đó đều bất ngờ:

- Ủh, phải công nhận các anh chị tài giỏi thật, nhìn cũng ko tệ.

- Hà.....

Tất cả cùng mở to mắt, mỗ hình chữ O nhìn anh như ko nhận ra anh, bình thường có bao giờ anh nói như vậy đâu, câu trả lời luôn đúng sự thật khi nó làm người ta cảm thấy thích, có chăng thì lời nói của anh cũng luôn làm hài lòng mọi người, thế mà hnay anh lại trả lời hoàn toàn ko đúng đã vậy còn giống như là ko vừa ý về cô vợ của mình, vậy sao anh lại cưới cô . Hàng ngàn câu hỏi thắc mắt hiện lên trong đầu mọi người, nhưng ko có câu trả lời vì có ai dám lên tiếng hỏi anh đâu"???"

Nơi đãi tiệc đêm nay là một căn phòng rộng lớn có khả năng chứa được ngàn người, sân khấu được trang trí khá đẹp bằng hàng ngàn đóa hoa hồng tươi kết thành hình trái tim to, nhưng sân khấu nổi bật ko phải chỉ vì vậy mà còn vì một ngọn đèn thiết kế rất đẹp mắt như những quả chuông tỏa sáng phần sân khấu.

Khi những khách mời đang đứng tập trung theo từng nhóm nói chuyện rom rả để chờ chủ nhân của bữa tiệc tuyên bố lí do bữa tiệc thì ánh sáng của toàn bộ căn phòng chợt tắt. Trên lầu một đôi nam nữ đang dìu nhau tiến thẳng xuống bằng cầu thang dẫn xuống căn phòng nơi họ đang đứng, vào ở dưới họ có thể quan sát rõ những bước di chuyển của đôi nhân vật chính hôm nay, nhìn người nam trong bộ vét đen sang trọng nhưng quá quen thuộc với họ, còn người nữ như một nàng tiên, cô mặc bộ áo cưới trắng như thiên thần, gương mặt được hóa trang kĩ nhưng cũng ko che được sự gầy gò, hồn nhiên qua đôi mắt, đôi môi chúm chím của cô. tất cả cùng ngạc nhiên vì từ trước đến nay mới gặp cô lần đầu tiên. mặc dù trong thiệp cưới có ghi rõ họ tên cô nhưng họ lại ko nghĩ rằng cô lại là một người mà họ hoàn toàn chưa bao giờ gặp qua cũng như chưa xuất hiện tin đồn nào bên cạnh Quân.

Đang bước đi bên cạnh anh, tay cô bỗng lạnh gắt vì nhieu cặp mắt đang hướng về mình, hiểu cô đang lo sợ anh nắm chặt bàn tay cô, nói khẽ bên tay cô:

- yên tâm đi, có tôi bên cô mà

- Tại tôi ko quen với sự việc xuất hiện trước nhieu người như vậy.

- Cô đừng lo, chỉ cần đứng cạnh tôi, mọi việc tôi sẽ thay cô giải quyết. Lát cô chỉ cần trả lời những câu hỏi xả giao bình thường thôi, đừng nói quá nhieu chuyện giữa tôi và cô nha.

- sao vậy?

- đừng hỏi nhieu, bít vậy thôi, tối nói típ giờ mọi người sẽ nghe được đấy.

Hai người đi cạnh nhau, thì thăm to nhỏ với nhau nhưng người ngoài nhìn vào cứ tưởng họ đang yêu thương chăm sóc cho nhau chứ đâu ngờ họ đang bàn cách để bữa tiệc hôm nay trôi qua nhanh chóng, và tốt đẹp mà ko có những rắc rối xảy ra.

Thế nhưng sự lo lắng của Quân đã dư thừa bởi vì những rắc rối đó thực sự ko tránh khỏi.

Minh Quân đưa tay choàng qua vai của Tịnh, Dìu cô bước lên khán đài để tuyên bố lý do của bữa tiệc ngày hôm nay, trước những con mắt nganh ty của các cô gái giành cho Quân, ánh mắt bất ngờ của các chàng trai giành cho Tịnh, sự hài lòng của những họ hàng thân thích của quân.

- Đêm nay tôi xin trân trọng thông báo với tất cả quan khách có mặt trong buổi lễ hôm nay ngày hôm nay tôi và cô Tô Tịnh đây chính thức là vợ chồng, và cũng xin cảm ơn mọi người đã có mặt hôm nay để chung vui với tôi và Tịnh.

Quay qua Tịnh, đưa ánh mắt khuyến khích kèm theo cái micro hướng về phía cô. Tịnh như đã hiểu ý anh cô:

- Tôi cùng anh Quân xin chính thức tuyên bố bắt đầu bữa tiệc ngày hôm nay, mong mọi người hết mình chung vui với chúng tôi.

Thấy cô nói như vậy đã được, sợ cô phát biểu tiếp sẽ ko tránh khỏi sơ suất, anh đưa tay kéo cô lùi lại cuối trào mọi người rùi dìu cô đi xuống chỗ mọi người đứng.

- Một đôi thật đẹp

- chúc hai người hạnh phúc

- rất hân hạnh được biết cháu, Tô Tịnh.

- Cháu tìm được một cô dâu tuyệt vời đây

-.....

Khi Quân dìu cô đi qua một lượt chào những người khách lớn tuổi trong bữa tiệc hôm nay, cô đại loại nhận được rất nhiều câu chúc mừng như thế. Còn Quân, khi sánh đôi cùng cô moi nử nụ cười tươi ko tắt, luôn miệng giới thiệu cô với mọi người, và ngược lại giới thiệu mọi người cho cô biết làm như một người chồng đang rất hạnh phúc trong ngày cưới nhưng có ai biết được đâu anh đang nghĩ gì.

Khi đưa Tịnh đến một nhóm những người trẻ tuổi, sau khi anh làm công tác giới thiệu như những gì mà này giờ anh vẫn làm rồi thì một anh mà lúc này anh có nói là Trưởng Phòng kinh doanh của công ty anh tên Nam, đưa ra câu hỏi mà chắc là trong lòng ai cũng thắc mắc:

- Tụi tớ ở đây quen với cậu lâu rồi, Nhưng chưa bao giờ cậu giới thiệu với tụi này về cô bé này, một cô bé mới toanh trong danh sách những phụ nữ xung quanh cậu. Vậy mà cũng là cô bé tuyệt vời nhất, may mắn nhất được sánh đôi với cậu trong tương lai, có phải cậu giấu cô bé sợ có ai trong tụi này giành mất của cậu ah?

- Ôi, Hnay là ngày vui của tớ các cậu có thể đừng là cho cô bé của tớ sợ ko vậy. Các cậu nói như vậy chẳng khác nào trước giờ tớ rất là lãng nhãng ah.

- ko phải vậy, cậu thì ko có gì nhưng trước giờ các cô gái đẹp xuất hiện bên cậu đâu có ít, nhưng cậu đâu có đáp lại cô nào, chưa có cô nào lọt vào mắt cậu vậy mà một cô gái mới toanh như vậy lại có thể cột chặt cậu thì quả là làm mọi người thắc mắc nhiều?

- Hii, vậy ah. Vậy để mình xin giới thiệu thêm về cô ấy nhé, cô ấy là vợ hứa hôn từ nhỏ của mình. Mình và cô đã biết nhau từ nhỏ. nhưng cô sống với Ông ngoại và lại đang đi học, mình ko muốn mọi người làm phiền đến cô bé của mình vì vậy rất ít ai biết được chuyện mình và cô bé ngoài những người trong gia đình.

Từ này giờ nghe Quân với anh Chàng tên Nam nói truyện Tịnh thực sự ko hiểu gì cả, cô muốn lên tiếng nhưng lần nào cũng bị Quân kéo lại, tức mình cô thầm rủ anh trong lòng cái gì mà " cô bé của anh" tức ko chịu được mà. Nhưng rồi cô để ý thấy một cô gái mà này được Quân giới thiệu là người mẫu công ty anh, cô ta đang

uống rượu liên tục ko ngừng, cô ta có đề ý câu truyện anh đòi đáp đó nhưng mà ánh mắt của cô ta ko hề dời khỏi người cô, ánh mắt đó như muốn giết chết cô, nhưng rồi cô ta đứng dậy, cô ta đi thẳng tới kế bên cô, bắt đầu trò chơi tấn công cô:

- Cô thấy mình hôm nay hạnh phúc lắm phải ko?

Bất ngờ vì câu hỏi của cô, hnay cô lấy chồng phải xa ông ngoại, xa bà giúp việc già cô chỉ thấy buồn thôi, tự nhiên phải tới làm vợ Quân, cái người mà sáng giờ toàn ra lệnh cho cô, nhưng rồi cô lại nghĩ : " ở nhà ngoại với bà giúp việc già có chịu cho cô tự do đi chơi như những người bạn trong lớp đâu, làm hại mình chẳng có một người bạn thân, hồi sáng này có người bạn nào tiền cô đâu, tất cả cũng tại hai người ở nhà cô đó, ko cho cô đi chơi với bạn có cho đi thì bà giúp việc già cũng đi theo là hại ko ái dám chơi với mình, còn Quân thì anh ta hứa cho cô đi chơi mà, vậy là cũng vui rồi", vậy thì cô cũng ko nên là cho anh mất mặt với bạn, ko nên nói xấu anh ta, nghĩ vậy nên cô trả lời cô gái:

- Vâng, Hôm nay em vui lắm, hạnh phúc nhất từ khi em được sinh ra đời đó. Tất cả là nhờ có anh Quân thôi, anh Thật đáng yêu

Nghe câu trả lời của Cô, ko ngờ mắt cô gái càng long lên, càng giận hơn nữa, nhìn vào gương mặt trẻ con đó của Tịnh càng làm cho cô ta thêm tức: " ko ngờ anh từ chối tôi để chọn một đứa bé con, nó còn dám lên mặt với cô " Lúc này nghe Quân nói Tịnh còn đi học, chắc là học mới ra trường đây nên mới làm đám cưới, nhưng nhìn gương mặt còn búng ra sữa của Tịnh cô ko nghĩ cô ta đã học xong, cô đang rất tức giận, phải tìm cách để làm bẽ mặt Quân cô mới thấy hả giận.

- Cô mới học ra trường ah, cô học ngành gì vậy?

- Chị nói gì em ko hiểu, em học ngành gì là sao, em đang học lớp 11 mà

- Hà, em ko nhầm chứ, em là học sinh cấp 3. Vậy sao em lấy chồng được

Bất ngờ vì những gì Tịnh trả lời, đang muốn hỏi tiếp nữa, thì Quân vừa nói chuyện với những người bạn anh xong đang quay trở lại bên Tịnh là Cô ta ko tài nào hỏi tiếp được. Nhưng cô ta cũng ko bỏ cuộc, đứng xen vào nhũn người chỗ của Quân và Tịnh đang đứng cùng mọi người, cô ta đề nghị:

- Em có một đề nghị, Hôm nay cô dâu lên sân khấu góp vui với mọi người đi, xem như là buổi chào lần đầu ra mắt nhé.

- Ko, em ko biết làm gì đâu

Mặc dù Tịnh đã lên tiếng từ chối nhưng mọi người Thấy ý kiến cũng hay, cho nên tất cả mọi người cùng tán thành. Mà ko Biết cô người mẫu ấy đang có ý định phá Quân.

Sợ sẽ có rắc rối xảy ra khi cô lên sân khấu, vì anh biết cô thực sự ko biết đứng trước đám đông

- Mong các bạn hãy bỏ qua cho cô ấy hôm nay nha, lần sau sẽ cô ấy sẽ làm buổi ra mắt lại lớn hơn, hôm nay đông như vậy mà.

- Ko được, tui tở phải phạt vợ cậu vì cậu đã giấu cô ấy quá lâu đến ngày cưới mới chịu ra mắt mọi người.

- đúng rồi đó, đây là tôi nặng

Mọi người ai cũng quyết phá anh, biết họ ko có ý xấu, nhưng anh rất sợ nếu lỡ Tịnh lên sân khấu ko suy nghĩ mà làm ra cái trò gì mất mặt thì ko biết sao nữa, nhưng rồi anh cũng phải để Tịnh lên sân khấu vì anh biết anh sẽ ko yên nếu cứ ngăn cản.

Và cô người mẫu đó đã xung phong lên sân khấu để giới thiệu mà mời cô dâu lên sân khấu, cô ta còn ác ý tiết lộ thêm cô dâu Tô Tịnh mới chỉ học lớp 11. Làm cho mọi người thật sự bất ngờ và tất cả đều tập trung chú ý vào sân khấu và tó mò.

Đứng trên sân khấu một mình, Tịnh mới bắt đầu thấy sợ, nhìn mọi người đang chú ý đến mình cô bắt đầu rung rung, suy nghĩ mãi ko biết phải góp vui như thế nào thì Quân bỗng đi đến kế bên cô và.....

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 4

Quân bước lên sân khấu, dùng cặp mắt dịu dàng, yêu thương và thật ấm áp nhìn Tịnh, tay anh đang nắm chặt bàn tay lạnh gắt hơi run của Tịnh, khi nhìn vào ánh mắt đó của anh, cảm nhận được hành động của anh, Tịnh thật sự thấy rất an toàn, rất gần gũi, bỗng nhiên con người cô thấy tràn đầy sức mạnh, ko còn những cái run sợ và cũng vào lúc đó trong trái tim cô có một luồng điện nhẹ nhàng đi vào trái tim cô.

Sau đó Quân lấy cái micro trên tay Tịnh:

- Tôi và Tịnh từ nhỏ đã có hôn ước với nhau, do bên gia đình sắp xếp. Nhưng chúng tôi thực sự cảm thấy mình rất hợp với nhau. Phải, Tịnh mới chỉ học Lớp 11 nhưng năm nay Tịnh đã 18 tuổi, từ nhỏ do có chút việc rắc rối nên cô ấy đã phải vào học trễ hơn so với những người cùng tuổi. Lúc trước để tránh những rắc rối cho Tịnh, chúng tôi đã phải giấu mối quan hệ của chúng tôi, nhưng bây giờ tôi cảm thấy chúng tôi ko thể nào thiếu nhau, nên chúng tôi mới quyết định tiến tới hôn nhân, ngoài ra lí do quan trọng nhất là tôi muốn mối quan hệ của chúng tôi được công khai, mọi người chấp nhận. Tôi có thể lo lắng cho cô ấy, đưa cô ấy đi chơi, đến tất cả những đâu mà ko còn sợ bị phát hiện như lúc trước. Hôm nay chúng tôi mời mọi người đến đây để vui cùng hạnh phúc của chúng tôi. Cảm ơn

Minh Quân phát biểu một hơi trên sân khấu để giải quyết thắc mắc của mọi người do lời phát biểu của cô người mẫu muốn phá anh. gương mặt anh đang biểu lộ rất trân thành, lời nói rất tự tin. anh đã kiến tất cả những ai có mặt ở đây điều tin vào những gì trên sân khấu đó. biểu hiện của những người ở đây đã ko còn tỏ vẻ nghi ngờ nữa. Nhưng rồi mọi người cũng ko quên tiết mục biểu diễn của cô dâu, thầy cho sự nghi ngờ mọi người vui vẻ nhắc nhở Tịnh phải biểu diễn một tiết mục.

Tịnh nhìn qua Quân tỏ ý ko biết biểu diễn cái gì, Quân giúp cô suy nghĩ và đặt ra nhiều câu hỏi cho cô:

- Trong trường cô có đứng trước trường hay lớp để giúp vui cho tiết mục gì ko?

- Ko

- thế cô có sở trường gì ko?

-Sở trường gì là sở trường gì chứ?

- Chẳng hạn như: ca hát, đàn, múa.....

- ah, ở nhà tôi cũng hay hát cho bà giúp việc già đó. bà thường khen tôi hát hay lém.

- Vậy thì quyết định cô sẽ hát nha.

Nói rồi Quân quay qua thông báo tiết mục cô sẽ biểu diễn hôm nay:

- theo yêu cầu ban đầu là Tịnh phải biểu diễn một tiết mục trong ngày hôm nay, nên cô ấy quyết định sẽ hát một bài hát để góp vui

với mọi người.

Nói rồi anh nhẹ nắm tay cô khuyến khích sau đó bước xuống dưới, để lại cô một mình trên sân khấu.

Sau khi tuyên bố thì một dàn nhạc của nhà hàng với đầy đủ dụng cụ đã lên sân khấu,

Tịnh cũng bước đến chỗ họ và thông báo bài nhạc mà cô định hát cho họ chơi nhạc. vừa nghe cô nói tên bài hát, tất cả mọi người trong dàn nhạc đều ngạc nhiên, nhưng quy định của nhà hàng là khách yêu cầu họ phải phục vụ ko được ý kiến nên tất cả cùng chuẩn bị chơi theo yêu cầu của cô.

Khi dàn nhạc dạo lên khúc nhạc đầu, Mọi người cùng ngạc nhiên bởi vì họ cùng nhận ra đó là bài hát rất quen thuộc của tuổi học trò mà, chẳng lẽ cô định trong ngày hôm nay hát bài "bụi phấn", Tất cả cùng ngạc nhiên và cùng suy đoán chắc là dàn nhạc chơi nhầm bài. Nhưng rồi giọng hát của Tịnh cất lên, tiếng hát của cô rất trong, rất hay mặc dù chỉ là bài hát học trò mà ai ở đây cũng nghe qua, cũng từng nghe ngao hát nhưng hôm nay nghe được cô hát họ như thấy lại được cái hồn nhiên của tuổi học sinh, tình cảm của người học sinh đối với thầy giáo.

Còn ở bên dưới chỗ Quân đang đứng cùng những người bạn của anh, Quân cũng đi từ ngạc nhiên như mọi người ở đây về cô, vì trước giờ anh có tiếp xúc với cô nhiều như lời anh đã phát biểu với mọi người ở đây đâu mà anh biết, anh với cô có phải " yêu nhau thầm thiết" như anh và cô thể hiện đêm nay đâu, rồi anh còn bị những tiếng xì xào của họ làm phiền nữa chứ, nhưng ngộ thay anh ko thấy mất mặt mà trong lòng thấy mắc cười cô bé thui chứ.

- Quân, cậu và cô bé yêu nhau như thế nào mà trong ngày cưới thay vì ca ngợi tình yêu thì cô bé lại ca ngợi người thầy vậy?

- Công nhận cô bé của cậu ngây thơ thiệt, bây giờ hiếm ở đâu kiếm được một cô bé hoàn toàn trong sáng như vậy lắm nha, bộ trong thời gian qua cậu ko dạy cô cách yêu ah?

Những câu nói của họ chỉ mang tính chất chọc ghẹo anh, anh ko để tâm mà chỉ cười trừ, tuy nhiên cô người mẫu đang đứng tức tối vì ko phá được Quân đã phát biểu lên một câu đề trực bát những hờn ghen trong lòng

- Thực ko ngờ Tổng Giám đốc một công ty thời trang như anh mà có thể lấy một con nít ranh chưa rời ghế nhà trường làm vợ, anh làm tất cả những cô gái ở đây thất vọng về anh đó, tiêu chuẩn chọn vợ của anh thấp như vậy sao.

Quân và những người bạn của anh đều cùng quay hướng nhìn về cô, họ thật ko ngờ cô vì hờn ghen mà mượn rượu để có thể phát biểu lung tung lên như vậy, nãy giờ họ đã phần nào hiểu được cô ta đang tìm cơ hội phá Quân. Quay qua anh Thành_ người trợ lý của anh Quân ra lệnh:

- Cô ấy say rồi, anh lấy xe đưa cô ấy về giùm tôi.

- ko tôi ko say, tôi còn có thể uống thêm mấy chai nữa đây.

Đang say nhưng cô còn biết được Quân đang muốn tống khứ cô về nhà, cô tìm cách phản kháng lại, nhưng sức một cô gái làm sao phản ứng lại với 2 người đàn ông đang cô đưa cô ra xe, họ còn ko quên nhắc nhở cho cô biết địa vị của mình, đừng hành động điên rồ

rùi người mất mặt sẽ là cô, vì vậy việc đưa cô ra ngoài cũng ko gặp khó khăn nhieu.

Lúc này trên sân khấu Tịnh cũng vừa kết thúc bài hát cũng mình, mọi người cùng có bất ngờ về bài hát của cô nhưng họ cũng công nhận giọng ca của cô nên tiếng vỗ tay vang lên cả khán phòng làm cho cô xung sướng trở xuống, bên dưới Quân đã đứng chờ sẵn đón cô, vừa đưa được cô vào chỗ hơi vắng người, để ý thấy ko ai chú ý đến mình, anh mới hỏi cô bằng gương mặt nghiêm lạnh nhưng trong lòng thì ko phải vậy:

- Cô nghỉ gì mà hôm nay cô đi hát bài Bụi Phấn đó vậy?

- O..... anh hok thấy ai cũng thích bài hát đó hả, hồi nãy họ vỗ tay quá trời

Tưởng anh ko thích bài hát hát đó nên cô giải thích trong niềm tự hào (vì thấy có nhieu người vỗ tay)

- Tôi ko hỏi cô điều đó, uh tôi thấy mọi người vỗ tay chứ. Nhưng tôi muốn hỏi cô tại sao ngày cưới mà cô lại đi hát bài đó thui?

- Bộ bài hát của tôi có vấn đề gì hả?

Đưa bộ mặt ngây thơ vô số tội của cô ra cô hỏi anh lại (tại vì thực sự cô có hiểu gì đâu, ngày cưới hay ngày thành lập trường thì cũng giống nhau mà, muốn biểu diễn thui mà)

- Hừ, tức chết vì cô mà. Bộ cô ko biết bài nào khác nữa ha?

- Bít chứ

- Vậy sao lại hát bài này?

- Uh, mấy bài kia hơn ngắn, hát xong là xuống ah, tui thấy bài này dài nhất nên tui mới hát, hát lâu lâu như vậy chắc người ta mới thích chứ.

Ra về suy nghĩ lắm, xong rồi Quân cũng phải hỏi cô:

- Ngắn? mà bài nào vậy? sao ngắn hơn được bài Bụi Phấn nữa hả?

- Nhiều lắm nha, Bài " Bắc kim Thang nè, Em là hoa hồng nhỏ nè, cánh điều tuổi thơ nè....'

Cô kể ra một loạt những cái tên, nghe xong mà Quân chỉ muốn chóng mặt, nhìn cô như ko tin:

- Hồi đó giờ cô chỉ nghe những loại nhạc như vậy thôi ah, ko có nghe loại nhạc khác sao?

- Uh, tôi nghe nhạc là bà giúp việc già phải nghe trước, ba nghe thấy được mới cho tui nghe mà, nói vậy chứ bà khó lắm, tui làm gì bà cũng ko cho.

Nghe cô nói xong Quân phần nào hiểu được sự việc.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhem
dtv-ebook.com

Chương 5

Sau đó, Quân và Tịnh phải tiếp tục tiếp đón những khách mời đêm nay, họ mời rượu liên tục cả Tịnh cũng đã bị ép uống 1, 2 ly, Quân đã cố ngăn cản nhưng cuối cùng cô cũng ko tránh khỏi phải uống. Bây giờ thì Tịnh đã ngà ngà say, 2 má đỏ lừng, đứng có vẻ ko nổi phải dựa vào anh nãy giờ.

Quân đưa cô cho cô nhân viên của mình, nhờ cô đưa Tịnh lên phòng trước, còn anh phải ở lại để làm nốt công việc cuối cùng là tiễn khách mà mong họ thông cảm cho sự vắng mặt của cô dâu.

Đúng 11g đêm thì Quân mới xong việc, tiễn Cha anh về rồi anh mới trở lên phòng, nơi có cô dâu đang đợi anh, Khi bước vào phòng Quân thấy Tịnh đã nằm ngủ trên giường, bộ áo cưới vẫn còn trên người cô;

- Thật là hết nói nổi cô vợ con nít của mình, Hôm nay cô bé đã làm cho mình nhiều phen bất ngờ đến ú tim, ko biết mai này sẽ ngay ra thêm chuyện gì nữa đây.

Anh mỉm cười và tự nói với bản thân, rồi quay ngót vô nhà tắm. Dòng nước mát giúp anh tỉnh táo hơn, làm tan đi những mệt mỏi của ngày hôm nay.

Bước ra ngoài, trên người anh chỉ dùng tấm khăn quấn người, tại vì đã quen như vậy khi anh sống một mình, lúc này anh quen mất đi mình còn một cô vợ trong phòng, nhưng cũng may là cô

nằm ngủ say ko biết gì, nếu ko ko biết cô sẽ có phản ứng gì khi thấy anh như vậy. Mở cửa sổ nhìn thành phố về đêm, bên dưới xe cô hãy còn tập nập, có lẽ ra ngoài vào ban đêm là thói quen của người Sài Gòn, bây giờ mới bắt đầu là giờ hoạt động của nhiều người, nhất là những tên ăn chơi. Và rồi anh quay người lại đứng nhìn cô, bất ngờ anh phát hiện ngày hôm nay gặp cô nhưng anh thấy mình cũng hay nghĩ nhiều về cô, bất cứ hành động nào của cô cũng làm anh suy nghĩ, bởi vì những hành động của cô lun ko giống ai, có lẽ vì lúc trước thế giới của cô rất hạn hẹp, và bị người nhà bảo vệ quá kỹ nên giờ đây cô trở nên gây thơ, rất đơn giản, nhưng điều này lại làm cho anh thấy thú vị, nó ko làm anh khó chịu như lúc đầu khi nghe cha anh thông báo anh phải cưới vợ.

Suy nghĩ mệt anh đi đến cạnh giường nằm xuống kế bên cô, giấc ngủ đến với anh thật nhanh và anh cũng ngủ rất say đêm hôm đó, đến nỗi cô choàng tay qua người anh, rút đầu sâu vào lòng anh, cả anh và cô đều ko hay, và họ cứ thế mà ngủ, ngủ trong cảm giác thật ấm áp.

Sáng hôm sau mặt trời đã lên cao, tiếng xe cô ồn ào, tiếng còi xe đua nhau vang lên tạo thành âm thanh rất hỗn tạp thì cô mới từ từ mở mắt ra, hình ảnh trước mắt làm cô bất ngờ, theo phản ứng tự nhiên cô định bật dậy và lùi lại để tránh anh thì:

-Ah.....

Vì cô nằm quá gần bên mé giường nên cô rớt xuống giường cái bộp đau điếng, nghe tiếng la của cô Quân cũng bắt đầu thức giấc, mở mắt ra nhìn cô, anh ko hiểu chuyện gì đã xảy ra:

- Cô làm gì mà nằm dưới đó vậy?

- tui.....tui bị té

Gương mặt cô đỏ ửng, ko biết giải thích với anh làm sao, chẳng lẽ hỏi sao tôi lại ôm anh ngủ, như vậy thì sẽ mắc cỡ chết mất nên cô giải thích đại:

- Nhưng mà sao sáng sớm bị té chứ? đừng nói với tui tôi chui xuống đó ngủ nha.

-ko có, đêm qua tui ngủ trên giường với.....với anh, nhưng sao đêm qua anh ngủ ở đây vậy?

Lúng túng giải thích với anh, cô định giấu việc 2 người ôm nhau ngủ nên khi nhắc tới việc ngủ chung với anh cô thấy mắc cỡ bèn hỏi ngược lại anh:

- Oh hay, cái cô này hỏi lạ nha, tôi và cô đã là vợ chồng thì ko ngủ với nhau thì chẳng lẽ ngủ riêng, cô có thấy vợ chồng nào ngủ riêng ko?

- ko

Bây giờ thì cô mới nghĩ ra cái việc vợ chồng thì phải ngủ chung, vậy là từ nay phải ngủ với anh ta hả trời, sao bữa giờ ko nhớ đến việc này ta, bị bất ngờ nên khi cô nghe anh hỏi ngược lại cô trả lời lại anh một tiếng "ko" cộc lốc:

- Nè, một lát nữa đây tôi và cô sẽ phải về nhà đó, sống với cha tôi cô phải làm sao cho ông thấy tôi và cô yêu nhau ah nhà, đừng để cha tôi biết được gì ông buồn đó, ah, mà cô cũng phải thay đổi cách xưng hô nha, bắt đầu từ bây giờ tôi và cô sẽ xưng " Anh, em" nha.

- Mà làm sao để ba anh thấy là mình yêu nhau, tôi ko biết đâu ah nha.

- nè sao lại "tôi" nữa, nhớ " anh, em", thôi ko cần cô làm gì đâu chỉ cần cô theo tôi thôi, tui làm gì thì cô cứ chấp nhận ko được cái lại là được rồi.

- Nhưng anh nói tôi, anh cũng xưng " cô, tôi" này giờ

Bị cô bắt bẻ lại, anh có hơi bực mình và cảm thấy mất mặt chút xíu vì xưa nay chưa ai dám bắt lỗi anh, tự nhiên anh lảng sang chuyện khác và lớn tiếng ra lệnh cho cô:

- Nhiều lời quá, vô làm vệ sinh đi, cả đêm để cái mặt với đồ vậy ko khó chịu ah.

Quân cũng bị lúng túng khi chuyển sang cách xưng hô, tự nhiên anh mỉm cười bản thân, lúc này xấu hổ, anh lớn tiếng ra lệnh với cô bằng một câu trông ko, vậy mà cô cũng làm theo, lập tức chạy thẳng vô phòng vệ sinh chứ, hihi công nhận anh có uy với cô vợ mình thiệt.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tịnh về nhà chồng, sau bữa tiệc hôm qua cô và Quân đã phải ở lại khách sạn một đêm, từ trên xe Tịnh thấy Chồng cô cho xe dừng lại ở một căn biệt thự thật to, ở trên xe nên ko rõ lắm nhưng cô cũng nhận thấy nó rất nguy nga và có vẻ hiện đại hơn căn biệt thự mà cô đã ở cùng ông ngoại, trước cổng đã có sẵn 2,3 người đứng sẵn khi xe dừng lại thì người mở cửa giúp cô, người tự động mở cốp xe anh để mang hành lý vào nhà:

- Xin mời cậu vợ vào nhà, ông đang đợi cậu vợ.

Quay sang người giúp việc đang nói, Quân hỏi thăm vài điều trước khi vào nhà;

- Dì Nhung, ba tôi đã đợi chúng tôi lâu chưa? Sáng ba tôi dùng điểm tâm có ngon miệng ko dì, hôm qua chắc ba tôi đã mệt nhiều.

- Ông chủ thức như mọi khi, và đã dùng một ổ bánh cùng trứng áp la, giờ ông đang uống trà đợi cậu ở phòng khách.

Bây giờ Tịnh mới được nhìn rõ căn nhà, từ cổng đi vào tới nhà phải qua một khoản vườn nhưng nó ko xa lắm cho người đi bộ, nhưng hình như phía sau căn nhà này thì khoản vườn có vẻ rộng hơn. Căn biệt thự đúng là rất hiện đại, khi vào phía trong cô mới có thể cảm nhận hết vẻ sang trọng của ngôi nhà, từ bàn ghế, cách trang trí, và vật dụng đều là những cái tiện lợi nhất và mới nhất.

Theo Quân và dì nhung vào bên trong nơi có bộ ghế salon rất đẹp cô thấy Ông Triệu – ba chồng cô đang ngồi đó, nhìn thấy anh và cô đi vào, môi ông nở nụ cười hiền quan tâm:

- Đêm qua tụi con chắc mệt nhiều sao ko nghỉ ngơi thêm một lát rồi hãy về nhà.

Cô yên lặng ko biết trả lời làm sao thì Quân đã lên tiếng:

- Dạ, ko đâu tốt và quen bằng ở nhà mình mà ba, con thấy về đây với ba vui hơn.

- Ôi cái thằng, bây giờ thì nói vậy, mai mốt thì chỉ có vợ chứ biết đến ông già này. Hihi

- Cha cứ nói con, chứ có bao giờ con quen cha đâu.

- Thôi đừng có nịnh tôi, chứ ai đi làm rồi là đi riết, cả tuần có thấy mặt mũi đâu.

- Tại công việc mà cha, chứ con có muốn vậy đâu.

- Uh, thì nói vậy chứ con lớn rồi, bây giờ đã có vợ con nhớ là phải thường xuyên bên vợ con, ko nên vì công việc mà bỏ bê nó nghe chưa. Còn con Tịnh, đêm qua tiếp nhiều khách vậy có mệt ko con?

Căn dặn con trai rồi ông quay qua cô hỏi thăm, thấy ông quan tâm mình như vậy cô cảm thấy ấm áp, bớt tủi thân vì sáng giờ đang nhớ ngoại và bà giúp việc già, nhìn tình cảm cha con Quân mà Tịnh thấy mình thật lẻ loi, nhưng khi cô nghe được anh bị ông nhắc nhở quan tâm cô, và ông hỏi thăm cô làm cô thấy ông thân thiết, cô tự hứa từ nay phải xem đây là gia đình mình, cô phải vui vẻ lên mặc dù nhớ nhà, mai một có cơ hội cô có thể xin phép về thăm ngoại mà.

- Dạ, hôm qua con đứng nhiều cũng hơi mệt, lần đầu tiên con đứng nhiều như vậy đó ba. Nhưng tối qua ngủ ngon quá nên sáng dậy ko còn thấy mệt gì cả.

Cô kêu ông bằng ba xưng con một cách tự nhiên, vì hôm qua gặp ông lần đầu ông đã nhắc cô từ nay phải xưng hô như vậy.

- Ah, mà tụi con có định đi nghỉ tuần trăng mật đâu ko? Có cần ba sắp xếp cho ko?

- Dạ ko cần đâu ba, con còn công việc ở công ty khá nhiều, với lại Tịnh phải nhập học nữa, con đã đang ký trường giúp cô rùi, thời

gian nhập học cũng sắp đến. để cuối năm con và cô đi cũng được ah.

- Nếu vậy con ko buồn chứ Tịnh.

Bị bất ngờ vì câu hỏi của ông Triệu, tại vì nãy giờ cô đang nghĩ ko biết anh đã đăng ký cho cô học trường nào, và cũng tức thật sao anh ta dám ko hỏi ý kiến của cô mà đi đăng ký trường học cho cô chứ.

- Dạ, con cũng lên Sài Gòn lần đầu, con muốn đi quanh Sài Gòn trước ah, con nghe nói Sài Gòn có nhiều cái vui lắm, nên con ko buồn đâu ah.

- Vậy Quân con sắp xếp thêm ít ngày đưa vợ đi chơi gần đây nhé

Ông thấy con dâu mình nói có lý, nên quay qua dặn Quân:

- Dạ

- Vậy thui, con đưa vợ lên xem phòng luôn đi, Tịnh con ráng coi đây như nhà mình nha, ta với ta con chỗ thân thiết với lại ông ngoại con cũng có ân với ta nên ta cũng xem con như con gái ruột của mình, thằng Quân có lỗi gì con cứ nói với ta, ta sẽ ko để nó yên đâu nếu nó có lỗi.

- Dạ

Tịnh dạ kể nghe rất ngoan, nhưng trong lòng cô đang rất lắc ý, vậy là từ nay cô có đồng minh rồi, để xem từ nay anh còn dám lên giọng với cô ko, xem vẻ anh rất sợ ba mình, rồi cô đưa mắt liếc qua anh, môi nở nụ cười như cảnh cáo anh từ nay hãy coi chừng cô.

Nhìn thấy ánh mắt đó của cô anh ko khỏi phải suy nghĩ, “ ko biết cô nhỏ này lại muốn âm mưu chuyện gì đây, từ đây mình phải cảnh giác cao mới được”

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 6

Tối nay là đêm đầu tiên Tịnh ở nhà chồng, sau bữa cơm gia đình gồm có ông Triệu, Quân và cô thì ông triệu đã trở về phòng, Quân cũng lên phòng làm việc của công ty do mấy ngày nay lo đám cưới mà công việc cần anh giải quyết hiện rất nhiều. ko có gì làm, Tịnh ở lại phòng khách xem tivi, rất muốn ra vườn tham quan thử ngôi nhà này nhưng trời tối quá cô lại ko dám ra vườn một mình. Ngồi ở phòng khách coi tivi đến tới 12g, các đài đã hết chương trình Tịnh mới nhẹ nhàng lên phòng, vì cô biết giờ này chắc nhà đã ngủ hết, lên phòng sớm cô lại thấy ngại với Quân.

Cô đi như ăn trộm vào nhà, chân bước nhẹ nhàng sợ gây ra tiếng động, mắt quan sát tứ phía nhìn trước nhìn sau, vừa mở cửa vào phòng cô hết hồn muốn hét lên thật to nhưng cô cũng kịp lấy ta bùm miệng lại, trên bàn làm việc Quân vẫn đang ngồi đó, vì ko nghĩ là anh còn thức nên bất ngờ cô bị giật mình.

Định thần lại cô bước vào phòng, thấy Quân vẫn chăm chú vào công việc như ko để ý gì đến cô. Còn Quân khi cô mở cửa, anh mới chợt nhớ đến cô, nãy giờ lo công việc mà anh quên mất có cô ở nhà mình. Thấy Quân hình như ko quan tâm đến cô, cũng thấy tức tức trong lòng, nên cô cố ý lôi hành lý của mình ra, lục lục như tìm kiếm cái gì đó, nhưng kỳ thực là cô đang cố ý làm ồn anh để anh ko thể làm việc, nhưng anh vẫn vậy ko thêm chú ý đã động gì cô, chán quá, cô đi lại chiếc giường nằm xuống:

- Em ngủ trước nha

- ừh.

Từ sáng giờ cô và anh đã thay đổi cách xưng hô với nhau, nên bây giờ cũng ko còn ngượng như lúc đầu, Trả lời cô một tiếng cộc lốc rồi anh lại tiếp tục công việc.

Còn cô thì nằm trên giường lẳng qua, lẳng lại 15ph vẫn ko tài nào ngủ được, mở mắt ra vẫn thấy anh chăm chú vào cái máy tính, nhưng thực sự này giờ Cô vào anh có tài nào làm được việc đâu, vào những hành động của cô trên giường ko qua mắt được anh, biết cô chưa ngủ được nhưng anh vẫn giả vờ ko biết để xem phản ứng của cô. Một lát sau, hết chịu nổi cô bật dậy khỏi giường, lân la đến gần anh hỏi truyện, cái truyện mà cô thắc mắc từ chiều giờ:

- Nè, sao chưa hỏi ý kiến em mà anh đã đăng ký trường cho em học vậy?

Biết là nếu yên lặng anh sẽ ko thể làm việc tiếp được với cô, nên quay ghế lại về hướng cô, nhìn cô một cách thú vị:

- Bộ ko thích đi học hả, anh đăng ký rồi em ko học cũng được mà

Biết anh hiểu lầm vì câu hỏi của mình, cô hỏi lại:

- Ko phải ko đi học, mà em muốn hỏi tại sao chưa hỏi ý kiến em về ngôi trường em muốn học mà anh đã tự động đi đăng ký vậy?

- ở đây em biết có những trường nào sao mà cho ý kiến, em biết được trường ở đây như thế nào ah?

- ờ thì em đâu biết ngôi trường nào với ngôi trường nào, nhưng em cũng phải có yêu cầu về ngôi trường sẽ học chứ

- có chuyện vậy nữa ah, Nhưng mà em có dám chắc ngôi trường đạt được yêu cầu của em chịu nhận em vào học ko?

Đưa ánh mắt điều cốt nhìn cô, Quân tin rằng học lực của cô chắc cũng giống như cái mặt ngáo của cô mà thôi, vậy mà còn đòi hỏi trường học này nọ chứ

Ko hiểu những gì Quân nghĩ nên Tịnh cũng ko hiểu luôn câu hỏi mang ý nghĩa xem thường cô đó của anh, nên cô đưa cái mặt bắt đầu buồn ngủ ra hỏi tiếp:

- Anh cho em hỏi ngôi trường anh đăng ký nữ sinh mặc đồng phục gì vậy?

Nhìn cô anh thấy khó hiểu, đang nói đến cái yêu cầu về trường thì có liên quan gì đến đồng phục đâu. Nhưng rồi anh cũng trả lời cô:

- Hình như là mặt áo dài

- Nếu vậy anh đổi trường khác mà đăng ký cho em đi, chọn trường nào mặc áo thủy thủ đi học đó.

- Ko được, em nghĩ sao mà đòi mặc áo đó, ai nhìn vô khi thấy em và anh đi chung sẽ nghĩ anh như thế nào hả.

- Mặc áo dài em ko thích đâu, lúc trước ở dưới đó toàn mặc áo dài, em thấy người ta mặc áo thủy thủ đẹp lắm, em muốn mặc nó lâu rồi. Em ko biết, em nhất định phải mặc áo thủy thủ cơ.

- Anh thấy con gái mặc áo dài đẹp chứ sao, ko bàn luận nữa, tưởng em đòi hỏi cái trường như thế nào chứ, ai ngờ em muốn mặc đồng phục con nít đi học.

- Áo thủy thủ mới đẹp, mới dễ thương, nếu anh sợ phải đi với em vậy thì chỉ cần anh đừng đi chung với em là được chứ gì, em sẽ tự đi xe đạp đến trường.

- Em nghĩ là ba sẽ cho em đi học một mình hả.

- Anh đồng ý nha, em sẽ năng nỉ ba ha

Nhìn vào cặp mắt long lanh của cô nhìn mình, cộng thêm cái giọng ngọt ngào như làm nũng anh, Quân có vẻ suy nghĩ và sắp chấp nhận yêu cầu của cô thì anh chợt nhớ ra, ở thành phố này ko ít người ko biết anh, và những người anh mời dự đám cưới ko ít, họ đã biết cô làm vợ anh, mặc dù biết là cô mới học lớp 11 nhưng khi họ thấy cô mặc đồ thủy thủ đi học thì họ sẽ nghĩ sao đây. Ko được, anh ko thể bị mất mặt:

- Đã nói ko là ko, thôi đi ngủ đi, trễ lắm rồi đó.

Thuyết phục anh nhẹ nhàng ko được, cô bắt đầu rơi nước mắt, đi trở lại giường nằm nhưng cô vẫn ko thôi khóc, tiếng khóc rất nhỏ nhưng vẫn làm anh bức rứt trong lòng, và rồi ko chịu được tiếng nữa vì trên đời anh rất sợ tiếng khóc của phụ nữ, anh cũng ko biết đồ phụ nữ khóc vì đơn giản là từ nhỏ anh đã ko có mẹ;

- Thôi được rồi, anh đồng ý đó, mai sáng anh sẽ chở đi tìm trường khác đăng ký theo mong muốn của em.

- Thiết hả.

Vừa nghe anh đồng ý, ko ngờ nước mắt mình cũng công hiệu ấy chứ, thật ko uổng công này giờ cố khóc, cô vui mừng nhảy lên, chạy lại chỗ anh ôm anh hôn cái chup vào má, như những lần được ông ngoại cho quà cô vẫn thường hôn ông như vậy. Nhưng cô ko biết cái hôn của mình đã làm Quân đứng hình hết mấy giây, khi lấy lại được bình tĩnh quay qua cô đang đứng cườm tùm tùm anh quát khê:

- lẹ đi ngủ, còn đứng đó anh sẽ thay đổi ý đây
- thôi, thôi em đi ngủ, chúc anh ngủ ngon.

Và cô nhanh chân trở về giường vì sợ anh sẽ thay đổi ý như lời anh đã nói, vừa nằm xuống nghĩ đến mai này được mặc bộ đồ thủy thủ cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say, môi vẫn mím nụ cười vui. Nhưng Quân thì ko thể làm việc tiếp được nữa, anh nghĩ đến sự thay đổi của mình, nghĩ đến cái hôn của cô và nghĩ đến việc tại sao anh dễ dàng thay đổi ý mình khi gặp những giọt nước mắt của cô. Đến rất khuya giấc ngủ mới đến mới anh.

Sáng hôm nay, theo dự định thì Quân sẽ chở Tịnh đi tìm trường để đăng ký. Nhưng anh chợt nghĩ “ dẫn cô đi đăng ký trường, dám anh phải chạy cả buổi sáng để tìm cái trường có thiết kế đồng phục như cô muốn lắm, mà cũng ko chắc là buổi sáng có thể kiếm được nữa” suy nghĩ tới nghĩ lui thấy biện pháp là nên lên trên mạng tìm, cô có thể thấy được đồng phục của trường một cách dễ dàng thông qua các trang web của trường, bây giờ đa số các trường cũng đều đã lập web riêng.

Do đó, bây giờ cô và anh đang ngồi chụm đầu vào nhau trên cái máy vi tính trên phòng, tiếng cái vả ko ngừng của 2 người làm ngôi

nhà bình thường yên vắng giờ đã thay bằng tiếng ồn ào, tiếng ồn ko chỉ trong phòng của cả 2 mà còn vang ra cả ngoài phòng khách:

- Á, ngôi trường này bộ đồng phục thiết kế đẹp quá, em sẽ đăng ký học ở đây nha.

- Ko được, em biết là ngôi trường đó cách nhà mình bao xa ko, anh mà chở em đi học thì sẽ ko kịp đi làm, còn em mà đi xe đạp chắc tới mới tới trường đó

- Trường này được nè, đồng phục cũng là thủy thủ hợp với ý muốn em rồi, quyết định trường này đi ha, cũng ko xa nhà mình mấy

- Đồng phục thiết kế gì xấu òm, màu như bà già vậy, thui em ko dám mặc đồng phục này ra đường đâu

- Ôi, trường này thiết kế đồng phục đẹp và cũng gần nhà mình nè, bây giờ anh ko có ý kiến gì nữa chứ.

- Nhưng trường này rất nổi tiếng bạo lực, vả lại giáo viên cũng ko được tốt, em xem tai tiếng của nó đăng đầy chỗ này nè

-

Cứ thế cả 2 tranh luận với nhau như những đứa trẻ, ý kiến của Quân thì luôn bị Tịnh bác bỏ, ý kiến của Tịnh thì Quân bác bỏ, cả 2 người nhìn nhau mà phát tức vì đối phương. Quân thì trong lòng nghĩ “ cái cô màu mè, mắt ko có chút thẩm mỹ, cứ thích là nổi “

Còn Tịnh thì tức anh ách miệng lắm bầm **** rửa “ Chưa già mà sao khó chịu quá, cái gì cũng ko vừa ý anh ta, người đâu thấy ghét ko chịu nhường mình chút được hay sao đó....” Và rồi tồn cả

buổi sáng cuối cùng 2 người cũng tìm được trường để đăng ký, đó là trường THPT Phương Nam, đồng phục ở trường này thiết kế lấy màu trắng làm chủ đạo, xung quanh có viền vải ca rô có màu đỏ đen, trên cổ áo sơ mi cũng có cái nơ, và thắt lưng cùng màu với vải viền (tên trường và đồng phục toàn chế ko nha, tại mình ko muốn nhắc đến một cái trường nào có thật ở sàigòn, mắc công trong quá trình viết sẽ vô ý đụng chạm).

- Vậy là xong, chiều nay anh chở em đi đăng ký rồi vô siêu thị mua vài thứ đồ dùng học sinh nữa là được rồi chứ.

- Ok, vậy là được rồi

- Vậy giờ xuống ăn cơm đi, nghỉ ngơi rồi còn đi đăng ký.

Anh vừa nói xong thì Tịnh cũng đã nhảy chân sáo ra khỏi phòng mà ko thèm đợi anh, nhìn cô đang hớn hờ chạy xuống chỗ bàn ăn mà ba anh đang đợi cả 2, anh thấy vui vẻ với ko khí gia đình ngày hôm nay.

Vừa kéo ghế cho cô xong anh ko kịp ngồi vào chỗ đã nghe cô liếng thoáng khoe với cha anh:

- Ba, chiều nay anh Quân sẽ Đưa con đi đăng ký trường.

- Ủa, ko phải ba nghe Quân nói đã đăng ký trường cho con rồi ah.

- Nhưng con ko thích trường đó.

- Vậy ah, mà sáng giờ tụi con trên phòng làm gì mà ồn ào vậy?

Ko để Tịnh trả lời, Quân lên tiếng trước

- Dạ, tui con đang tìm trường để đăng ký cho Tịnh thui mà ba.

- Nhưng mà ba nghe hình như 2 đứa ko phải nói chuyện với nhau bình thường đâu phải ko

- Dạ, cũng có chút tranh cãi trong ý kiến thui mà ba, ba đừng có lo cho tui con.

Đang tức anh sáng giờ cứ ko chịu nhường cô, nhân cơ hội này cô phải tố cáo anh mới được:

- Dạ tại anh ko chịu nhường con đó ba, trường của con học mà anh làm như của anh học ko bằng, anh cứ có ý kiến này nọ, rồi bác bỏ hết những trường con chọn.

Nghe cách trả lời trẻ con , cùng với cái mặt bí xị của cô. Cả Quân và ba anh ko tránh khỏi một trận cười, chỉ có Tịnh là ko hiểu chuyện gì, đang định méc với ba về tội anh ăn hiếp cô, để ông **** anh thay cô thì ko ngờ lại làm 2 người cười cô chứ, quê quá cô chỉ biết nhìn 2 người đang cười rồi bặm môi lại, còn ông triệu sau khi cười xong biết làm cô quê ông cũng quay qua Quân nhắc nhở anh:

- Vợ con còn rất trẻ con, hồi nhỏ phải sống với toàn những người già lớn tuổi, nên tính nhõng nhẽo ko tránh khỏi, con nhớ phải chịu ý vợ con nha, bây giờ vợ con còn phải sống xa nhà nữa, phải làm cho vợ con sống thật thoải mái, ko có gì nghiêm trọng thì ko nên lớn tiếng với nó nghe ko?

- Dạ

Nhìn cô đắc ý vì nghe ba anh nhắc anh phải chịu cô, anh muốn cười mà ko dám, “ Dạ” một tiếng thật ngoan nhưng trong lòng thầm nghĩ “ chịu cô nhỏ ah, mơ đi, bây giờ mà chịu mai một nhõng

nhỏ hoài ai chịu nổi, phải nghiêm khắc thì mới mong cô nhỏ sau này sẽ nghe lời, từ nay phải coi chừng cô nhỏ thôi, ko ngờ cô nhỏ có cái ý nghĩ là méc ba anh nữa chứ, thật tức cười, lớn rồi mà chơi hok lại là đi méc ba, mai mốt phải làm cho con nhỏ bỏ vãi tạt này mới được”

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 7

Hôm nay là buổi sáng thứ 2 Tịnh ở nhà chồng, khác với hôm qua ngủ tới khi ba chồng ăn sáng rồi đi làm mà cô vẫn còn trên giường, hôm nay Tịnh thức rất sớm, chuẩn bị cho bản thân thật gọn gàng với trang Phục ra phố thật lịch sự nhưng ko che được khuôn mặt trẻ con của mình, nhìn lại bản thân lần cuối cảm thấy vừa ý rồi, quay lại vẫn thấy Quân đang còn ngủ say trên giường:

- Đến giờ này mà còn ngủ nữa, đúng là con heo lười.

Cô lầm bầm trong miệng rửa Quân, nhưng cô đâu biết được đêm qua Quân đã khổ sở biết bao, đến gần sáng mới ngủ được nên bây giờ vẫn chưa biết thức là chuyện đương nhiên. (Hôm qua cô bước vào giấc ngủ với tâm trạng vui vẻ vì nghĩ đến việc sáng nay đi đăng ký trường, nghĩ đến viễn cảnh đẹp đẽ của tương lai khi học ở ngôi trường này, nên ngủ mà môi cô cứ mỉm một nụ cười, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh nửa chữ, ko chỉ vậy ko biết trong giấc mơ cô thấy gì mà lâu lâu cô còn hỏi chuyện anh, Quân vừa ngủ tưởng cô còn thức hỏi mình thì giật mình hỏi cô “cái gì?” xong quay qua mới thấy con nhỏ còn đang ngủ ngon lành, biết mình bị hố nên nằm xuống tiếp tục dỗ giấc ngủ, nhưng lúc đang chập chờ vào giấc ngủ lần 2 thì con nhỏ lại quán lấy người anh, môi thì chúm chúp, cảm giác ấm áp từ từ đến, và anh bắt đầu cảm thấy cơ thể mềm mại của cô nhỏ đang kề bên mình, thật là hỏi ôi, anh chỉ muốn kêu trời, bộ con nhỏ tưởng anh là thánh chắc, là một thằng đàn ông 100% anh cũng có những cảm xúc của một thằng đàn ông chứ, sao nhỏ

lại ko biết tránh, lại cứ hành động khơi dậy bản năng đàn ông của anh vậy trời, anh đã nghĩ cô nhỏ chỉ là đứa con nít ko thể có chuyện anh và cô nhỏ có gì đó, nên anh đã ko đề phòng được những gì sẽ xảy ra đêm nay. Vừa muốn đẩy con nhỏ ra, vừa muốn để như vậy vì có một cái gì đó rất nhẹ nhàng đang xảy ra trong lòng anh, kêu anh ko được đẩy ra, vì vậy mà anh phải cứng người nằm như vậy rất lâu phân vân ko biết phải như thế nào, cuối cùng mức chịu đựng của anh đã có giới hạn, đẩy nhẹ nhỏ ra anh nhảy vào phòng tắm và anh đã phải tắm vào lúc 3g sáng)

Ko biết được chuyện xảy ra đêm qua, nhưng cô thì nhớ chuyện xảy ra hôm qua sáng, hôm qua anh đã kêu nó dậy bằng những cách đánh bằng gối, biết rằng thời cơ trả thù đã đến cô mỉm một nụ cười trông thật gian: “ hôm nay tôi sẽ cho anh hết ngạo mạn nhé, Hiiii”

Chạy lại bàn trang điểm nhỏ của mình, nói là bàn trang điểm cho sang chứ chỉ là cái bàn có cái gương và vài thứ trang điểm bình thường như đồ cột tóc, cây lược, cây son được quăng lung tung trên đó thôi, gương hết những thứ đó Tịnh mang lại giường:

- he, he đừng trách tôi nhé, chỉ tại anh đã phá tôi trước thôi.

Và rồi cô bắt đầu thực hiện kế hoạch trong đầu mình, lòn khò bên giường chỗ Quân đang ngủ một hồi rồi cô bước ra xa, đi qua đi lại ngắm thành quả của mình, lắm bầm trong miệng:

- Vậy được chưa ta, mình thấy thì được rồi nhưng ko biết ý kiến mọi người ra sao nữa.

Suy nghĩ tới suy nghĩ lui, thỉnh thoảng đưa tay xuống sờ sờ vài chỗ rồi thì cô cũng vừa ý:

- ah, vậy là được rồi, bây giờ thì mình phải giúp chồng yêu quý thức dậy thôi. Mà phải thức dậy bằng cách nào cho ứng tượng với mọi người đây ta.

Ngỏ ngỏ cái đầu cho nó hoạt động thật tốt, người thì cứ đi tới đi lui, miệng ko ngừng đưa ra ý kiến mà cô ko để ý là mình đang tự độc thoại, và kế hoạch của cô cũng rất có thể bị thất bại một khi Quân thức dậy bất ngờ và nghe được lời cô đang nói. Nhưng trời đã ko phụ lòng cô, mặc dù kế hoạch này được cô thực hiện có rất nhiều chỗ ngốc nghếch nhưng cũng có thể vì số của Quân ko may mắn, mắt cô sáng rõ, gương mặt ngẩng lên tự hào vì những gì mình vừa nghĩ ra:

- Đúng là một cách hay mà, chỉ có người thông minh như mình mới nghĩ ra thôi.hiii

Chạy lại tắt máy lạnh, mở toàn bộ cửa sổ và phòng ngủ cho hơi lạnh thoát ra ngoài, rồi cô lại tiến tới chỗ Quân lấy chăn đắp cho anh, đợi một lát cho hơi nóng bắt đầu làm Quân toát mồ hôi thì cô lại chạy xuống bếp mượn cái chảo cùng cái xẻng của bà bếp trước con mắt ngạc nhiên của bà, cô mặc kệ và bước về phòng, kiểm tra lại lần nữa thấy mọi thứ đã đúng trong kế hoạch rồi thì cô đứng kế bên Quân ngỏ mạnh cái xẻng vào cái chảo, một âm thanh thật lớn vang lên làm Quân vừa giật mình thức giấc, chưa kịp tỉnh táo thì cô la lên bên tai anh “chạy nhà rồi, mình chạy đi anh Quân” nói rồi lại ko kịp cho Quân kịp nhận ra mọi việc xung quanh mình cô lại tiếp tục nắm tay anh chạy lẻ xuống lầu, vừa chạy tới được phòng khách thì cô đã buông tay anh ra và chạy lại chỗ ông Triệu đang ngồi chờ bữa điểm tâm, tỉnh bơ cô lên tiếng chào:

- Chào ba buổi sáng

Ông Triệu đang chăm chú vào tờ báo, nghe tiếng cô chào thì ngẩng lên:

- Chào con, con cũng vào ăn.....

Chưa kịp nói hết câu thì ông nhìn thấy thằng con của mình, ko nhìn được cười ông ôm bụng cười thật lớn, và lúc đó dì Nhung cũng đang mang bữa điểm tâm lên cho mọi người, nhìn thấy Quân bà cũng ko nhìn nổi cười, bà cười tới khay thực ăn trên tay cũng rung rinh sắp đổ may mà kịp mang tới bàn để xuống rồi mới cười tiếp. Còn Tịnh thì thấy mọi người cười đang cô làm cái mặt tỉnh bơ mà cô cũng phải cười theo, 3 giọng cười cộng lại làm cho cái phòng khách như sấm sét cười, thật là ồn ào và đủ loại kiểu cười.

Quân đứng yên tại chỗ ko biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh mang máng nhớ là lúc này Tịnh nói là cháy nhà, nhìn tới nhìn lui anh biết là chắc chắn anh đang trở thành trò đùa của cô đây nhưng mà anh vẫn chưa biết mọi người đang cười chuyện gì thôi:

- Mọi người đang cười chuyện gì vậy?

Bực mình vì ko hiểu họ cười gì, anh lớn tiếng quát lên, nhưng mọi người dừng như là ko ai nghe thấy nên ko ai trả lời anh cả, nhưng anh đâu có biết rằng tại vì họ cười tới đau bụng mà cũng ko thể nào ngừng lại trả lời anh được, cố gắng kìm lại tiếng cười nhưng hình như vô tác dụng sợ thần kinh cười của họ bị điểm nguyệt rồi ko ngừng lại được. Còn Quân lặp lại câu hỏi 2,3 lần bằng âm thanh càng ngày càng lớn hơn nhưng cũng ko biết được điều anh muốn biết thì anh tức giận và quay lên phòng.

Bước vào phòng đóng cửa một tiếng rầm làm cho căn nhà như muốn rung động, anh đi lại tắm gương để tìm lời giải đáp cho thắc

mắc của mình, vì anh dám chắc rằng nguyên nhân có trận cười này là từ chỗ anh, bởi lúc này ai cười cũng là vì nhìn thấy anh, đến khi nhìn vào gương thì anh chỉ muốn là lên: “trời ơi” mà thôi, trên tóc anh là lòn chỏm bao nhiêu và bím tóc, mỗi chùm được cột bằng đồ cột có đủ loại màu sắc, trên mặt anh thì 2 vệt đỏ ko biết là chất gì in tròn vo trên 2 bên má của anh như hai cái má hồng, ko mà giống hai cái má của con cưng thì trong phim ma trung quốc hơn, nhìn thấy cái mặt của mình, hiểu được trận cười của họ, và còn biết lun thủ phạm của nó rồi thì anh ko thể kiềm chế được bản thân nữa, anh chỉ muốn trừng trị cô nhỏ đó ngay thôi, tuy nhiên anh cũng kịp tỉnh táo lại mà vào phòng tắm rửa sạch và sửa sang lại bộ dạng của mình. Xong hết rồi thì cơn giận của anh ko biết do thời gian hay do nhớ đến gương mặt cười của cô lúc này mà đã giảm đi phân nửa, nhưng anh cũng ko thể dễ dàng bỏ qua cho cô chuyện này được.

- Là cô phải ko, chỉ có cô mới dám làm như vậy mà thôi.

Từ trên lầu bước xuống, anh đã quát lên thật to, sau đó ko kịp để cô nói gì, nắm tay cô kéo thật nhanh lên lầu, cô ko kịp giải quyết hết phần trứng trên đĩa, chỉ vừa kịp nhìn thấy được cặp mắt ái ngại của dì Nhung và ba chồng giành cho cô.

Lại một lần nữa tiếng đóng cửa phòng thật mạnh từ trên lầu vọng xuống. Quân kéo Tịnh vào thẳng phòng, cánh cửa vừa khép lại sau lưng thì cũng là lúc anh đẩy cô lên giường:

- Nói chính cô làm phải ko?

- Tôi, tôi, lúc sáng..... tôi định.....

Ngả trên giường nhưng cô vẫn kịp chống tay để đỡ cơ thể lên để có thể nhìn thấy Quân, nhưng đến khi nhìn thấy Quân thì cô lại hối hận vì nhìn cơn giận dữ của Quân cô lại sợ hãi và không biết trả lời như thế nào, thà không nhìn thì cô đã có thể can đảm “uh” lên tiếng thật dũng cảm rồi, nhưng mà bây giờ thì cô phải tìm lời giải thích làm sao cho anh hạ bớt cơn giận thôi, cô chưa kịp giải thích hết thì lại lần nữa giật mình vì nghe tiếng quát của Quân:

- Tôi chỉ muốn nghe cô nói “Phải” or “ Không” mà thôi

-phải

- Tôi sẽ cho cô trả giá vì tiếng phải này của cô.

Nói rồi anh xông xông đi lại chỗ cô và lấy cây son mà cô để quên trên giường lúc này, cô sợ hãi không biết anh định làm gì mình nên:

- Anh.....anh muốn làm gì tôi vậy?

- Tôi làm gì ah, làm lại những gì cô đã làm, không có thể còn hơn nữa, tôi giúp cô trang điểm và sẽ đưa cô đến trường đăng ký nhà, cô yên tâm sẽ rất ấn tượng.

- Cái gì.....anh....anh định bắt tôi ra đường ah

Ko trả lời cô, anh chỉ gạt đầu, rồi mở nắp son ra, một bàn tay đẩy gương mặt cô lên, một tay cầm son đưa lên mặt.

- Tôi năn nỉ anh mà, tôi....tôi xin lỗi anh nha, tôi hứa từ nay sẽ không làm như thế nữa.

- Chỉ câu xin lỗi thui mà muốn tui tha ah, vậy để tôi làm cô như vậy rồi xin lỗi cô sau nha.

- Ko, ko anh tha tôi đi nha.....hix...hix tôi hứa từ nay sẽ nghe lời anh nha, anh gọi tôi thức tôi sẽ thức mà ko trả thù lại anh đâu.

Cô vì hoảng sợ quá khi nghĩ đến nếu phải ra đường bằng gương mặt đó nên đã thúc thích khóc, còn Quân nhìn cô khóc thì tự nhiên anh ko nỡ đặt cây son lên gương mặt mịn màng nhưng đầy nước mắt đó, nhìn vào cặp mắt mở to long lanh là nước tự nhiên ko biết cảm xúc từ đâu dâng đầy trong lòng, một cái gì đó thôi thúc làm cho anh ko tự kiểm soát được mình, và anh từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng đặt môi mình lên đôi mắt to tròn đó, anh uống cạn những giọt nước mắt và rồi cảm giác đó như điều khiển anh, đưa đôi môi ấm áp đó trượt xuống đôi má bầu, rồi xuống đôi môi vẫn còn những tiếc thích nhỏ do cô cố kiềm lại nước mắt, một cảm giác êm ái đến với cả hai, Quân ko sao dừng lại được nửa mà như người mê bị cuốn đi, nụ hôn kéo dài như ko muốn chấm dứt, còn Tịnh thì ngỡ vì lần đầu tiên trải qua cảm giác này, cô lạ lắm và ko biết phản ứng như thế nào và vì bất ngờ về những hành động này nên cứ mở to mắt mà nhìn, nhưng cô ko hề có ý kết thúc nhưng cũng ko sao biết phản ứng lại như thế nào, 2 người cứ vậy ko ai muốn dừng lại cho đến khi tiếng gõ cửa cùng giọng nói của dì Nhung trước cửa phòng đã đánh thức họ, ý trí đã trở về, họ gượng ngừng rời nhau, hai gương mặt đỏ ửng quay đi ko dám nhìn vào đối phương.

Tịnh ngồi trên giường quay mặt ngược với Quân, Quân cũng vậy, nhưng là bước ngược ra cửa trả lời gì đó với dì Nhung rồi đóng cửa trở vô nhưng vẫn ko nhìn mặt Tịnh, anh chỉ thông báo:

- Em chuẩn bị đi, 15phút nữa mình ra xe đi đăng ký trường cho em học.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhem
dtv-ebook.com

Chương 8

Quân đi xuống nhà, nhìn thấy cha đang ngồi trên ghế sofa của phòng khách, anh mới nhớ đến việc mình đã cư xử quá nóng nảy với Tịnh trước mặt cha, sợ cha buồn, trong lúc đợi Tịnh chuẩn bị Quân muốn giải thích với cha mình một chút:

- Cha, lúc sáng chúng con chỉ đùa với nhau thôi ah, tại vợ con tính còn nhỏ nên hay treo đùa thôi ah, cha đừng nghĩ lung tung rồi lại buồn nha cha.

- Con tưởng ta sẽ buồn tui con ah, ko có đâu, con cũng ko cần lo cho ta, ta ko muốn mình trở thành người gây sức ép cho con mình, con và Tịnh hãy sống thoải mái mà ko cần phải sợ ta buồn nhé, ta biết bắt con vào cuộc hôn nhân này đã làm cho con ko được thoải mái, nhưng ko biết con có nhận thấy ko, từ khi có Tịnh bản thân con đã thay đổi ko ít, và đến bây giờ thì ta đã có thể an tâm về cuộc hôn nhân này, ta nghĩ Tịnh sẽ làm cho cuộc sống của con có thêm nhiều màu sắc đấy.

- Dạ, cha nói vậy thì con cũng an tâm rồi ah. Ah, hôm qua chiều con hứa đưa Tịnh đi đăng ký trường nhưng rồi con có việc bận ko đi được Tịnh ở nhà có quấy ba gì ko ba.

- Hôô, con lại lo nghĩ quá nhiều rồi, vợ con còn nhỏ ham chơi nhưng nó rất dễ thương, những trò của nó làm ko ai có thể giận nổi đâu con ah, con là người ngăn nó nhất mà con chưa nhận ra ah.

- Dạ....tại con sợ cô ấy làm cha mệt thôi ah, ah hôm nay đưa Tịnh đi đăng ký rồi con đưa cô đi mua ít đồ dùng luôn ah, nên có thể trưa nay tại con sẽ ko ăn cơm nhà nhà cha.

- Được rồi, con cứ xem nó còn muốn đi đâu nữa rồi dẫn nó đi luôn nha, nó ko biết nhiều về sàigòn ta chỉ sợ nó buồn thôi.

Vừa nói đến đây thì Tịnh từ trên lầu nhảy chân sáo xuống, nhìn cô bé vui tươi chắc là quen rồi những gì xảy ra sáng nay, và cũng ko còn nhìn thấy dấu tích chứng tỏ cô đã khóc nữa, nhìn Tịnh, Quân thấy an tâm, đúng là con nít ko lo ko nghĩ, vui đó buồn đó. Đứng lên kéo Tịnh lại gần rồi anh quay qua cha mình:

- Cha, tại con đi nha cha.

Tịnh cũng làm theo một cách máy móc, nhưng mà ko quen chạy tới bá cổ ông Triệu, hôn đánh chup lên má ông vì cô xem ông như người thân trong nhà, và vì cô thấy ông như ngoài mình vậy.

Bị Tịnh ôm hôn, ông triệu có bất ngờ nhưng rồi ông cảm thấy đứa con dâu này thật biết lấy lòng người già, từ qua giờ nó luôn làm ông vui, có nó căn nhà như có thêm sức sống, nụ cười trên môi ông ko tắt nhưng ông cũng ko quen dặn dò vài câu 2 người trước khi đi:

- Tại con đi sớm để còn nhiều thời gian dạo chơi đâu đó rồi hãy về, ko cần lo cho ta ở nhà đâu, lát nữa đây ta cũng qua nhà ông hai đánh cờ với ông thôi.

- Dạ, tại con biết ah.

Nói rồi Quân và Tịnh cùng lên chiếc xe camry màu đen, vừa vào xe Tịnh đã ko ngừng liú lo, vì được biết mình sắp được đi chơi,

cô thích lắm:

- Lát anh đưa em đi đâu chơi vậy?

Thấy cô nôn nóng muốn biết được địa điểm đi chơi, niềm vui của cô lộ lên trên cả gương mặt, nhưng Quân muốn nghe cô thêm chút nữa:

- Sao, đi đâu chơi.

- O, ko phải lúc này ba anh bao anh đưa em đi chơi hết cả ngày ah

- Thì đi đăng ký trường nè

- Nhưng đăng ký chỉ tốn có chút xíu thời gian thôi à, ba nói là được đi chơi cả ngày cơ.

Nói rồi cô lại bùn so, vì nghĩ mình ko được đi chơi rồi, đưa cái mặt buồn buồn nhìn ra ngoài đường.

Thấy cô bùn, thì bỗng nhiên Quân lại ko nỡ làm cô thất vọng lâu hơn nữa, anh muốn nhìn thấy nụ cười của cô thôi, nên anh quay qua cô, dịu dàng hỏi:

- Vậy em có muốn đi đâu ko nè

Ko quá 3s cô quay lại phía anh, nhìn anh miệng cười tươi trả lời:

- Mình đi công viên nha, em thích đi công viên trò chơi lắm, lúc trước kêu nội đưa đi nhưng mới đi có một chút là nội la mỗi rồi bắt về ah, ko lần nào em chơi được hết đó, đã vậy có chơi cũng chơi một mình buồn lắm đó.

- Đi công viên trò chơi ha? Hôm khác đi được ko em? Hôm nay em xem anh bận đồ như vậy thì làm sao đi vô đó được.

Cô đưa cặp mắt to tròn nhìn anh, nhìn từ trên xuống, anh đang mặc trên người bộ đồ vét rất đẹp màu đen, cô có thấy vấn đề gì đâu, như vậy thì có gì mà ko đi được chứ, ông ngoại cũng như vậy mà đi công viên với cô mà, chắc là anh ko muốn đưa cô đi công viên anh viện cớ với cô, rồi cô làm mặc giận nữa, ko thêm nhìn anh, họ người ta rồi người ta trả lời lại ko chịu đi “hứ”

Biết cô nhỏ lại mè nheo, anh nhỏ nhẹ năng nỉ, mà anh cũng ko hiểu tại sao anh lại chịu cô như vậy, anh cũng rất sợ thấy cô buồn, thật hết hiểu nổi mình:

- Anh hứa mai đưa em đi được ko? Em nhìn này, mặc như vậy mà đi công viên thì rất nóng và ko thoải mái, người ta sẽ cười anh đó, ko ai mặc vậy mà đi vô đó đâu.

Sợ mai anh lại thất hứa, mà cô thì cũng nôn nóng đi lắm rồi nên cô cố suy nghĩ và cuối cùng đưa ra ý kiến bắt anh phải nhượng bộ mình:

- Lát anh tháo caravat ra rồi để luôn áo khoát trên xe thì xe như bình thường thôi. Đi nha anh, em muốn đi hôm nay thôi.

Nhìn gương mặt của cô nhỏ, thấy là mình ko đồng ý là ko yên với cô nhỏ rồi, với cũng gần tới trường nên thôi thì chấp nhận vậy, để mặc công lát dất nhỏ vô trường cái mặt như bánh bao thì thật khổ:

- uh, vậy lát vô trường đăng ký, rồi vô siêu thị mua đồ dùng học tập cho em, mình ăn gì đó rồi anh với em mới đi công viên trò chơi

nha.

- Dạ

Hớn hờ vì thấy yêu cầu được đáp ứng, cô nhỏ lại vui vẻ, miệng ngậm nga hát nhỏ nhỏ, nhưng anh thì vẫn nghe được và ko khỏi mắc cười vì cô nhỏ lại ngậm nga những bài con nít, anh kể nói nhỏ trong lòng:

- haizzzz, cô vợ của mình chừng nào mới lớn được đây.

Nghĩ vậy rồi anh lại nhớ nụ hôn hồi sáng, ko biết cô nhỏ nghĩ gì sau nụ hôn đó, anh thật rất muốn biết nhưng thấy ngại khi phải lên tiếng hỏi, nên đành để lại trong đầu vậy. nhưng mà môi cô nhỏ cũng mềm mại thật, cảm giác lúc đó thật thú vị. vừa nghĩ anh vừa đưa cặp mắt mình nhìn lên gương mặt cô nhỏ và mục tiêu của đôi mắt anh thật ra lại là cặp môi đỏ mọng đang chúm chím hát, nhìn nó mà anh ko khỏi muốn đặt thêm lên nó một nụ hôn nữa.

- ầy, coi chừng.

Mãi lo suy nghĩ anh đã ko để ý mà mén chạy vượt luôn đèn đỏ, cũng may hú hồn, thắng lại vừa kịp, thở ra để lái lại tinh thần, lần này anh tập trung hết mình vào việc lái xe, quyết ko để đôi mắt đi hoan nữa.

Và rồi cổng ngôi trường cũng xuất hiện, nó cũng gần công ty của anh, nên mỗi sáng có thể đưa đón cô nhỏ đi học.

Chạy vừa qua cánh cổng trường anh mở cửa xe cho cô xuống và ko quên dặn đứng đây đợi anh đi gửi xe rồi anh và cô mời đi đăng ký.

Đứng ngó tới ngó lui cái sân trường rộng lớn này, cây trồng cũng nhiều nữa, những cái cây to này chắc có trên 10 năm tuổi, thân cây thật to, nó giải thích cho việc tại sao sân trường thật mát ko có ánh nắng chiếu vào, người thiết kế ngôi trường cũng độc đáo, các cây trồng trồng cách nhau một khoảng vừa đủ tạo bóng mát cho sân, ngôi trường thì ở tít đằng kia, học sinh mỗi ngày đi học đều phải đi bộ một khoảng ko quá xa cũng ko quá ngắn, nó giúp cho học sinh mỗi ngày đều có thể rèn luyện sức khỏe, và cái sân này cũng có thể để vui chơi giải trí vào giờ giải lao nữa chứ.

Đang suy nghĩ lang mang thì Tịnh đụng phải một người phía sau do cô đã đi lùi một hai bước:

- Ầy, xin lỗi, tôi ko cố ý
- ko sao, tại mình đang có chuyện lo nghĩ thôi.

Đó là một cô gái, nhìn cô chắc cũng cỡ tuổi Tịnh, cô mặc đồng phục của trường, bị Tịnh đụng trúng nhưng cô vẫn cười tươi và ko trách gì Tịnh, trong lúc đụng nhau vô tình đã làm cho mớ giấy trên tay cô gái đó rơi xuống đất và bay ra đây, cô ta đang định cúi xuống nhặt thì Tịnh cũng nhanh chóng lên tiếng:

- Để mình nhặt phụ bạn nha.

Khi tất cả những tờ giấy của cô gái đã được nhặt lên hết, nhìn quanh để biết ko bị bỏ sót tấm nào rồi Tịnh mới mang lại đặt vào tay cô gái cũng đang có một xấp giấy trên đó:

- Đây của bạn, bạn học trường này àh
- Vâng, chào bạn, mình tên Tăng Thanh Luân, mình học 11A3 của trường Phương Nam này, còn bạn?

- Àh, mình tên Tô Tịnh, mình đến đây để đăng ký học, mình cũng học lớp 11, hân hạnh được biết bạn nha.

Nói rồi 2 người xèo tay ra vỗ vào bàn tay đối phương, và gương mặt tươi cười của hai người làm cho buổi sáng thật ấm áp, nhưng con chim trên cây gần đó cũng cất tiếng như chào mừng tình bạn của hai người:

- Thôi rồi, trễ giờ mình rồi, mình phải mang tài liệu này vào lớp, hẹn gặp lại bạn sau nha.

- Mình mong rằng sẽ gặp lại đó

Khi Thanh Luân hối hả chạy đi, sau lời chào với Tịnh, Tịnh cũng nói to ý muốn gặp lại của mình cho người bạn mới quen, vì Tịnh rất ít bạn nên khi vào ngôi trường này cô rất muốn có được nhiều thật nhiều bạn. Và giây khi quay lại Tịnh cũng vừa kịp nhìn thấy Quân từ xa chạy đến chỗ mình.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 9

Hôm nay mình pót bù hôm wa nha, ah mà máy mình ko biết hư gì mà ko chỉnh được font chữ to, ai đọc trước nhờ người đó hãy copy pót lại giúp mình chỉnh chữ to hơn nha.thanks

- Nào mình vào trong thôi em.

Quân nói ngay khi vừa tới chỗ Tịnh đang đứng, thật tự nhiên anh nắm tay cô nhỏ bước đều tới phía trước, vì trước khi tới chỗ Tịnh, Quân đã kịp vào phòng bảo vệ để hỏi thăm phòng hiệu trưởng đang ở đâu và đi như thế nào.

Đi hết khoản sân trước của trường, anh dẫn cô dọc theo hành lang phía bên trái của ngôi trường rồi dừng lại ở một căn phòng bên trên có treo bảng cho biết đó chính là phòng hiệu trưởng, đưa tay gõ lên cửa phòng, bên trong một giọng nói hơi trầm nhưng rất có lực vang lên:

- Cửa ko khoá, mời vào.

Quay sang Tịnh, Quân nói với cô vài điều trước khi vào phòng:

- Chuyện anh là chồng em, em ko được để ai biết nha. Vào trong em phải nhận anh là người bảo hộ cho em thôi.

- Tại sao ạ?

- Em ko biết thật hay giả vờ ko biết thế, trường học sẽ khó chấp nhận một học sinh cấp 3 mà đã lập gia đình, và lại em ko sợ các bạn sẽ cười, treo chọc em à

Đưa cái mặt ko hiểu ra nhìn Quân, nhưng Quân ko kịp để cô thắc mắc hay có ý kiến thêm nữa mà ra hiệu cho cô biết đừng nói gì thêm và anh với cô sẽ vào phòng.

Một tay Quân đẩy cửa, tay còn lại anh vẫn nắm tay Tịnh, cả hai cùng bước vào bên trong:

- Mời ngồi.

Vẫn ko nhìn lên, mắt chăm chú nhìn vào màn hình vi tính trước mặt, người đó kẻ lên tiếng mời ngồi, tuy nhiên bà ko biết rằng trước mặt mình có đến 2 vị khách mà ghé thì chỉ có một, cho nên cả 2 người mới vào quyết định ko ai ngồi trước cả:

- Dạ, hôm nay tôi đến xin cho em tôi được nhập học ở trường này thưa bà.

Người đang ngồi đằng sau màn hình vi tính là một người phụ nữ có tuổi, trên mặt đeo cái kính, tóc búi cao có vài sợi bạc, đến lúc này thì bà mới biết được người vào phòng mình là một thanh niên trẻ và một thiếu nữ dễ thương, cả hai đứng đó như một bức tranh rất hoàn hảo, và đẹp. nữ nụ cười vì biết mình ban đầu có chút thiếu sót vì lúc đó bà nghĩ một người công tác trong trường tìm mình có việc chứ ko ngờ lại là phụ huynh đưa học sinh đến đăng ký học:

- Ô, xin lỗi vì tôi lầm, mời 2 người qua ghế bên kia, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau ở đó

Đội 2 người trẻ tuổi đó bước sáng bộ ghế sofa bên đó, bà nhân điện thoại thông báo cho người mang nước vào rồi mới cầm hồ sơ qua đó để tiếp khách.

Sau một hồi bàn bạc mọi chuyện, bà hiệu trưởng đã kết thúc câu chuyện bằng những quyết định của mình:

- Được, tôi hiểu trong hoàn cảnh này thì chúng tôi sẽ chấp nhận anh đây sẽ là người bảo hộ cho em Tịnh, nhưng tôi muốn nhắc nhở với anh rằng nhà trường chúng tôi rất cần sự hợp tác của phụ huynh để công tác đào tạo các em có được hiệu quả. Còn với học lực của em Tịnh chúng tôi sẽ sắp xếp em vào lớp 11A3 vì lớp có học sinh tương đối ít so với những lớp khác. Hồ sơ của em trường đã tiếp nhận và đầu tuần sau sẽ là ngày nhập học của trường, hiện tại trường đang trong thời gian học hè có lẽ em ko thể vào lớp ngay được rồi, mong khi nhập học em cố gắng hơn các bạn để theo kịp với mọi người nha. còn bây giờ tôi có cuộc họp, xin chào cậu và chào em nha.

- Tôi cũng xin cảm ơn cô đây, xin chào cô, tôi sẽ cho em tôi nhập học đúng ngày thôi ăh, và sẽ thực hiện theo những gì cô đã nói. Xin chào cô.

Nói xong anh nắm tay Tịnh đi theo hướng ra cửa, Tịnh cũng ko quên chào bà cô trước khi theo Quân ra ngoài.

Sau đó 2 người lên xe, sau khi vào nhà sách, siêu thị mua một vài thứ và giải quyết cái bao tử xong thì Tịnh nhất quyết bắt Quân phải đưa mình vào khu giải trí “Đầm Sen”, Quân đành phải chấp nhận trong sự miễn cưỡng.

Khi chiếc xe vừa vào cổng, cái bảng to tổ trắng nghi “ Đầm Sen” vừa hiện ra thì trong xe gương mặt của Tịnh khởi sắc ngay, cô háo hức và reo lên chứng tỏ sự vui mừng của mình, Quân thì lại rất nản nhưng nhìn Tịnh vui như vậy anh ko dám than thở sợ làm mất niềm vui của cô:

- “ thôi thì lâu lâu chịu cô bé một lần vậy”

Những điều đó Quân chỉ dám nghĩ trong đầu thôi, Thả Tịnh xuống, anh đưa xe vào bãi gửi nhưng ko quên tháo caravat và áo vét bỏ lại trên xe, nhìn mình trên tấm kiếng xe anh thấy cũng khá ổn, quần tây đen, áo sơ mi trắng, tay áo dài được anh xắn lên gần tới khuỷa tay, vào cũng ko quên bỏ áo ra ngoài, hàng nút trên cùng được anh tháo bớt vài cái , bây giờ nhìn anh ko ai dám nghĩ anh là một tổng giám đốc nữa cả.

Anh vừa đi tới chỗ Tịnh, ko kịp để anh nói tiếng nào, anh đã bị cô nắm tay đi thẳng hướng vào trong công viên sau khi phán cho anh một câu “ hôm nay mới thấy anh thật đẹp trai, nhìn anh ko còn giống ông già rồi đó, hihi”, nhưng khi cô và anh bước được vài bước thì cô đã bị anh níu lại:

- Em ko mua vé, định để người ta đuổi lại ra đây àh

- ờ, em nôn quá nên quên mất nhì, thôi mình đi mua vé lẻ đi anh.

Mua vé xong, qua được cánh cổng có những tên bảo vệ chặn bên ngoài rồi thì Tịnh nắm tay Quân đi vào khu vực những trò chơi cảm giác mạnh, nhìn cái cách cô đi thì Quân đủ hiểu đây chắc là nơi cô thường đến khi vào đây, và đó cũng là sở thích của cô nhỏ

đây, bởi cô đi thẳng tới đây mà ko cần hỏi thăm đường hay đưa mắt tìm kiếm:

- Bây giờ mình mua vé chơi toàn bộ nha anh
- Em định chơi toàn bộ những cái này luôn àh

Đưa cặp mắt ngán ngẩm nhìn toàn bộ các loại trò chơi ở đây, phải có ít nhất 10 trò chứ ít gì.

- Chơi những trò này vui lắm anh, anh ko thấy gương mặt của những người đang chơi rất phấn khích sao (bà này đúng là kinh dị mà)

- Ủh. Em mua vé rồi chơi đi, anh sẽ lại ghé đằng kia đợi em nha

- Ko được, lần nào tới đây em cũng chơi một mình, hôm nay em muốn có người chơi chung cơ, anh phải chơi với em hết các trò ở đây đó.

- Hả.....

- Đi qua kia mua vé đi anh

Mặc cho sự ngạc nhiên đến đứng hình của anh sau khi nghe lời cô nói, cô vẫn nắm tay anh kéo đến chỗ mua vé. Còn Quân thì thật sự anh đang đứng tim khi nghĩ đến các trò ở đây mà lát nữa đây mình sẽ chơi cùng cô.

Một loạt những trò chơi mà Tịnh và Quân đã chơi, nào là tàu lượn siêu tốc, tàu vượt thác.... Cứ sau mỗi trò thì đầu của Quân càng tăng thêm nhieu tiếng “ong,ong” và gương mặt thì càng lúc càng xanh xao, trong khi Tịnh mặt mại hớn hở, gương mặt hồng

hào, phấn khởi. Đến 2 trò chơi cuối cùng thì Quân thật sự ko thể nào chơi được nữa, còn Tịnh nhìn mặt mải Quân như vậy cô cũng ko còn nín kếu anh chơi tiếp nữa, kể ra cô cũng hiểu chuyện đó chứ, nhưng sự hiểu chuyện của cô đến hơi bị trễ mà thôi.

Nhìn các băng ghế đá đã bị những người khác ngồi hết, Tịnh đành rủ Quân đến bãi cỏ gần đó ngồi xuống nghỉ ngơi, đợi anh ngồi đó rồi cô mới nói với anh ngồi đợi cô đi mua nước cho anh, cô chăm sóc anh thật chu đáo, ko còn nhìn thấy được nét gì như con nít trên mặt cô nữa. ngồi một lúc thấy anh cũng ko đỡ hơn nhieu:

- hay anh nằm xuống nghỉ chút đi, xin lỗi, em mãi chơi làm anh mệt thế này, em sẽ làm gối cho anh nằm nha (cô làm tất cả mọi chuyện như bà ** đã làm khi chăm sóc cô lúc bệnh)

- ko cần đâu, anh nghỉ ngồi đây thêm một lúc nữa là sẽ khỏi ngay thôi.

- Đừng nói nhieu nữa, nằm xuống đây đi.

Vì biết mình có lỗi nên cô muốn làm cái gì đó cho anh, nên cô ko để anh từ chối những gì cô muốn làm để chuộc lỗi, còn anh nhìn thân hình mảnh mai của cô, anh ko nỡ nằm xuống chân cô sẽ làm cho cô mỏi mắt, nhưng anh ko thắng nổi cô vì sau lời nói đó Tịnh đã kéo anh nằm xuống và kê đầu của anh lên chân cô, cô ngồi đó làm gối cho anh, và lúc đó bỗng nhiên ko khí yên lặng bao trùm 2 người, 2 người cùng cảm nhận thấy một sự khác lạ trong lòng của mọi người.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Quân ngủ Quên luôn ko biết bao lâu, cho đến khi chân của Tịnh mỏi tới ko còn cảm giác gì nữa, ko

chịu đựng được nữa cô cố cựa mình làm Quân thức giấc, khi anh tỉnh táo lại thì mới hoảng hốt ngồi dậy:

- Xin lỗi, anh đã ngủ quên, anh làm em mỏi lắm phải ko.

- Hihi, mỏi thiệt đó, chân em ko còn cảm giác gì nữa rồi, anh thấy có lỗi thì đánh bóp chân giùm em một lát đi.

Cô đưa cái mặt nhăn nhăn, nhưng rất tự nhiên ra làm nũng với anh:

- Đưa chân đây anh bóp cho.

- Hiii, sướng thiệt đó

- Mai mốt bỏ cái tật tài lanh cho ngta mượn chân làm gối nằm đi nha

- O, anh còn nói, từ nhỏ tới lớn chưa có ai được vinh dự như anh đâu nha, cho mượn chân nằm còn nói, nêu ko phải em thấy mình có lỗi thì còn lâu em mới cho anh nằm lên chân, hứ..

- ừh, anh biết mình vinh dự lắm rồi, thôi bây giờ mình về nha, cũng trễ rồi

- mình khoản hãy về được ko anh, ở lại chút nữa đi, nãy giờ em thấy người ta tới cái sân khấu kia coi cái gì mà vui lắm, em cũng muốn qua đó coi một chút.

- Thôi đi, thì cũng mấy tiết mục ca nhạc hay biểu diễn kịch thôi, chen vô đó mệt lắm.

- Đi đi mà anh, chút nữa thôi.

Và lần nào cũng vậy người chịu thua luôn là ai các bạn biết rồi đó, vừa nhìn thấy cái gậy đầu của Quân, Tịnh đứng dậy chạy ngay tới cái sân khấu ngoài trời đằng kia, nó ko xa lắm chỗ hai người ngồi này giờ.

- Từ từ thôi, em coi chừng ngã đó.

Nhưng lời dặn dò của Quân đã tan vào trong không gian rộng lớn này, Tịnh ko nghe thấy, cứ hí hửng chạy vào chen vô với dòng người đông đúc đằng kia. Quân cũng chạy theo nhưng chỉ còn nhìn thấy một điểm nhỏ của Tịnh ở đằng xa, anh ko cách nào chen lên được với Tịnh nữa.

- Đành ngồi đây đợi thôi, lát ra chắc mình sẽ thấy cô bé thôi.

Nghĩ vậy rồi Quân ngồi xuống cái băng ghế trống gần đó, vì ai cũng lo xem các biểu diễn trên sân khấu có ai còn thềm ngồi cái ghế này nữa đâu.

Còn Tịnh cứ bong bong chen vào dòng người, cô cứ nghĩ rằng Quân còn ở phía sau mình nên cứ đứng xem hào hứng reo hò cùng với mọi người, đến khi cô đưa tay nắm tay Quân và cho ý kiến về cái thiết mục trên sân khấu:

- Anh xem, họ biểu diễn hay quá ha, em ở dưới đó có bao giờ được thấy trực tiếp những tiết mục thế này đâu.

- Ùh, tiết mục đó hay thiệt đó, nhưng tôi nhớ mình đâu quen nhau mà cô nắm tay tui chi vậy, có đúng là cô ở dưới đó lên ko vậy?

Một giọng nói châm chọc cô vang lên bên tay, ko phải giọng Quân, quay qua cô mới hoàn hồn vì những gương mặt xa lạ xung

quanh mình, quá bất ngờ cô ko kịp phản ứng tiếp thì lại nghe tiếp cái giọng nói lục nảy mà bây giờ cô mới biết đó là của một thanh niên đứng sát bên cô, nhưng trời đã tối nên cô ko thể nào thấy được mặt mũi:

- Cô còn chưa muốn buông tay tôi ra nữa àh, hay cô thích tui muốn làm quen với tôi, cái cách này xưa lắm rồi nha.

- Anh... cái đồ ba chợn, tôi ko biết anh đẹp trai cỡ nào mà tự tin như vậy, nhưng tôi có chồng rồi, làm cho tránh ra tui đi qua.

Cảm giác tức giận vì những lời vung không của chàng trai làm cô tức giận, công thêm việc cô đang lo lắng vì ko nhìn thấy Quân kể bên mình làm cho cô thật sự hốt hoảng, ko nghĩ được gì nhiều, cô cố chen qua đoàn người đông đúc mà ra ngoài, nhưng do cô đi ra theo phía bên trái của đoàn người, còn Quân thì đang ngồi đằng sau đoàn người đó, nên ra ngoài nhìn tới nhìn lui cô vẫn ko tìm được Quân, và Quân thì cũng ko thể nào nhìn được cô.

(làm sao đây, mình ko biết đường về nhà và lại túi ko có tiền, làm sao liên lạc với Quân đây, huhu có khi nào Quân về lun rồi, bỏ quên mình ko) cô đã đi tìm anh gần hết lun cái công viên rồi, cảm giác lo sợ ngày càng nhiều, và nước mắt cũng tự nhiên rơi..... đang vừa đi vừa đưa mắt dáo dạt tìm, và nước mắt cũng ko ngừng rơi bỗng cô ngưng lại, hình như cô đã nghĩ ra điều gì,

- nhưng ko biết cách này có tìm được anh ko nữa

Nhưng cô tin là mình sẽ tìm được, phần chần chừ hơn Tịnh đi thẳng ra cổng, tìm đến phòng bảo vệ và đưa yêu cầu thông báo tìm người cho anh bảo vệ đang ở trong đó:

- anh cứ thông báo giùm là: Tìm ông Triệu Minh Quân, đi lạc ở đâu thì ra cổng gặp có vợ đang tìm.

- Hả, có thiệt là chị cần thông báo như vậy ko?

- Có vấn đề gì hả anh?

- Ko, ở đây thì ko có vấn đề gì, nhưng nội dung của

- Vậy anh cứ thông báo hộ tôi nhé, cảm ơn anh nha

Ko để anh bảo vệ nói gì nữa, cô quay lại đứng đợi anh ở cổng như những gì cô nhờ thông báo.

Và cái thông báo đó thật sự có vấn đề thật, bảo vệ công viên vừa thông báo, thì trong công viên mọi người ai nấy đều cười khúc khích, họ nghĩ đây chắc là trò đùa của một ai đó, và trong khi đó, cũng tại công viên đó có một người mặt đỏ lên, nhưng ko hề có phản ứng nào, vâng đó là Quân, anh đang than trách về cô vợ của mình, ko biết anh có đặc tội gì với cô mà cô đưa chi ra cái thông báo ác thế ko biết, ai đòi vợ chồng đi chơi, mà anh chồng đi lạc, để cô vợ phải thông báo tìm chồng lạc, mà anh chồng ở đây lại là anh chứ, bây giờ phải làm sao đây, ra đó gặp cô chắc anh ko còn mặt mũi nào, mà ở đây hoài cũng ko ổn.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 10

Sau cái ngày đi công viên đó, Quân trở lại công ty làm việc, còn Tịnh vẫn vậy, ở nhà chạy tới chạy lui, quây hết ông già làm vườn, làm tiêu mất mấy chệu kiếng của ba chồng cô, đến phá bà bếp và giúp nhà Ông triệu có cơ hội thay toàn bộ chén đĩa mới. Công nhận sức phá hoại của Tịnh ko phải là loại vừa.

Vậy là hôm nay đã là thứ 2, ngày Tịnh được đi học ở ngôi trường mới, từ tối qua Tịnh đã nôn nóng tới ngủ ko được, tuy nhiên sáng nay khi Quân vừa nhắc tới việc đi học là cô có thể tự động thức dậy mà ko cần phải dùng biện pháp mạnh như ngày thường. Chuẩn bị xong cho bản thân, Tịnh chạy vội vàng xuống lầu, Quân cũng vừa ăn sáng xong đang cầm ổ bánh mì kẹp chúng đưa cho Tịnh:

- Biết em sẽ ko kịp ăn sáng, anh kêu dì Nhung giúp em làm ổ bánh mì mang theo ăn đó.

- Em ko ngờ có chồng thiệt xướng nha. có anh lo hết mọi chuyện giúp em,hihi

- Em đó, bây giờ tự chăm sóc bản thân đi nha, em lớn rồi, anh ko thể lúc nào cũng lo cho em được hết đâu.

- Anh nói vậy chứ, em biết anh vẫn giúp em mà.

Nói rồi, một tay cô cầm ổ bánh mì, một tay cặp tay Quân, nhìn rất Tình từ:

- Mình đi thôi anh, ba con đi học nha ba, chiều con về chơi cò tướng với ba nha.

- Ba, con cũng vào công ty luôn ăh.

Ông Triệu đang ngồi ở bàn ăn xem báo, nhìn cảnh vợ chồng con trai đang chăm sóc cho nhau ông cảm thấy thật hạnh phúc, ông thậm nghĩ đến người vợ quá cô của mình, nhưng tiếng thưa của con dâu và con trai đã đánh thức ông, mỉm cười với cả 2, nhưng ông cũng ko quên nhắc nhở:

- ờ cả hai đi đi, ta biết các con điều co công việc riêng mà, ko cần quá lo cho ta, đi xe cẩn thận nha Quân.

- Dạ, con biết rồi ba.

Đưa Tịnh đến trường trước cổng trường, mở cửa cho cô xuống:

- Em vào học trưa anh sẽ rước, nếu bận anh sẽ cho xe qua, đây là điện thoại anh mua cho em, có gì cần liên lạc với anh.

Từ khi cái vụ ở công viên Quân đã có ý định mua cái điện thoại cho Tịnh, nhưng sau đó vì công việc quá nhìu mà anh chưa kịp thực hiện, hôm qua tranh thủ lúc về anh đã mua nhưng đêm qua quên đưa:

- Ôi, cái điện thoại này thật tuyệt, sao anh biết mà mua cho em cái màu hồng vậy.

- Ờ thì thấy em vật dụng đa phần màu hồng, anh đoán vậy

Quân thật sự ngại ngùng khi bị hỏi về việc anh tỏ ra quan tâm, chăm sóc cô, nhưng Tịnh thì đâu biết được nên cô cứ hay thắc mắc và hỏi Quân làm cho anh nhiều lúc ko biết trả lời như thế nào:

- Em đã nói mà, anh đúng là tốt với em.

- Uh, thôi vào học đi, mà em nhớ nhà ko để lộ việc mình có chồng nha, nói với mọi người anh là anh của em thôi.

- Dạ

Sau tiếng “dạ” Tịnh nhón chân lên hôn cái chup lên má Quân, định quay đi nhưng cô bị Quân nắm tay kéo lại:

- Nè, đối với người nào em cũng bày tỏ tình cảm như vậy àh.

- Bày tỏ tình cảm gì cơ.

- Thì...anh thấy khi có cảm tình tốt với ai em đều hôn má người đó...

- Á, hôn thì nói hôn đại, thì em xem anh rất đáng yêu, anh luôn tốt với em, nên em mới hôn anh như vậy, em vẫn thương như vậy mà, ông ngoại em nè, bà giúp việc già nè, max và cả ba anh ở nhà mà.

- Max là thằng nào?

Tự nhiên đang nói Quân lại giận lên, gương mặt gườm gườm trông thật đáng sợ làm cho Tịnh một phen hú vía, nhưng cũng trả lời anh;

- Thì.....thì là con chó nhỏ nhà em chứ đâu....nó hiền không hà, nó ko cắn ai đâu.

- Nghe anh dặn nè, từ nay ko được làm như vậy với một ai khác nữa đâu nha. anh mà biết được em làm như vậy với ai khác nữa thì....thì ko cho em đi chơi.

Nghe Tịnh nói vậy con giận của Quân Tự nhiên mất đi, nhưng anh ko biết tại sao mình giận chuyện này, nhưng rồi anh cũng ko muốn phân tích thêm về tình cảm của mình dạo nần đây tại sao có quá nhìu thay đổi:

- Ai khác nữa là ai khác nữa, mà tại sao chứ, em thấy người ta thích ai thì sẽ hôn như vậy mà, như bà giúp việc già đó bà hay hôn em như vậy khi em ngoan, ra đường gặp em bé dễ thương bà cũng hôn chòm chup, em hỏi bà bảo ai dễ thương bà mới hôn mà.....tại sao anh lại la em chứ, em đâu có làm gì sai, em nghe lời mà.

- Ko nói nhìu, ngoài những người em dễ nói thì ko được làm như vậy với ai khác nữa, ko nghe lời anh ko cho đi chơi nữa.

- Vâng

- Thôi em vào trường đi, trễ bây giờ.

- Chào anh.

Mặc dù chưa hiểu gì cả, Quân bắt cô như vậy mà ko chịu đưa ra lí do, cô thấy anh thật quá đáng mà, tuy nhiên sợ ko được đi chơi nên tạm chấp nhận vậy.

Nhìn cô đã quay lưng bước vào trường rồi Quân mới nổ xe chạy đi.

Còn Tịnh, đi hết cái sân trường rộng lớn có nhiều cây trồng hai bên, ko khí trong lành, nhôn nhịp của buổi tự trường đã làm cho

cô quên đi những điều nghỉ ngơi lúc này, cô nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng vui vẻ của buổi sáng sớm.

- lớp 11A3 ở đâu vậy ta?

Tịnh vừa đi vừa lảo đảo tìm phòng học thì một bàn tay vỗ nhẹ lên lưng cô, đồng thời tiếng nói dễ thương của cô bạn nào đó vang lên:

- Bạn muốn tìm lớp àh, mình giúp bạn nhé.

- Ôi, là bạn àh.

Cả hai cùng lên tiếng khi Tịnh quay mặt lại, vậy là cô lại gặp cô bạn hôm trước, đúng là ngày đầu tiên đi học đã gặp nhiều may mắn rồi.

- Bạn mới vào học àh, bạn học lớp mấy để mình tìm lớp giúp bạn cho, ở đây mọi người học từ cấp 2 lên cấp 3 luôn nên rất nhiều phòng và phần đông mọi người ở đây cũng quen biết nhau rồi.

Sau giây phút vui mừng vì gặp người quen của 2 người, Thanh Luân là người lên tiếng trước- Luân là người Tịnh đã gặp trước cổng trường vào ngày Quân đưa cô đến đăng ký học.

- Mình học lớp 11A3, những này giờ ko tìm thấy phòng của lớp đó đâu cả, ở đây thật rộng, đúng là khó tìm phòng thật.

- Áh, vậy là bạn học cùng lớp với mình rồi, mình cũng học 11A3.

- Ô thật ko, mình mừng quá.

- Thôi để mình dẫn bạn vào lớp. lớp mình cũng gần đây thôi, tại nó nằm khuất trong góc nên này giờ bạn ko thấy thôi.

Nói rồi, Luân kéo tay Tịnh đi băng băng hết hành lang và queo qua bên phải là tới lớp, vừa kịp giáo viên chuẩn bị vào lớp, thấy cô giáo, Luân kéo luôn Tịnh tới chào:

- Chào cô

- Chào cô

- Thưa cô đây là Tô Tịnh, học sinh mới chuyển vào lớp mình thưa cô.

- Àh, cô cũng đang tìm em, Luân em có thể vào lớp, còn Tịnh đứng đây chờ cô vào giới thiệu rồi em vào nhé.

- Dạ

Sau khi Luân và cô giáo bước vào lớp, lớp đang ồn như cái chợ thì ở Góc phòng giọng một người con gái vang lên:

- Nghiêm

Cả lớp lập tức yên lặng đứng lên , ko một tiếng ồn, cô giáo nhẹ nhàng đứng trên bục giảng thông báo:

- Lớp ta có thêm một bạn mới, nào Tịnh em hãy vào đây

Cô thông báo với Lớp rồi Quay qua Tịnh đang đứng ở ngoài để kêu cô vào lớp:

- Em hãy giới thiệu mình với mọi người đi.

- Chào các bạn, mình tên Tô Tịnh, mong các bạn giúp đỡ.

Tịnh chào hỏi mọi người, môi luôn mỉm cười. Nhìn về mặt cô bên dưới ko ít những tiếng bàn luận:

- Nhìn con nhỏ xinh ha.

- Bạn đó dễ thương đó chứ

- Xì, chẳng thì có

- Cái mặt vậy mà dễ thương gì chứ.

- Vậy là vị trí hotgirl của con Linh coi bộ sắp có nguy cơ mất rồi

-

Bên dưới ko ngừng ồn ào tranh cãi, cô giáo liền đập bàn cái “rầm”, lập tức ko khí trở lại như củ ko ai còn dám lên tiếng, quay qua Tịnh:

- Em xuống ngồi kế bạn Hoàng đi.

- Dạ

Tịnh theo tay chỉ của cô giáo, cô đi tới chỗ đó ngồi xuống và phát hiện thấy kế mình là một bạn nam khá đẹp trai đang mỉm cười với cô:

- Chào, cô bé từ dưới mới lên

- Anh nói gì tôi ko hiểu

Tịnh đang khó hiểu vì những lời chào của anh chàng, đang định quây lên ko thềm để ý anh chàng nữa thì:

- cô ko nhớ àh, hay giả vờ đó.

-

Tịnh yên lặng ko trả lời, lúc này anh chàng mới hết kiên nhẫn:

- Thôi được, coi như cô quên đi, tôi sẽ nhắc cho cô nhớ nhé, hôm ở Đầm Sen cô nắm tay tui làm quen đó, nhớ chưa

- Hả, thằng cha đó là anh àh.

- Chứ ko phải theo làm quen tui đến tận đây luôn sao?

- Xì, làm như anh đẹp trai lắm vậy?

Tịnh nói vậy, nhưng ko phải anh chàng ko đẹp trai, nhưng cô thấy anh chàng đâu đẹp bằng chồng mình, ở anh chàng này nhìn đẹp trai nhưng ko có được nét nam tính.

- TrờI, cô đang ngồi kế bên hotboy của lớp mà dám nói như vậy àh.

- Thật sự anh là hotboy àh

Nói rồi Tịnh lại quay qua nhìn anh chàng chăm chú, để đánh giá xem lời nói của anh chàng là đúng hay sai:

- Thôi đừng làm bộ nữa, cô nói thật đi có thể tui sẽ xem xét lại mà chấp nhận cô làm bạn gái của tui đó.

- Xì, tui cóc thềm

Tịnh nói rồi thì quay lên bàn, cô ko thèm nghe và trả lời những câu lảm nhảm của anh chàng tự xưng là hotboy đó nữa, nhưng cô đâu biết ở bàn dưới có một người đang đưa cặp mắt hờn ghen về phía cô.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirllhcm
dtv-ebook.com

Chương 11

Cuối cùng 2 tiết học nhàm chán cũng đã qua, một hồi chung báo hiệu giờ nghỉ giải lao vang lên, và phải nói cái thằng hotboy đó có một tài năng tiềm ẩn ít ai sánh kịp, hẳn có thể nói liên tục bên tai Tĩnh 2 tiết học liền mà ko cần một giọt nước nào vào miệng:

- Ôi, cuối cùng giờ giải lao đã đến, vậy là có thể thoát khỏi cái miệng của gã rồi.

Tĩnh vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa đưa mắt nhìn và cô đã thấy Luân, Luân đang đi tới chỗ cô, vui vẻ rủ Tĩnh:

- Đi căng tin với mình ko? Ah, bạn cũng chưa biết hết trường mình phải ko? Sẵn mình đưa bạn đi thăm quan trường luôn.

- Ủh, vậy mình sẽ khao bạn châu nước nhé.

Tĩnh ham hờ đứng dậy đi cùng Luân, và nghĩ rằng đã thoát khỏi tên Hoàng hotboy đó rồi, thế nhưng chưa kịp ra khỏi lớp thì thằng cha từ đâu đi vào, thấy Tĩnh, anh chàng lại tiếp tục lải nhải theo cô:

- Tĩnh đi đâu thế? Cho mình đi chung nha.

- Ko

Tĩnh vừa đáp “ ko” thì cũng là lúc Luân mỉm cười đồng ý:

- Nếu Hoàng ko ngại thì đi chung với bọn mình, nhưng Tịnh hứa khao mình châu nước, vậy thì bạn khao tui này đi nha.

- Ok, gì chứ chuyện đó cứ để mình, đi với người đẹp thì nhiều đó có là bao.

- Xì, chẳng thấy ớn.

Nghe cái giọng điệu của Hoàng là Tịnh ko ưa nổi rồi, vậy mà giờ giải lao cũng ko thoát khỏi thằng chả, hôm nay tưởng đâu mai mắn ai ngờ xui thận mạng. Chắc mai phải kiếm người đổi chỗ quá.

Vậy là dù ko muốn Tịnh cũng phải đi tham quan trường với Luân mà có thêm thằng cha hotboy theo cùng.

Khi cả 3 vừa bước vào căn tin trường thì nhieu cặp mắt đang dõi theo họ, tiếng xì xào về Tịnh và Hoàng đã giúp cô phần nào biết được cái danh hiệu hotboy của Hoàng ở trường là đúng:

- Cô ta là ai mà vừa vào trường mình là đã theo anh Hoàng của tui mình rồi ko biết.

- Nhìn cái mặt là thấy ko ưa rồi, làm bộ ngây thơ để gây chú ý cho anh Hoàng thôi.

-

Tất nhiên đó chỉ là những lời nói của một số nữ sinh trong lớp, ngoài ra vẫn có những lời khen cô của những chàng trai, tuy nhiên đó rất nhỏ ko thể so sánh được những chỉ trích của những con nhỏ-họ cũng là fan hâm mộ của tên hotboy kể bên mình.

- Hừm, đúng là gặp thằng chả xui thiệt, chưa gì có thể thấy tai hoạ khắp mọi nơi rồi.

Đã ko ưa được Hoàng giờ cô lại còn ko ưa hơn nữa, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, thằng chả nói ko sai, hẳn đúng là hotboy của trường thật rồi, ko cần hỏi người khác chỉ cần nhìn số lượng fan hâm mộ của thằng chả là biết rồi.

Vừa ngồi vào bàn, Hoàng quay qua hỏi:

- 2 bạn uống gì để mình mua.
- Cho Luân một chai cam vắt đi.
- Tôi cũng vậy

Vì ko hưởng ứng mấy với cái châu nước này nên Tịnh chỉ muốn uống lẹ và vào lớp lẹ rồi tìm cách chuyển chỗ lẹ mà thôi.

Khi Hoàng vừa đi mua nước, thì một cô gái ăn mặt model, ngoài đồng phục lớp giống như mọi người thì tất cả những thứ khác trên người cô rất nổi bật, tai đeo 3,4 cái bông tai, cổ tay đeo vòng nhiều màu sắc, tóc nhuộm màu đỏ, miệng nhai nhóp nhép xi gum đang tiến tới chỗ bàn Tịnh và Luân, đập tai lên bàn cái “rầm” làm cô và Luân hết hồn nhìn lên:

- con nhỏ kia, mày nghĩ mày là ai mà dám đi với Hoàng, mày nghe cho kỹ nhé, Hoàng là của tao, liệu hồn mày tránh xa anh ấy ra, nếu ko mày coi chừng hậu quả nhé.

Cô gái nói xong là đi ngay, có lẽ vì sợ Hoàng quay lại nhìn thấy. cô gái vừa đi khỏi, Tịnh quay qua hỏi Luân, bởi vì sáng giờ có nhiều chuyện mà Tịnh ko hiểu:

- Luân, bộ Hoàng là hotboy của trường hả? còn cô gái kia là ai vậy? sao tự nhiên tới đây nói này nói kia với mình làm mình có hiểu gì đâu.

- Bạn ko biết gì thật sao, àh mà bạn mới chuyển đến ko biết thì cũng đúng, cô ta tên là Linh, là hotgirl của lớp mình, chung lớp với chúng ta đó, Hoàng ở trường này là Hotboy đó, Hoàng vừa đẹp trai, lại học giỏi giàu có nên có rất nhiều cô gái làm bồ của Hoàng, nhưng ko ngờ hôm nay Hoàng lại đi theo bạn bỏ hết tất cả những đứa khác, nên bạn ko thể trách được họ tại sao lại làm dữ như vậy được, trước giờ Hoàng cặp với mọi người nhưng ko xác định rõ một ai là bạn gái của mình cả.

- Àh, mình hiểu rồi. Ko ngờ hần ko chịu bị bệnh tự tin mà còn bị bệnh hào sắc nữa.

Nghe Luân kể về Hoàng bằng một ánh mắt ngưỡng mộ, và nhìn tất thấy những cô gái ở đây thì Tịnh đã hiểu hết mọi việc. và kể từ lúc đó, khi Hoàng trở lại với thức uống giành cho 3 người, Tịnh ko nói gì nữa, cứ cầm cuối vào ly nước như sợ ai sẽ giành uống với mình, cô uống thật nhanh và xin chào 2 người bạn cùng bàn để trở về lớp, ý định của Tịnh là muốn xin ai đó có lòng tốt đổi chỗ với cô, ko phải vì sợ lời hăm dọa của cô gái dưới căn tin, mà là cô cảm thấy ko ưa nổi thằng cha tên Hoàng đó, muốn tránh xa ra, mắc công thằng chả cứ lăm nhăm trong giờ học thì khổ, nhưng hình như ý định của Tịnh ko tài nào thực hiện được, vì sự sắp xếp các vị trí ngồi trong lớp phải thông qua giáo viên, nên mắc cho cô cầu xin hết nước miếng và mặc cho chỗ ngồi đó là kẻ hotboy nhưng họ cũng ko dám đổi với cô, ngoài ra khi có yêu cầu đổi chỗ mà ko có một lý do đặc biệt nào thì giáo viên sẽ phải mời phụ huynh của học

sinh lên làm việc, nên ý muốn đổi chỗ của Tịnh xem như là tiêu tan.

- hix, mình phải chịu đựng hẳn tới 2 năm học ở đây sao, khổ cho cái tai mình thật.

Và rồi Tịnh lại tiếp tục chịu đựng thêm 3 tiết học trong ngày hôm đó, tiếng trống ra về vừa vang lên, Tịnh đã nhanh chóng dẹp tập vở vào cặp, muốn nhanh chóng ra về nhưng cũng ko được, mọi người chen chúc nhau ra cổng, cuối cùng Tịnh cũng phải đi chậm rãi ra cổng trường, và việc đó đồng nghĩa với việc có Hoàng một bên, tuy nhiên cũng an ủi cho cô là Luân đã đi chung và trò chuyện cùng cô, giúp cô tránh được phần nào những lăm nhăm của Hoàng.

Vừa ra tới cổng, Tịnh đã thấy Quân đứng đợi mình ở đó, và cô cũng nhìn thấy nhìu cặp mắt đang nhìn anh, vài cô còn mạnh dạn tới làm quen với anh, tự nhiên cơn giận từ đâu kéo tới, ko kịp nói gì với 2 người bạn đi chung, Tịnh chạy tới chỗ Quân kéo anh ra khỏi chỗ đám hám trai ở đó, đi thẳng vào xe.

Lên xe rồi mà cơn giận của Tịnh cũng ko hết, Tịnh ko thêm nói chuyện với Quân, quay mặt ra cửa sổ nhìn vu vơ mọi thứ xung quanh. Còn Quân đang suy nghĩ tại sao Tịnh có những hành động như vậy, thông thường chỉ có lúc giận cô mới quay mặt đi ko nhìn ai cả, nhưng ai đã làm cho cô giận như vậy, điều này đang làm anh suy nghĩ:

- Hôm nay đi học vui ko? Em có quen với trường mới ko?

-

Quân hỏi nhưng Tịnh vẫn yên lặng, ko hề cử động, nhìn cô dường như ko có ý định trả lời anh, thắng xe lại bên đường, anh kéo cô quay mặt lại, nhẹ nhàng quan tâm:

- Sao vậy, đi học có chuyện ko vui ah, hay bị ai ăn hiếp hả?

- Em.....

Bị Quân kéo lại đối diện với anh, nhưng cô ko dám ngược lên nhìn thẳng mặt anh, cúi nhìn xuống đất, nhưng cũng ko tìm thấy câu trả lời vừa ý, bởi vì cô đang ko hiểu tại sao thấy anh đứng giữa những người họ cô lại thấy rất giận, tại sao? Tại sao? Cô còn ko hiểu thì làm sao giải thích rõ cho anh hiểu đây.

- Em sao vậy? ai làm em giận, nói anh nghe.

- Em.....em ko biết....em

Lại một câu trả lời của cô ko đâu ra đâu làm cho anh khó nghĩ, và cô ko biết rằng những câu trả lời lấp lửng của mình đã làm cho anh điên tiết lên, tay đang nắm 2 cánh tay cô giờ càng siết chặt hơn, lời nói càng gây gắt hơn, chứng tỏ anh rất giận:

- Có ai ăn hiếp em phải ko, nói anh nghe, người nào? Nói....

- Ko, ko có.....huhu anh làm em đau, buông tay em ra...

Trong một lúc cô ko tài nào diễn tả cho anh hiểu nổi, cộng thêm những biểu hiện giận dữ của anh, cô lúng túng và ko kiềm được những giọt nước mắt.

- Anh xin lỗi, em nín đi, nín đi

Và bây giờ thì anh lại lúng túng để đỡ cho cô nín khóc.

- Đừng khóc nữa, có gì em cứ nói với anh, em cứ giận làm anh khó chịu, suy nghĩ lung tung, nên anh mới làm em đau, cho anh xin lỗi nha.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirllhem
dtv-ebook.com

Chương 12

Vừa nói với Tịnh, Quân vừa đưa tay lau đi những giọt nước mắt cho cô, Tịnh cũng cảm nhận được sự quan tâm của anh qua lời anh nói, hành động của anh nên cô bắt đầu nín khóc, tiếng khóc của cô giờ chỉ còn lại những tiếng thút thích, nhìn vào mắt anh cô muôn giải thích, mặc dù lời giải thích của cô ko đâu ra đâu;

- Em ko biết sao mình giận nữa, em..... anh đừng cười em nha, em ko biết tại sao mình như vậy, em thấy mình ít kỷ, em ko mún anh quan tâm ai khác ngoài em, em giận...em giận là tại em thấy anh đứng ngăn những người khác trước cổng trường em, anh lại còn cười với họ....em ko biết tại sao em giận như vậy, anh nghe lời giải thích của em rồi đó, anh có hết thương em ko.

Nhìn cô đang cúi đầu xuống, hồi hộp đợi câu trả lời của anh, tự nhiên anh nghe một niềm hạnh phúc dâng đầy, ko muốn cô phải bối rối như vậy, anh nhẹ nâng gương mặt cô lên cho đối diện với mình, vuốt nhẹ mái tóc cô:

- Em ngốc quá, có như vậy cũng buồn, rồi giận àh, anh nói em nghe, bây giờ em đã là người thân của anh rồi, em là vợ anh nên em có vị trí nhất định trong lòng anh chứ, anh sẽ ko quan tâm ai khác như đã quan tâm em đâu, thôi đừng buồn nữa, xấu lém.

Bây giờ thì Tịnh đã có thể nhéo miệng cười, tuy nhiên cô vẫn phụng phịu đòi hỏi ở Quân một lời hứa:

- Vậy anh hứa với em đi, đừng đứng ngăn các cô gái đó, chịu ko?

- Em ngốc quá, anh bây giờ còn phải làm việc, việc tiếp xúc với cô gái khác là ko tránh khỏi, làm sao anh dám hứa như vậy với em chứ.

- Vậy....vậy nhưng em rất buồn khi thấy anh đứng ngăn họ.

- Thôi em đừng lo nghĩ nhiều, anh hứa chỉ xả giao với họ chứ ko quá quan tâm thân thiết với họ, chịu ko.

- Uh, anh hứa đó nha.hiiii

- Đồ ngốc

Quân thầm nghĩ “ cô bé có cách ghen cũng thật độc đáo, ko giống ai cả, đúng là con nít” trong lòng nghĩ nhưng trên miệng Quân lại nở nụ cười hạnh phúc. Nhưng coi bộ từ nay anh sẽ mệt vì cô bé của anh mất thôi.

- Thôi mình về nha, để ba đợi cơm

- Dạ

Chiếc xe từ từ lăn bánh về nhà, thế là ngày đầu tiên đi học của Tịnh trôi qua.

Sáng hôm nay vừa vào lớp, chưa kịp ngồi vào chỗ mình Tịnh đã bị Luân và một đám nữ sinh quay quanh, đang thắc mắc ko biết có chuyện gì thì Luân đã lên tiếng hỏi, giúp Tịnh giải đáp thắc mắc trong lòng:

- Hôm qua bạn về cùng với ai vậy?

Nghe Luân hỏi, Tịnh biết Luân đang muốn nhắc đến Quân, vừa định mở miệng đáp “ hôm qua mình về cùng Quân, chồng mình” thì cô nhớ đến lời nhắc nhở của Quân, phải giữ bí mật mối quan hệ giữa cô và anh, nên thay vì đáp sự thiệt cô phải nói dối theo lời dặn của anh:

- À, các bạn muốn nói đến anh mình đó hả, hôm qua người các bạn gặp là anh mình đó, ảnh tên Minh Quân.

Và Tịnh ko thể nào ngờ được, lời nói dối của mình đã mang lại rất nhiều phiền phức cho cả cô và Quân,

Ở một bàn cuối lớp, Hoàng mặc dù đang nói chuyện với các bạn của mình, thế nhưng vẫn nghe được những lời nói của Tịnh với đám con gái phía kia, và khỏi phải nói câu trả lời của Tịnh đã làm cho Hoàng vui như mở hội, suốt đêm qua anh cứ phải nằm suy đoán mối quan hệ giữa người đàn ông đó với Tịnh là như thế nào.

Còn đám con gái hôm qua thì rất giận Tịnh về chuyện đã cướp Hoàng của các cô, nhưng hôm nay thì khác, nghe được câu nói này của Tịnh, họ thay đổi 180 độ, tỏ ra vui vẻ với Tịnh mà dĩ nhiên những lời họ nói luôn xoay quanh chủ đề là Quân:

- Ôi, mình ko ngờ anh em nhà Tịnh đều tuyệt vời, mình là bạn với nhau nha Tịnh, mai một cho mình đến nhà bạn chơi nha.

- Anh của Tịnh đang làm gì vậy Tịnh, nhìn xe anh ấy đi là biết anh ấy làm được nhiều tiền lắm hả Tịnh?

- Cha mẹ Tịnh chắc là đẹp như diễn viên nhỉ, nên cả anh Tịnh và Tịnh đều đẹp cả?

- Tịnh nhận mình làm chị Tịnh nha, mình sẽ giúp đỡ bảo vệ Tịnh, ko ai có thể ăn hiếp Tịnh được đâu

-

Nghe những lời nịnh hót của họ, tự nhiên Tịnh ko cảm thấy vui mà một nỗi giận đang từ từ tăng lên trong lòng Tịnh, nó làm Tịnh khó chịu, sau đó cô ko còn nghe được gì cả, tai cô muốn nổ tung lên vì những cô gái cứ thay phiên nhau lên tiếng, tranh cãi hòng lấy lòng Tịnh. Cuối cùng sự chịu đựng của cô có giới hạn, đẩy mọi người tránh ra cô cố gắng thoát ra ngoài, trở về chỗ của mình, ko thèm quan tâm đến họ nữa, bây giờ đầu cô chỉ suy nghĩ đến Quân, và tìm cách để các cô gái ko bám theo anh.

Thế là 5 tiết học trôi qua một cách nhàm chán đối với Tịnh, cô ko tài nào tập trung được để nghe giảng, và kể bên cô hình như Hoàng cũng vậy, hôm nay anh ko còn làm phiền cô bằng những lời lảm nhảm của mình nữa.

Sau một đêm suy nghĩ về Tịnh, Hoàng cảm thấy cô ko giống ai cả trong những cô gái anh đã quen, có thể tại cô ko thèm chú ý đến anh như những cô gái khác, và điều này làm anh tự ái quyết trình phục cô, cũng có thể vì cô đẹp hay có cái gì đó đặc biệt, anh ko tài nào giải đáp được, tuy nhiên anh biết anh có chú ý đến cô, và anh cũng mong cô cũng như vậy với anh. Hôm nay nhìn Tịnh có cái gì đó rất lạ, nó làm anh phải bận tâm nên cuối cùng anh đã yên lặng ko làm phiền cô nữa, chỉ lặng lẽ để ý những biểu hiện trên gương mặt cô.

Khi Tịnh bước đi ra về cũng vậy, trên gương mặt cô ko tồn tại nụ cười như mọi hôm, bây giờ chỉ có Luân đi cùng Tịnh, bởi vì Hoàng làm lớp phó của lớp, nên hôm nay anh phải ở lại họp cùng

giáo viên chủ nhiệm rồi. Đang đi thì Tịnh và Luân bị một người chặn lại:

- Xin lỗi, có thể cho mình nói chuyện riêng với Tịnh một chút được ko?

Nhận ra cô gái chặn đường mình là người hay đi cùng với hotgirl Linh, nên Luân tỏ ý ko đồng ý:

- Có gì bạn cứ nói ở đây đi, mình sẽ ko đi đâu cả.

Cô gái nhéo miệng cười:

- Mà làm gì mà như gà mái bảo vệ gà con vậy.

Quay sang Tịnh cô ta tiếp:

- Còn mà, nếu ko chịu đi với tao, đừng trách tao sẽ xử một lúc 2 đứa bây luôn nhé, tụi tao có rất đông người nhé, đừng nghĩ rằng 2 đứa bây có thể chống cự lại tụi tao.

Nhìn quanh sân thấy hầu như mọi người đã về gần hết, lúc này Tịnh vì bận suy nghĩ mà ngồi lại hơi lâu, nên bây giờ ko có ai có thể để cho cô nhờ giúp rồi, ko muốn làm liên lụy đến Luân nên Tịnh quyết định:

- Luân về trước nha, mình nói chuyện với bạn này một chút sẽ về sao.

- Ko được, mình ko thể để bạn lại, họ sẽ đánh bạn đó.

Quá quen với nhóm người của Linh nên Luân cố gắng ngăn cản Tịnh gặp họ một mình:

- ko sao đâu, mình nghĩ họ ko dám làm gì mình đâu, bạn cứ về đi. Bạn ở lại cũng ko giúp gì được đâu.

Tịnh biết Luân đang muốn bảo vệ mình, nhưng cô hiểu nếu 2 đứa cùng đi thì cả 2 sẽ cùng bị đòn mà thôi:

- Nhưng.....

Ko đề Luân nói thêm nữa, Tịnh đã bỏ đi cùng cô gái, để lại Luân một mình đứng giữa sân mà ko biết phải làm gì để giúp đỡ bạn mình.

Tịnh theo cô gái đó đi đến phía sau ngôi trường, khu vực này từ trước tới giờ Tịnh chưa từng tới qua, gần đó có một ngôi nhà khá cũ, hình như là ngôi nhà hoang, ko ai ở, và một nhóm người đang đứng trong ngôi nhà đó, Tịnh có thể dễ dàng nhận ra Linh là người dẫn đầu bọn họ. khi Tịnh và cô gái bước vào, Linh mỉm cười tỏ ra hài lòng về cô gái đó:

- Mày làm tốt lắm, mai món quà đó sẽ được mang cho mày.

Tịnh hiểu những cô gái tham gia cùng cô ta chắc là bị cô ta mua chuộc bằng vật chất rồi, vì vậy mà họ mới ko sợ gì cả mà nghe lời cô ta làm những việc này.

- Tụi bây muốn gì? Nói lẹ tao còn về nữa.

Tịnh nhìn bọn con gái đó một cách kinh bỉ mà nói:

Khi nghe Tịnh dám đứng giữa bọn họ lớn tiếng, cô gái tên Linh ko thèm kềm chế tức giận, đưa tay lên tát lên gò má mịn màng của Tịnh một cái, làm hiện lên 5 ngón tai đỏ chót trên đó:

- Im, bây giờ mày còn dám lớn tiếng ở đây àh, bây giờ nghe tao hỏi, tại sao mày dám quyến rũ anh Hoàng của tao, tại sao tao cảnh cáo mày rồi mà mày vẫn ngoan cố theo anh ấy.

- Ha, ha thật đáng thương cho một người theo đuổi cái ko thuộc về mình đến nỗi mất luôn cả lòng tự trọng. Tao nói mày biết, tao ko theo gì anh ta cả, nhưng mà nếu có thì mày lấy quyền gì mà cấm tao, quyền bạn gái àh, mày có sao? Haha

Đã bị một cái tát của Linh, nhưng có vẻ như Tịnh ko hề sợ hãi, cô đối đáp lại với Linh bằng những lời lẽ có thể khiến cô ta cho Tịnh thêm 10 cái tát tay, bởi lẽ Tịnh cũng đang tức giận, khi nhận cái tát của Linh lên má, Tịnh đã có ý đánh lại thế nhưng thân cô một mình ko thể chống lại những 10 cô gái khác nên khi cô vừa định giơ tay lên thì đã bị những cô gái đó nắm lại, cô vùng vẫy để thoát ra nhưng ko làm gì được, tức giận cô đem hết vào lời nói và giọng cười hòng chọc giận Linh.

Và đúng như dự đoán, sau khi Tịnh vừa dứt nụ cười thì 3 cái tát tay liên tiếp của cô ta lên mặt Tịnh, kèm theo những lời mắng nhiếc:

- Mày nghĩ mày là ai mà dám lớn lối ở đây, nếu như mày cầu xin có lẽ tao đã buông tha cho mày, nhưng bây giờ thì mày có nói gì cũng muộn rồi, sau trận đòn này, nhớ ko nên theo Hoàng nữa ko thôi mày sẽ biết tay tao nhé.

- Tụi bây, xong vô đánh cô ta cho tao.

Cô ta lui lại nhường cho tụi con gái theo cô ta liên tiếp đánh lên người Tịnh, dù rất đau nhưng Tịnh vẫn chịu đựng ko thêm la lên

một tiếng, bởi vì cô biết cô la lên chỉ làm cho cô ta thêm phần đắc ý mà thôi.

Bỗng một cô gái từ ngoài chạy vào, thông báo với bọn họ:

- Anh hoàng đang đi tới đây

Sau lời thông báo cả bọn ngưng đánh Tịnh và đưa mắt nhìn Linh để chờ nghe lệnh của cô ta, còn Linh nhìn Tịnh bằng cặp mắt tức giận, miêng cường nói với tụi đàn em:

- rút thôi.

Vậy là cả bọn chạy ra ngoài, ko biết họ thoát đi bằng đường nào mà Hoàng trên đường đi vào ngôi nhà kho đó ko hề nhìn thấy họ.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 13

Vừa nhìn thấy Tịnh đang ngồi dưới đất, tay chân có nhiều vết thương, Hoàng liền chạy gầy tới chỗ Tịnh, gương mặt hần lên nỗi lo lắng, đỡ Tịnh ngồi dậy, anh tức giận hỏi:

- Tại nó đánh Tịnh tới vậy àh, thật là một đám chẳng ra gì mà, tôi sẽ cho bọn nó biết tay.

- Tại sao Bạn biết tôi ở đây mà tới kịp lúc vậy?

Tịnh có vẻ rất đau, nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ bình thường, môi mỉm cười hỏi Hoàng:

- Lúc nãy họp xong, đứng ở hành lang trên lầu, mình nghe được 2 con nhỏ đi theo Linh nói chuyện với nhau, mình lập tức tới gầy. Xin lỗi, đã tới trễ, để Tịnh bị bọn họ đánh tới như vậy.

- Hihi, có gì đâu, đâu phải bạn cô ý hay cũng đâu phải do bạn làm mà xin lỗi mình, mình còn phải cảm ơn bạn nữa là, nhờ bạn mà bạn họ mới tha cho mình đó, ko thôi là mình còn bị nhiều hơn Vừa nhìn thấy Tịnh đang ngồi dưới đất, tay chân có nhiều vết thương, Hoàng liền chạy gầy tới chỗ Tịnh, gương mặt hần lên nỗi lo lắng, đỡ Tịnh ngồi dậy, anh tức giận hỏi: vậy nữa.

- Cũng tại vì mình mà Tịnh mới bị như vậy, vậy mà Tịnh còn cảm ơn mình nữa àh, Tịnh đừng làm cho mình thấy có lỗi nhiều hơn

nữa, thiệt tức chết mà, nếu mình tới nhanh một chút mình sẽ cho bọn nó biết tay.

Hoàng vừa nói vừa đi, gương mặt tỏ vẻ tức giận nhưng đang cô kềm chế lại. Vừa lúc đó, Quân cùng với Luân chạy tới, nhìn thấy Hoàng đang đi Tịnh, Quân ko khỏi tức giận, còn Luân nhìn thấy các vết thương của Tịnh thì rất lo lắng, chạy tới bên Tịnh đưa tay sờ tùm lum trên người Tịnh:

- TrờI, tụi nó đánh bạn ra nông nổi này àh, bạn đâu nhieu ko, ngoài những vết thương này còn ở đâu nữa ko.

- Ấy da, bạn nhẹ tay một chút đi, bạn làm mình đau này.

Vừa nghe thấy tiếng kêu đau của Tịnh, Quân mới tỉnh lại, dẹp bỏ cơn giận, và giành Tịnh khỏi tay Hoàng, nhẹ nhàng quan tâm cô:

- Sao có chuyện mà ko nói với anh, em làm anh lo lắm biết ko, nếu ko gặp Luân ngoài cổng anh sẽ ko biết mình sẽ như thế nào nữa khi ko tìm thấy em.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Quân, Tịnh cảm thấy mình có lỗi, cô vòng tay ôm qua người anh:

- Cho em xin lỗi mà.

- Mai mốt có chuyện gì cũng phải gọi điện cho anh, biết ko?

- Dạ.

Cảm nhận được sự yêu thương của Quân, Tịnh dường như thấy toàn thân khỏe mạnh, chẳng còn đau nữa. Tuy nhiên, Quân thì lại

đang rất xót xa vì nhìn thấy những vết thương, các dấu tay trên gương mặt cô, nhẹ nhàng bồng cô lên, quên luôn việc chào 2 người bạn bên cạnh, Quân và Tịnh đi thẳng ra ngoài.

Còn Hoàng và Luân, cả hai đứng yên một chỗ, và cùng bận tâm suy nghĩ cùng một vấn đề, đó là “ tại sao Quân và Tịnh là anh em mà những biểu hiện của họ cho nhau cứ như những người đang yêu nhau vậy?” Nhưng rồi họ cũng nhanh chóng tự giải đáp thắc mắc đó “ có lẽ anh em họ quá thân thiết với nhau”

Vậy là vừa mới nhập học 2 ngày, Tịnh lại phải nghỉ học cả tuần chờ các vết thương lành hẳn, thực ra Tịnh tự cảm nhận mình đã khoẻ có thể đi học lại nhưng Quân nhất định ko cho cô đi, mặc cho cô năn nỉ. và trong những ngày cô nghỉ ở nhà, Hoàng và Luân ngày nào cũng qua nhà cô chơi với cô, họ còn chép bài giúp cô.

Thế nhưng cô ko biết rằng, việc Hoàng ngày nào cũng sang chơi với cô đã làm cho Quân bức mình ko ít, nhìn cô cứ cười cười nói nói với anh ta mà Quân chỉ ước được đâm vào mặt anh ta vì cái tội dám có tình ý với vợ anh, nhưng rồi anh nghĩ mình phải lấy thân phận gì mà cấm anh ta đây, bởi ngay từ đầu anh và Tịnh đã cho anh ta biết 2 người chỉ là anh em thôi mà.

Thực ra mấy hôm nay Quân ko cho Tịnh đi học là có nguyên nhân, anh muốn giải quyết người đã gây cho cô thương tích trước khi cô trở lại trường, điều tra biết được gia đình cô ta là một trong những đại lý dưới quyền của tập đoàn nhà họ Triệu- tập đoàn này do ba anh làm chủ tịch, mặc dù sức khoẻ đã yếu đi rất nhiều, nhưng tập đoàn dưới quyền điều hành của ông nó rất phát triển, công ty thời trang của Quân cũng là một trong những công ty con của nó. Biết được những điều đó Quân đã làm áp lực với gia đình cô ta để cô ta chuyển trường học.

Biết là ko còn cái gì có thể gây hại cho Tịnh, hôm nay Quân mới an tâm cho cô đi học. nhưng trước đó một ngày anh đã hẹn Hoàng gặp mặt:

- Anh có chuyện gì cần nói với em sao?

Vừa ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Quân, Hoàng đã lên tiếng gây, vì nghĩ ko biết chuyện Quân sắp nói đây có liên quan đến Tịnh hay ko:

- Cậu ko cần gấp hợp một gụm trà đã.

Quân rất thông thả, đợi Hoàng buồn tách trà xuống, anh mới chậm rãi nói:

- Cậu nghĩ tôi sẽ nói gì khi hẹn cậu ra đây?

- Em nghĩ chuyện có liên quan đến Tịnh phải ko anh?

Hoàng trả lời Quân nhưng cũng là một câu hỏi lại giành cho anh, mỉm cười Quân nheo mắt nhìn Hoàng nói:

- Tôi và cậu thì có chuyện gì nói chứ, chúng ta cũng chỉ có mối liên hệ với nhau là Tịnh thôi, thôi tôi ko làm mất thời gian của cậu nữa, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn đây.

- Vâng, anh có gì cứ nói.

Hoàng thầm đánh giá Quân, ở anh có cái gì đó làm cho người đối diện phải e ngại khi nói chuyện, anh rất biết làm cho người khác phải dè dặt suy nghĩ khi nói chuyện cùng anh.

- Tôi muốn cậu tránh xa Tịnh ra

- Tại sao?

- Cậu mang lại cho Tịnh phiền phức nếu cậu cứ ở gần Tịnh.

- Tôi ko hiểu anh nói phiền phức gì ở đây?

- Cậu ko hiểu hay cố tình ko hiểu, chẳng phải phiền phức lần này của Tịnh ko phải do cậu mang đến sao, tôi ko muốn Tịnh bị như vậy lần nữa, vì vậy tôi muốn cậu hứa tránh ra Tịnh ra.

- Ko, tôi sẽ ko làm theo lời anh nói, tôi chỉ có thể hứa sẽ ko để Tịnh bị như vậy lần nữa.

Thấy mình nói mà Hoàng dường như ko muốn hiểu ra vấn đề, làm cho Quân cảm thấy rất khó chịu, thật ra đưa ra yêu cầu này đối với Hoàng ko phải hoàn toàn như lý do anh đưa ra, mà là anh ko muốn thấy Hoàng cứ loay quanh gần Tịnh.

- Khi nào những mối quan hệ ko rõ ràng của cậu còn ở trường thì tôi tin chắc phiền phức đó vẫn còn.

- Tôi và các cô gái đó ko có quan hệ nào cả, chỉ do họ tự nghĩ rằng như vậy.

- Nếu cậu ko làm gì để họ hiểu lầm thì sẽ ko có gì để nói.

Quân thấy kéo dài cuộc nói chuyện này cũng ko có kết quả gì, nên anh nói tất cả ý mình trong một lần ko để cho Hoàng có ý kiến thêm nữa:

- Cậu muốn dứt khoát với các cô gái đó ngay lúc này thì chỉ làm cho họ có lý do hiểu lầm Tịnh thêm nữa mà thôi. Và lại gia đình chúng tôi ko chấp nhận mối quan hệ này đâu, cậu sẽ càng bị tổn

thương hơn nữa nếu ko nghe lời tôi khuyên, Tịnh sẽ ko thể có tình cảm gì với cậu. Thôi, tôi nói vậy rồi cậu hãy tự suy nghĩ. Xin chào tôi phải đi trước.

- Khoan, anh nghĩ rằng quyền làm anh của mình có thể xen vào tình cảm của em gái mình được sao, anh có nghĩ Tịnh cũng có thể có những quyết định riêng của mình chứ.

Quân vừa định đứng dậy kết thúc cuộc cho chuyện, nhưng bị Hoàng níu lại và đặt cho anh một câu hỏi làm anh rất khó chịu, chẳng lẽ anh nói với cậu ta anh ko lấy quyền làm anh mà lấy quyền là chồng Tịnh hay sao. Đứng lại một chút rồi anh lại bước tiếp đi, lần này anh đi thẳng ra xe.

Sau một tuần ở nhà, Tịnh trở lại trường học thì bắt gặp ánh mắt của mọi người giành cho mình rất lạ, vì Quân và Luân đã giấu Tịnh việc Linh đã chuyển trường nên cô vẫn chưa hay biết gì cả:

- Cô ta đã bị con Linh làm gì thì phải? Tao nghe tụi nó nói với nhau như vậy.

- Uh, mình cũng nghe nói, mà sao con Linh phải chuyển trường luôn rồi.

- Tao nghe nói chuyện con Linh chuyển trường có liên quan đến cô ta đó, vì con Linh đã kêu người đánh cô ta mà nó phải chuyển trường luôn.

- Nhưng mà cô ta làm sao mà con Linh có thể tự động chuyển trường chứ, tao nghe nói gia đình con Linh giàu có lắm, cái đám hay theo nịnh bợ nó cũng vì tham tiền của nó thôi.

- Uh, vậy là chắc gia đình cô ta phải giàu hơn cả con Linh hay là có thể lực gì đó mà con Linh ko thể làm gì Sau một tuần ở nhà, Tịnh trở lại trường học thì bắt gặp ánh mắt của mọi người giành cho mình rất lạ, vì Quân và Luân đã giấu Tịnh việc Linh đã chuyển trường nên cô vẫn chưa hay biết gì cả:phải tự động chuyển trường thôi.

-

Tất cả những lời thím thắm đó dù rất nhỏ nhưng Tịnh có thể nghe được, cô cảm thấy khó hiểu vì thật ra Tịnh ko biết gì nhiều về gia đình chồng nên trước những lời nói của họ, Tịnh cảm thấy rất hoang mang, ko biết việc Linh chuyển trường có liên quan đến cô hay ko, việc họ nói Linh chuyển trường có liên quan đến gia đình cô Vậy chẳng lẽ liên quan đến Quân.

Vừa vào đến chỗ ngồi của mình trong lớp, Luân và Hoàng đã xuất hiện bên cạnh Tịnh với lời hỏi thăm mà cả tuần nay ngày nào gặp nhau họ cũng hỏi Tịnh:

- Hôm nay Tịnh khỏe hơn rồi ha.

Nhưng có tiến bộ hơn là sau câu đó, họ nói tiếp 1 câu:

- Tịnh đi học lại bọn này rất vui.

Và ko biết Luân và Hoàng có giao hẹn trước hay ko mà những câu nói của họ từ đầu đến đuôi đều cùng một lúc nói ra.

Mỉn cười với 2 bạn nhưng Tịnh ko thể nào che đậy được những băn khoăn trong lòng:

- Mình cũng rất vui khi trở lại trường, hihii cảm ơn 2 bạn đã lo lắng cho mình trong thời gian qua.

Ko biết tự bao giờ Tịnh đã nói chuyện vui vẻ với Hoàng, mặc dù vẫn ghét Hoàng cái tính bay bướm lúc trước nhưng rồi cô thấy việc đó cũng ko ảnh hưởng gì đến việc 2 người là bạn, nên từ đó mà Tịnh ko còn xa lạ với Hoàng nữa, bây giờ có thể noi cô xem Hoàng như Luân vậy.

Gập ngừng một lát rồi Tịnh quyết định hỏi 2 bạn về những thắc mắc của mình:

- 2 bạn có biết gì về chuyện của Linh ko, tại sao các bạn khác lại nói tại mình mà Linh chuyển trường vậy.

- Mình cũng ko biết gì hơn, nó cũng chỉ là những tin đồn mà thôi.

Nghe Tịnh hỏi, Luân liền trả lời ngay, còn Hoàng ko vội trả lời, dường như anh có gì phải suy nghĩ trước khi nói ra điều đó, sau một hồi yên lặng, trước 2 gương mặt đang chăm chú nhìn anh, Hoàng mới thay đổi nét mặt, nói ra những gì mình biết:

- Mình chỉ biết gia đình Tịnh bị tập đoàn họ Triệu buộc phải chuyển trường mà thôi, lâu nay gia đình Linh kinh doanh phụ thuộc rất nhiều vào họ, nên ko thể làm khác được. Tuy nhiên mình ko biết tại sao họ làm vậy.

- Àh, mình hiểu.

Vừa nghe lời Hoàng nói, tự nhiên Tịnh buột miệng nói ra, liền sau đó Hoàng và Luân lại một lần nữa đồng thanh hỏi:

- Tịnh biết chuyện gì àh.

Cảm thấy ko nên nói quá nhiều, có thể nó sẽ làm cho Tịnh gặp thêm nhiều phiền phức nên cô đành nói ý khác:

- Mình nói hiểu là hiểu tại sao Linh chuyển trường đi thôi mà, chứ mình cũng như mấy bạn có biết gì đâu.

- Uh, có thể Linh đắc tội với nhữ người ở trường quá, lử đắc tội nhằm người quen biết của tập đoàn đó nên họ làm vậy thôi. Thôi một thời gian tin đồn ở trường cũng hết, Tịnh đừng lo.

- Hiii, mình có lo gì đâu.

Miệng cười trả lời, nhưng Tịnh đang thầm nói trong lòng: “chuyện này chắc do Quân làm, ko ngờ gia đình Quân có thế lực lớn như vậy.”

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 14

Thế rồi chuyện những ngày đó dần cũng đi vào quên lãng, thậm chí thoát Tịnh đã đi học được 1 tháng, mỗi ngày vẫn vậy, Quân đưa rước Tịnh đến trường rồi về nhà, Hoàng vẫn đi theo Tịnh khi ở trường và anh đang muốn tìm cơ hội tỏ tình với Tịnh, nhìn 2 người họ Quân rất bức mình, nhưng anh cũng rất tin tưởng Tịnh, ngày ngày đến trường Tịnh, Quân cũng bị một đám nữ sinh vây quanh, biết Tịnh ko thích nên sau này anh rất hạn chế bước ra khỏi xe, thế nhưng phiền phức vẫn luôn đeo bám, các cô gái chủ động gõ cửa xe anh xin làm quen mặc cho anh đã từ chối thẳng. Bây giờ thì tình cảm của Quân và Tịnh đã rất tốt, hàng ngày Quân luôn tỏ ra chăm sóc Tịnh và Tịnh cũng vậy, tuy có lúc cô cũng hay làm nũng với anh, trong lòng họ đã có nhau thế nhưng ngoài miệng ai cũng ngại ngần chưa dám nói ra, Quân thì thấy Tịnh còn nhỏ nên ko muốn làm cô bận lòng nhiều, Tịnh thì ko biết phải nói sao, cô ko biết mình đối với Quân là cảm giác gì nên ko làm sao diễn tả bằng lời nói để cho Quân hiểu được.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Quân đang trên đường đưa Tịnh đến trường:

- Hôm nay anh có một bữa tiệc sinh nhật em gái nuôi của anh, em đi với anh nhé, hôm đám cưới chúng ta, cô ấy đang ở nước ngoài, anh chưa giới thiệu để 2 người biết nhau.

Quân quay qua hỏi Tịnh khi cô đang nghề ngao hát một ca khúc gì đó, bây giờ thì cô đã có phần thay đổi rồi, cô thuộc nhiều bài hát hơn và đủ mọi thể loại, nghe anh muốn mình đi dự tiệc, Tịnh có phần bối rối vì ko quen tham dự các bữa tiệc có nhiều người, bình thường nếu ko quan trọng anh sẽ ko yêu cầu cô đi cùng đâu, nên lần này nghe anh nói dù ko muốn đi nhưng cô cũng biết mình ko nên từ chối:

- Bữa tiệc toàn người lớn ko, em đi có tiện ko anh, em sợ mình sẽ làm cho anh mất mặt.

- Em đừng quá lo lắng, bữa tiệc này chỉ toàn những người trẻ tuổi thôi ,em gái anh cũng lâu anh ko gặp, nó đi nước ngoài rất sớm, ngày xưa cha cô ấy làm bác sĩ riêng cho gia đình mình, cô ấy theo cha tới thường xuyên nên bọn anh kết nghĩa anh em luôn. Sau đó cha cô ấy mất nên cô ấy đi nước ngoài sống, hiện giờ cô ấy mới trở về, nhân buổi sinh nhật lần này của cô anh muốn giới thiệu đề 2 người làm quen, tối đi với anh nha.

Anh đã nói rõ ràng như vậy và lập lại câu hỏi lần nữa với cô, nên ko còn lý do gì Tịnh có thể từ chối anh:

- Vâng, tối nay em sẽ đi với anh.

- Uh, vậy em mặc cái đầm màu đen lần trước anh mang mẫu từ paris về cho em nhé, anh rất muốn nhìn thấy em mặc nó, chắc sẽ rất hợp với em, khi nhìn thấy nó anh đã nghĩ ngay đến em đấy.

- Dạ, em biết lúc nào anh cũng lo nghĩ cho em mà, anh đã mua cho em cả một tủ đồ rồi, em ko muốn anh phải phung phí vào em quá nhiều đâu.

Nghe cô nói, nhìn cái miệng chu chu của cô, anh yêu làm sao nét ngây thơ của cô, rất muốn đặt môi lên đôi môi đó thêm một lần nữa, từ cái lần đầu tiên đó anh đã ko có cơ hội thực hiện nó lần thứ 2 nữa, anh nhớ cái cảm giác mềm mại, ngọt ngào của đôi môi cô. Thế nhưng anh chỉ dám nghĩ chứ chưa dám thực hiện vì anh rất sợ cô bé sẽ sợ, cô sẽ giận anh. Anh muốn mình đến với cô bé từ từ, để cô có thời gian suy nghĩ và chấp nhận anh.

Đúng 7 giờ tối, Quân đã có mặt ở phòng khách đợi Tịnh, thấy lâu quá mà cô vẫn chưa ra anh có vẻ sốt ruột, ngồi nói chuyện với ba mà anh cứ nhìn lên đầu, lúc này trên phòng anh bị dì Nhung đuổi ra ngoài, với lý do giúp cô trang điểm ko muốn anh đứng đó cản trở họ, nên bây giờ anh ko tài nào đoán được họ tại sao trên lầu lâu như vậy.

7g15phút đúng, cuối cùng anh cũng nhìn thấy được cái anh đợi này giờ, nhìn Tịnh trần trối, như muốn thu vào mắt hình ảnh tuyệt vời của cô đêm nay. Vào ngày đám cưới trông cô rất đẹp, nhưng trong cái đẹp đó còn tồn tại nét ngây thơ của người thiếu nữ chưa kịp trưởng thành, sau thời gian sống ở nhà anh, cuộc sống môi trường thay đổi có lẽ đã làm cho cô trưởng thành hơn, nét ngây thơ vẫn còn, nhưng nhìn cô rất sắc sảo, chiếc váy ôm gọn thân hình cô khoe ra những đường nét đầy đặn của một thiếu nữ trưởng thành, tà váy xẻ một đường dài lộ ra đôi chân dài tuyệt mỹ. Đang thả hồn theo từng bước chân của cô, Quân bị đánh thức bởi lời nói và giọng cười châm chọc của cha mình:

- Cái thằng, vợ nó hằng ngày bên cạnh nó, nhìn ko đã hay sao mà còn nhìn hoài vậy, làm cho con dâu ba gượng kìa. Ha ha

- Anh ko biết gì cả, bình thường Tịnh ít khi để ý thay đổi cách trang điểm cho bản thân, hôm nay con nhỏ trang điểm khác đi,

thằng Quân nhìn là phải rồi, tại vợ nó đẹp quá mà, Quân con đưa Tịnh đi ăn tiệc nhớ giữ vợ cho kỹ nha, kéo ai bắt mất vợ con đó.

Dì Nhung nghe ông Triệu châm chọc, thì nhảy vào nói đỡ cho Quân, anh chưa kịp mừng thì câu sau của gì đã làm cho cả anh và Tịnh gượng ko thể tả, nhưng Quân thấy dì Nhung có phần nói đúng, nên ko kịp suy nghĩ anh đã bực miệng nói ra những gì trong lòng:

- Dì nói làm cho con ko còn hứng tới bữa tiệc nữa, ở nhà chỉ mình con gắm thôi, chứ cho cô tới đó ai cũng sẽ nhìn cô mà thôi.

Anh vừa dứt câu thì cả ba và dì Nhung đều cười to lên, họ đang thắc mắc về chàng trai lạnh lùng bình thường biến mất đâu rồi mà bây giờ nhìn anh như một chàng trai mới biết yêu, để lộ ra sự ích kỷ ko muốn cho ai thấy hay nhìn người yêu của mình.

Đã ngượng bây giờ Quân và Tịnh càng ngượng hơn, đặc biệt là Tịnh, gương mặt cô đỏ ửng, má hồng ko nhũ, nhưng đôi ngò má của cô đỏ như quả táo chín, Quân nhìn thấy mà phải cố kìm chế một cảm giác rất dữ dội đang từ từ xuất hiện trong người, còn Tịnh cô quay qua nguýt anh một cách, thầm trách anh về cách ăn nói câu thả của mình, nhưng cô đâu biết được cử chỉ của cô càng làm tăng thêm cảm giác đang tồn tại trong lòng anh.

- Thôi, cả hai đi đi, kéo trẻ.

Khi nghe lời nhắc nhở của ba, Quân và Tịnh mới tỉnh người ra, cuối chào 2 người lớn ở lại trong nhà, 2 người trẻ tuổi bước ra ngoài, Quân ko quen choàng tay lên eo Tịnh, tỏ cử chỉ như để xác định cô là của anh, ko ai được đến gần.

Vì xuất phát trễ, nên cả 2 đi đến bữa tiệc hơi bị muộn, mọi người có lẽ đã đến đông đủ hết, khi cả 2 từ ngoài bước vào, tất cả cái nhìn của mọi người trong bữa tiệc dường như đều chiếu cả vào 2 người, Quân lịch lãm, nhưng ko kém phần phong độ trong bộ vét may cách tân, bộ vét của anh được thiết kế từ bộ vét truyền thống và thêm vào vài chỗ phá cách theo phong cách châu âu, đặc biệt trên cổ áo sơ mi thay vì một cái caravat thì bây giờ được để trống, nhìn anh rất phong cách, ko hề mất đi nét sang trọng. Còn cô gái kế bên anh, làn da trắng như bông tuyết của cô nổi bật lên trên chiếc váy màu đen, chiếc áo cũng rất nổi bật vì ai nhìn vào cũng biết đó là một chiếc áo đặc tiền, và nó thật sự rất đẹp khi được một người con gái đẹp có thân hình tuyệt mỹ khoác đi.

Quân và Tịnh đang đứng ngây lồi ra vào, mắt nhìn khắp lượt tỏ ý tìm kiếm vị chủ nhân của bữa tiệc, vì họ đã đến trễ nên chủ nhân bữa tiệc ko còn đứng trước cửa đón khách nữa mà họ đã vào phòng nhập tiệc. một nhóm gồm có những cô gái và chàng trai bước đến chỗ Quân và Tịnh đứng:

- Anh Quân, lâu quá ko gặp, hôm nay em tưởng anh ko tới chứ, đang định trách anh thì anh đã đến rồi, em rất vui.

Quân quay sang thì nhận ra cô em gái nuôi của mình, hôm nay cô cũng khá đẹp, nhưng nét đẹp có vẻ nhờ vào phấn son khá nhiều, nên nhất thời anh ko thể nhận ra sau nhiều năm ko gặp cô có gì thay đổi hay ko, anh cũng chỉ mới gặp lại cô hôm nay mà thôi, nên nếu cô ko kêu anh, nhận ra giọng nói của cô có lẽ anh sẽ ko nhận ra cô.

Đang định nói một câu chúc mừng thì bất ngờ cô nhón chân lên, hôn vào môi anh rất nhanh chóng làm anh ko kịp có phản ứng nào.

Guợng ngừng và lo lắng Quân quay sang nhìn người bên cạnh, nhìn nét mặt Tịnh, Quân có thể biết cô đang giận, nên đưa tay kéo nhẹ cô sát vào mình, định giới thiệu cô với mọi người về Tịnh- vợ anh, thì một chàng trai đứng ở phía sau chủ nhân bữa tiệc bước đến.

- Mình ko ngờ anh em Tịnh cũng có mặt trong bữa tiệc ngày hôm nay đó nha.

- Ồ...

Lời định giới thiệu của Quân bị chặn đứng lại, vì chàng trai xuất hiện lúc đó là Hoàng, Hoàng nhìn Tịnh, mặt ko che dấu được nỗi vui mừng.

- Ủa, anh Quân có em gái sao, em ko biết.

- Tịnh là em gái họ của anh Quân.

Ko kịp để Quân và Tịnh lên tiếng, Hoàng tiếp tục giải thích với mọi người, vì cũng có lần anh cũng thắc mắc và được Quân và Tịnh giải thích cho là như vậy.

Bây giờ thì Quân ko còn có cơ hội nữa để thức hiện mong muốn giới thiệu Tịnh là vợ anh trước mọi người nữa rồi. Quân đành quay sang Tịnh giới thiệu cô với cô em nuôi:

- Đây là Thư Nhiên, em nuôi của anh

Sau đó anh quay sang cô em nuôi, giới thiệu hết sức ngắn gọn:

- Còn đây là Tịnh, 2 người có thể làm quen.

- Xin chào.

Tịnh cùng cô gái cùng lên tiếng chào nhau một lúc, sau đó Tịnh tiếp đồng thời đưa ra gói quà trước mặt cô gái:

- Chúc sinh nhật chị, quà em và anh Quân chuẩn bị cho chị
- Cảm ơn em, cảm ơn anh Quân.

Cô gái nhận gói quà, vui vẻ cảm ơn 2 người, và cô gái đã kéo Quân đi sau khi để lại một lời nói:

- Cho chị mượn anh Quân của em nha. Hoàng, em tiếp Tịnh giúp chị nha.

Cô gái và Quân đi, tụi bạn của cô gái cũng đi theo, để lại Tịnh đứng đó với Hoàng, Hoàng quay sang cười nói cùng cô khi nhìn thấy thái độ có vẻ ko vui của cô:

- Nghe chị Nhiên nói, anh Quân và Chị khá thân, lâu họ ko gặp nên chắc có nhiều chuyện để nói. mà mình cũng ko ngờ người chị Nhiên nói đến lại là anh Quân. Àh, Hoàng quên giới thiệu, Hoàng với chị Nhiên là chị em họ đó.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirllhem
dtv-ebook.com

Chương 15

Quân bị cô em nuôi kéo đi đến chỗ một đám bạn của cô ta, ở đây đa số là những người thành đạt và có địa vị, ko biết Nhiên có ý gì mà dẫn anh tới đây giới thiệu, thường trong những bữa tiệc Quân dự, tiếp xúc với những loại người này, miệng mỉm cười nhưng trong lòng anh ko hề có một tí hứng thú nào, cảm giác của anh rất giả dối, do đó bây giờ cũng vậy, đứng giữa đám người này, anh lại phải đóng tiếp vai diễn hằng ngày mình hay đóng., anh ko biết mình còn phải đứng ở chỗ này bao lâu nữa.đưa mắt tìm kiếm, anh thấy Tịnh đang đứng cùng Hoàng, ko biết anh ta nói gì với cô mà Tịnh lại nở nụ cười, nhìn 2 người họ, anh tức muôn sôi máu. Biết vậy ko đến đây, ko đến đây anh và Tịnh sẽ có một buổi tối bên nhau, ko đến đây sẽ ko tạo cơ hội cho 2 người họ tiếp xúc với nhau, hằng ngày họ phải gặp nhau ở lớp cũng đủ làm anh khó chịu, vậy mà tối nay họ còn bên nhau nữa, tức ko chịu nổi mà.

Ngoài mặt làm như rất chú ý những lời nói của bạn Nhiên, nhưng trong lòng anh lại đang suy nghĩ ở đâu đó, nên Nhiên nói chuyện với Quân nãy giờ mà anh ko hề hay biết, đến khi Nhiên đưa tay khều anh thì anh mới giật mình, hơi gượng ,quay sang hỏi cô:

- Em gọi anh có chuyện gì sao?

- Anh sao vậy, nãy giờ em kêu anh 2,3 lần nhưng hình như anh ko nghe.

- Àh, ko có gì đâu, tại hôm nay anh thấy hơi mệt.

Tỏ thái độ quan tâm, Nhiên liền hỏi thăm anh:

- Anh có cần nghỉ ko, để em kiếm thuốc và chỗ để anh nghỉ ngơi nha.

- Ko cần đâu, anh ko sao.

Rồi Quân ko muốn đề hỏi tiếp nữa, anh liền chuyển sang chuyện khác:

- Lúc này em kêu anh có chuyện gì àh?

- Àh, em định mời anh cùng em nhảy điệu nhảy đầu tiên đêm nay, anh vui lòng giúp em chứ.

- Anh.... Anh.....

Quân thật sự ko muốn nhảy cùng Nhiên, anh biết rằng nếu anh cùng cô bước ra nhảy chắc chắn một lát nữa đây Tịnh sẽ làm mặt giận, ko thèm nhìn mặt anh nữa. nhưng anh cũng ko biết làm sao để từ chối cô, anh và cô là anh em kết nghĩa, nhảy một điệu nhảy ko phải là quá đáng, nhưng Tịnh thì rất có thể ko hiểu cho anh. Đang phân vân thì anh lại nghe Nhiên trách móc:

- Anh ko thể giúp em sao, anh em lâu ngày ko gặp coi bộ anh ko còn muốn có người em này nữa rồi.

- Ko, anh ko phải có ý đó...mà anh..

- Bộ anh có điều gì có xử sao, chỉ là một điệu nhảy thôi mà.

Quân hiểu mình ko thể từ chối được rồi, Nhiên đã lên tiếng trước, nãy giờ anh cũng chùng chùng rất lâu, là một người đàn ông lịch sự anh ko cho phép mình kéo dài tình trạng này thêm nữa, đành vậy, lát nữa sẽ từ từ năng nỉ để Tịnh hết giận vậy.

- Được thôi, anh cùng em nhảy điệu nhảy này.

Vừa nói Quân vừa đưa tay cho Nhiên đặt tay vào, sau đó anh dìu cô ra sàn nhảy. Cùng lúc đó, điệu nhạc nổi lên, tất cả mọi người đang nói chuyện đều ngừng lại và hướng mắt lên sàn nhảy, nhìn cặp trai gái đang nhảy điệu valse để khai mạc buổi khiêu vũ đêm nay, ánh đèn khán phòng đều tắt, chỉ để lại ánh sáng mờ mờ của đèn chiếu trên sàn nhảy.

Do đó ko ai có thể nhìn thấy ở một góc, một người con gái sắc mặt thay đổi, cô đang muốn làm một cuộc chạy trốn khi nhìn thấy anh đang ôm người con gái khác, trong đầu cô như một mớ bòng bong, âm thanh từ tận trong lòng vang lên: “ tại sao, tại sao anh lại kêu em đi cùng anh đến đây, để rồi em bị anh bỏ rơi nơi đây, nhìn anh đang vui vẻ với ai kia, ko phải là em” và cô càng hoảng hốt hơn nữa khi phát hiện ham muốn độc chiếm anh cho riêng mình rất lớn trong cô, cô cảm thấy mình như một người con gái ích kỷ và anh phải là sở hữu của cô, cô ko thích ai đến gần anh.....từng ý nghĩ cứ hiện lên trong lòng, để rồi cô cảm thấy vị trí nơi trái tim mình đang đập rất đau.

Mãi suy nghĩ mà cô ko hay mọi người cũng đưa nhau đưa ra sàn nhảy, còn Hoàng nhìn thấy cô nãy giờ có gì đó rất khác thường, Hoàng đứng yên nhìn cô nãy giờ nhưng có vẻ như cô ko hề hay biết, hay cô ko thèm để ý đến anh, anh rất muốn biết trong lòng cô đang nghĩ gì, có tồn tại anh trong đó hay ko, anh mơ hồ cảm thấy có gì đó khác thường trong tình anh em của cô với Quân, thế nhưng

anh ko tài nào đoán được, cũng có thể anh đã biết được sự khác thường đó là gì, nhưng anh ko muốn chấp nhận nó. Cuối cùng ko chấp nhận nỗi sự yên lặng quá lâu của cô, anh quyết định làm cái gì đó để kéo cô lại gần anh, anh muốn trong mắt cô chỉ nhìn thấy anh:

- Em sẽ cùng anh nhảy một bản chứ?

Giật mình, cô như từ đâu đó trở về hiện thực, nhìn bàn tay Hoàng đưa ra chờ đợi, cô hiểu anh muốn gì, nhưng trong lòng cô bây giờ rất hỗn loạn, cô ko có tâm trí đâu mà nhảy cùng anh, nhìn anh cô từ chối kheó:

- Em ko biết nhảy đâu, anh mời người khác nhé.

- Em nhìn xem, xung quanh mình cỡ tuổi tui mình ko có ai, em nghĩ anh có thể mời ai nhảy cùng đây, em sẽ ko nỡ từ chối anh chứ?

Anh vẫn ko thu bàn tay lại, tiếp tục đợi cô đặt tay vào, Tình cảm thấy mình bị đặt vào tình thế vô cùng khó xử, nhưng rồi ý một ý nghĩ ló lên trong đầu cô, liền sau đó cô đặt tay vào tay Hoàng, và bước theo anh ra sàn nhảy.

Đặt tay lên vai Hoàng, Hoàng cũng đặt tay lên eo cô, hai mình nhẹ dìu nhau trong bước nhảy nhẹ nhàng, Hoàng cuối xuống nhìn cô:

- Em nhảy tốt vậy mà sao nói ko biết nhảy.

- Em chỉ nhảy được những điệu nhảy nhẹ nhàng như thế này thôi, Ngoại là người tập cho em nhảy đó, thấy người khác nhảy em thích lắm thế là ngoại đã dạy và ngoại cũng là bạn nhảy thường xuyên của em.

- Thế đã có người con trai nào may mắn đi em nhảy nữa hay ko?

Mắt cô tối xầm khi nghe câu hỏi này của Hoàng, vì cô nhớ ra chưa bao giờ cô được nhảy cùng Quân cả:

- Ko, ngoài ngoài ra ko ai nhảy với em cả.

- Kể cả anh Quân àh.

Hoàng ko hiểu tại sao mình lại đặt câu hỏi này với Tịnh, hình như trong lòng anh đang ghen với Quân, người anh họ của Tịnh.

- Vâng.

Tịnh buồn bã buồn tiếng trả lời Hoàng, cô ko biết là câu trả lời đơn giản của mình đã làm cho Hoàng rất vui, vậy là anh và Tịnh có một cái riêng mà ko có Quân trong đó.

Tịnh vì ko muốn buồn thêm nữa nên từ nãy giờ cô ko hề nhìn Quân, nên cô cũng ko biết rằng kể từ lúc cô và Hoàng đi nhau bước ra sàn nhảy có một ánh mắt luôn dõi theo 2 người, vâng đó là Quân. Đang nhảy cùng Nhiên, nhưng anh vẫn luôn để ý đến Tịnh, anh thấy được nỗi buồn trong mắt cô khi nhìn thấy anh và Nhiên, anh rất muốn chạy đến bên cô ngay lúc đó, và anh cũng nhìn thấy sự miễn cưỡng của Tịnh khi theo Hoàng ra sàn nhảy, nhìn thấy Hoàng đặt tay lên eo Tịnh, Tịnh cũng đặt tay lên vai Hoàng, nỗi ghen hờn trong anh như ko còn kiềm được nữa, tay anh nắm lại thật chặt, mắt đỏ ngầu nhìn về phía Tịnh, bên cạnh anh, Nhiên cũng đã nhìn thấy sự thay đổi này giờ của anh.

Cuối cùng khi nhìn thấy Hoàng cười tươi nhìn chăm chú vào Tịnh, mọi việc đã vượt qua sự chịu đựng của anh, Quân buồn

Nhiên ra, đi nhanh tới chỗ Tịnh và Hoàng, Quân đưa tay một cái kéo Tịnh về phía mình, đi thẳng ra khỏi sàn nhảy. Hành động của Quân rất nhanh, nhưng Hoàng cũng kịp nắm chặt tay Tịnh lại ko có ý định buông ra:

- Thả tay cô ấy ra.

Quân quay qua, giận dữ quát to, Hoàng cũng ko vừa, nhìn thẳng vào gương mặt đang đỏ vì giận của Quân, anh điềm đạm nói:

- Anh cũng chỉ là anh trai của cô ấy, anh ko thấy mình quá đáng sao khi cứ giữ khư khư em gái mình bên cạnh.

- Cậu....

- Nhìn anh như vậy, ai cũng có thể hiểu lầm anh đang ghen đó biết ko?

Quân cố kềm chế cơ giận, nhưng Hoàng dường như muốn biết được cái mình muốn biết nên càng nói nhều câu chọc tức Quân.

Bây giờ thì Quân đã bình tĩnh, mỉm cười nhìn Hoàng:

- Với tư cách là chồng của Tịnh, cậu nghĩ tôi có tư cách ko cho cậu đến gần Tịnh chứ.

Quay sang Nhiên đang đứng bất ngờ nãy giờ:

- Chúc Nhiên một đêm sinh nhật vui vẻ, xin lỗi vì đã để xảy ra chuyện trong bữa tiệc của Nhiên, anh cũng xin phép về trước. Sau này có cơ hội anh em mình gặp mặt, anh sẽ tạ lỗi sau nhé.

Nói xong Quân nắm tay Tịnh cùng bước ra cổng, bỏ lại 2 người ngơ ngác đứng trong bữa tiệc. Nhiên thì chỉ buồn vì mình đã trở về

trẻ, tình cảm của cô giành cho anh chưa kịp nói ra đã ko còn cơ hội nữa rồi. Hoàng thì rất bất ngờ khi nghe Quân khẳng định việc 2 người là vợ chồng với nhau, trong lòng anh ko hề nghĩ đến việc này sẽ xảy ra, cùng lắm anh nghĩ họ có thể đang yêu nhau, nhưng như vậy anh vẫn còn cơ hội, nhưng kết quả thật ngoài sức tưởng tượng của anh, bây giờ anh cảm thấy mình như mất phương hướng ko biết phải làm gì.

Quân và Tịnh lên xe nhưng ko ai nói với ai tiếng nào, ko khí trong xe có vẻ ngột ngạt. Xe chạy mãi ko định hướng, hình như Quân ko muốn về nhà, nhưng Tịnh cũng yên lặng ko dám lên tiếng.

Nhưng rồi người phá bỏ ko khí đó là Quân:

- Xin lỗi, anh ko kèm chế được mình, đã nói ra mối quan hệ của chúng ta với Hoàng, có lẽ em ko thể học tiếp ở trường, em có giận anh ko?

- Em cũng xin lỗi anh, em thấy anh ôm chị ấy nhảy em rất giận, rồi ko biết nghĩ sao em cũng muốn nhảy với Hoàng để cho anh giận, em ko ngờ nó lại thành ra như vậy. Anh có thấy ghét em ko, thật ra em là người đã gây chuyện mà. Em ích kỷ lắm phải ko?

Quân thắng xe lại bên lề, nhìn cô đang bối rối biết lỗi, kéo nhẹ cô vào mình:

- Anh làm sao giận em chứ, em ko biết tại sao mình làm vậy ah, đó là em đang ghen đó ngốc, trong tình yêu ghen là ko có tội đâu. Thế nhưng mai một ko được làm như vậy đâu, biết chưa, ngốc.

Đẩy anh ra, Tịnh mở to mắt nhìn anh:

- Anh nói gì mà yêu chứ.

Nhìn cô, anh thấy mình yêu làm sao mọi thứ của cô, cô bé của anh còn ngốc lắm, chẳng hiểu sao anh lại thấy yêu như vậy, và cái cảm giác đó lại một lần nữa đến trong anh, không gian và thời gian như đồng loạt với anh, 2 người đang ngồi trong xe, không gian nhỏ hẹp, trời bên ngoài đã tối và trên đoạn đường vắng ngắt như không còn ai, anh kéo cô sát vào mình, nhẹ nhàng nâng gương mặt cô lên, anh đặt đôi môi nóng bỏng của mình lên đó, trước con mắt đang mở to của Tịnh, nhưng cái cảm giác ngọt ngào mà Quân đang mang đến cho cô khiến cô nhẹ kếp hàng mi tận hưởng. Hai đôi môi cứ như thế, làm bạn rất lâu, nụ hôn của Quân lúc đầu dữ dội sau đó dịu dàng đưa cô đến cảm giác thật mê mẩn.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhem
dtv-ebook.com

Chương 16

Tịnh và Quân cả 2 suốt một đêm ko ngủ, cùng nằm trên một giường, nhưng ko ai nói với ai lời nào, cũng ko có hành động nào, một không khí yên tĩnh trong phòng ngủ suốt đêm. Cả 2 cùng nhắm mắt giả vờ ngủ, tuy nhiên do ngày hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, muốn ko suy nghĩ cũng rất khó, có lúc 2 người họ nghĩ về nụ hôn của cả 2 vào buổi tối này, có lúc cả 2 lại nghĩ đến ngày mai ko biết sẽ ra sao khi mọi chuyện về mối quan hệ của họ bại lộ, phải nói khó có ngôi trường bình thường nào chấp nhận một học sinh cấp 3 đã có gia đình, chắc là từ nay Tịnh ko thể đi học bình thường như những người cùng lứa rồi, và những suy nghĩ đó cứ liên tục liên tục làm cho 2 người ko đi sâu vào giấc ngủ được.

- Hôm nay em vẫn muốn đi học bình thường chứ?

Nhìn gương mặt uể oải của Tịnh đang chuẩn bị đi học, Quân liền hỏi:

- Dạ, em sẽ đi học, em muốn biết Hoàng sẽ làm gì khi biết mối quan hệ của chúng ta, tuy nhiên em cũng hi vọng Hoàng ko làm cái việc tuyệt tình là nói cho mọi người biết mối quan hệ của em và anh.

- Nếu như Hoàng ko hành động như vậy, em sẽ có thái độ nào với cậu ấy? em muốn xin lỗi cậu ấy àh.

- Em ko biết, anh để em giải quyết mọi chuyện nha, nếu có bị thôi học em cũng sẽ ko nói lời nào đâu.

Nhìn vẻ mặt cương quyết của Tịnh, Quân thở dài gật nhẹ đồng hàm ý đồng ý cùng cô:

- Được rồi, em chuẩn bị nhanh anh đợi em ở dưới nhà nhé.

- Vâng, anh đợi em chút.

Hôm nay Tịnh đi học khá sớm, đêm qua ngủ ko được nên Tịnh trở thành người tới sớm nhất của lớp hôm nay.

Ngồi vào chỗ ngồi của mình trong lớp, Tịnh dõi mắt ra cửa lớp, các cử chỉ chứng tỏ cô đang đợi người, thời gian chậm chậm trôi qua, số người trong lớp cũng tăng dần thế nhưng người mà cô đang đợi ko nhìn thấy đâu. Đến khi Luân vào lớp, bước qua chỗ Tịnh trò chuyện cùng cô, thế nhưng Luân nói gì hay hỏi gì, thái độ của Tịnh giống như là miễn cưỡng trả lời, ánh mắt cứ thỉnh thoảng liếc nhìn ra cửa.

Luân cũng bắt đầu đặt câu hỏi trong đầu về hành động hơi lạ của Tịnh hôm nay, nhớ lại vị trí mình đang ngồi của Hoàng, và để ý thấy Hoàng ko có mặt trong lớp, rất khác với thường ngày, Luân liên lên tiếng đưa ra thắc mắc của mình:

- Ủa, sao giờ này vẫn ko thấy Hoàng đâu vậy? Sắp vào lớp rồi.

Luân thắc mắc và quay qua nhìn Tịnh, Tịnh nghe câu nói của Luân cũng bất ngờ ko biết trả lời sao, cuối mắt xuống Tịnh đáp khẽ:

- Mình cũng ko biết đâu, chắc cậu ấy bận.

Nhìn thấy thái độ của Tịnh, công với sự biến mất của Hoàng trong lớp ngày hôm nay, Luân tự suy đoán “ chắc 2 người này gây cãi với nhau rồi” rồi Luân cũng tự rút lui về chỗ mình, trả lại cho Tịnh ngồi một mình với nhiều suy nghĩ trong lòng.

Khi buổi học sắp bắt đầu, cô giáo đứng trên bục giảng điểm danh thì cũng là lúc Hoàng từ cửa bước vào, nhưng không có vẻ vội vàng:

- Thưa cô, nhà em có việc nên vào trễ ạh.

Nhìn người học trò ngoan, ít vi phạm kỷ Luật của lớp, cô giáo cười hiền nói cùng Hoàng:

- Em vào chỗ đi, mai một không được đi trễ nữa.

- Dạ, em cảm ơn cô.

Hoàng chào cô giáo rồi bước đi vào chỗ, khi bước vào chỗ ngồi của mình, thấy Tịnh đang ngồi kế bên nhưng Hoàng không hề lên tiếng chào, lặng lẽ ngồi xuống, mở tập ra và làm như rất chăm chú vào bài giảng.

Một lúc sau, trên tay Hoàng nhận được một tờ giấy gấp nhỏ từ bên Tịnh đưa qua, Hoàng chỉ mở ra, liếc nhìn rồi gấp lại không hề có ý trả lời lại.

Tịnh thở nhẹ rồi không biết phải làm sao: “ chắc phải đợi giờ ra chơi”

Thế nhưng tiết học thứ 1 vừa xong, đang chuẩn bị vào tiết 2, từ ngoài cửa phòng của lớp học, 2 người đi tới và có thể nhìn thấy một trong 2 người họ là cô giáo hiệu trưởng, cô hiệu trưởng gật đầu

chào thầy giáo đang giảng bài trên bục, ra hiệu xin phép thông báo chút chuyện rồi quay qua nhìn xuống bọn học trò của lớp:

- Xin mời em học sinh Tô Tịnh mang cặp sách ra đây.

Tiếng cô hiệu trưởng vừa dứt, Tịnh đang suy nghĩ ko chú tâm vào việc học nãy giờ, bị giật mình nhưng rồi cũng đứng dậy, cô thu dọn tập vở một cách chậm rãi, trong bụng đang lo lắng ko biết có chuyện gì? Ko biết có liên quan đến cái việc mà từ đêm qua đến giờ cô đang lo ko, có khi nào cô hiệu trưởng thông báo quyết định cho cô nghỉ ko ko nữa, nghĩ đến đây cô liền liếc mắt qua nhìn Hoàng, ánh mắt như muốn hỏi: “ phải bạn đã nói với cô hiệu trưởng việc của mình ko vậy?” nhưng đó chỉ là những suy nghĩ, cô ko thể lên tiếng lúc này, đành phải mang cặp sách ra ngoài, thôi thì chuyện gì tới nó sẽ tới thôi.

Thế nhưng Tịnh cũng nào biết được, Hoàng cũng đang ko biết chuyện gì xảy ra với cô, tại sao cô hiệu trưởng trong giờ học lại gọi cô ra và còn phải mang cả cặp sách, chẳng lẽ việc của cô đã bị nhà trường biết. Phải, hôm qua rất giận cô, anh đã muốn trả thù cô, thế nhưng anh cuối cùng anh biết anh ko thể làm tổn thương cô, hiện nay anh chưa biết mình phải dùng thái độ nào để đối xử với cô nên anh quyết định ko thêm để ý đến cô, cuối cùng anh cũng ko làm một kẻ tiểu nhân để mang chuyện của cô ra nói với nhà trường buộc cô thôi học, vậy thì làm sao lại có việc cô hiệu trưởng tìm gặp cô, thật là khó hiểu.

Tịnh bước ra cửa, cô đang đứng cùng cô hiệu trưởng và một người nữa. chỗ đứng của họ khuất đằng sau một bức tường nên trong lớp nhìn ra ko thể thấy gì cả. Khi Tịnh nhìn thấy người đó, cô có một chút khó hiểu thế nhưng cô ko thắc mắc quá lâu, người đó đã nhanh chóng trả lời cô muốn hỏi:

- Em hãy bình tĩnh nghe anh nói, ngoại ở dưới quê đang nhập viện, anh đến đây rớt em về, mình phải về quê gấp.

- Ngoại...ngoại em sao?

Mặc cho cô hiệu trưởng đang đứng đó cùng cả 2, nhưng trong mắt 2 người hiện tại ko còn quan tâm đến người xung quanh, Quân thì cô gắng thông báo cho cô biết tình hình ngoại cô mà tránh ko làm cho cô quá xúc động, bởi vì điện thoại lúc sáng anh nhận được có vẻ tình hình đã rất nghiêm trọng. Còn Tịnh, nghe anh thông báo như vậy, dù ko biết rõ được tình hình của ngoại lúc này, nhưng từ xưa đến nay, ngoại cô rất ít bệnh, những lần ông bệnh cũng ko cho cô vào viện thăm vì biết cô ko thể chịu được ko khí ở bệnh viện, cô rất sợ không khí chết chóc ở viện, do đó lần này bệnh ngoại chắc chắn rất nghiêm trọng mới gọi cô về gấp như vậy.

Nhìn vẻ mặt thất thần của cô, và cảm thấy lúc này thời gian đang gấp rút, phải nhanh chóng đưa cô về quê, Quân quay sang tỏ thái độ rất lịch sự với cô hiệu trưởng:

- Em xin phép được xin phép cho Tịnh nghỉ ngày hôm nay ạ.

- Thôi, cậu cứ đưa em mình đi, nhà trường rất hiểu tình hình hiện giờ của nhà cậu.

- Dạ, cảm ơn cô đã hiểu, em xin phép.

Anh đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tịnh, nhìn cô đang rất lo lắng, quên luôn cả việc chào cô hiệu trưởng, nhưng anh ko lên tiếng nào chỉ muốn ủ ấm bàn tay cô bằng bàn tay anh, và cùng cô đi ra hướng cổng trường.. Cả 2 lên xe hướng thẳng miền ngoại ô chạy.

Kể từ ngày hôm đó Tịnh ko còn đến trường, một ngày một ngày trôi qua, Hoàng vào trường trông ngóng sẽ gặp được cô, bây giờ anh chỉ muốn gặp cô để biết được tình trạng của cô hiện giờ, ko biết có chuyện gì mà cô ko đến trường, nhưng có vẻ như cô ko phải nghỉ học luôn, cũng ko phải chuyện của cô bị lộ vì mấy ngày nay trường học ko hề có một thông báo nào nói về nguyên nhân vắng mặt của cô. Hoàng nhiều lần đến trước nhà cô, anh ko dám nhấn chuông vào nhà chỉ lặng lẽ đợi cô trước cổng, nhưng rất nhiều ngày trôi qua bóng cô một lần cũng ko hề xuất hiện. Lòng anh thầm trách mình đã ko nói rõ với cô vào sáng hôm đó, ko biết có khi nào cô tự động nghỉ học vì nghĩ anh sẽ nói chuyện của cô ra cho mọi người biết, nghỉ rồi lại nghỉ, chẳng lẽ cô lại nghĩ anh là người như vậy, cuối cùng ko tài nào lý giải mọi chuyện, cũng ko thể suy nghĩ thêm nữa, đầu anh đã muốn điên lên mất.

Bên cạnh Hoàng ngày ngày đến lớp trầm ngâm khó hiểu, Luân cũng vậy, cô thường xuyên đi cạnh Hoàng và quan tâm hỏi anh về chuyện Tịnh, thấy anh cũng như mình ko có tình tức gì cô cũng chỉ lặng lẽ buồn theo anh, bởi vì từ lâu cô đã có một tình cảm bí mật với anh, nhưng cô cũng ko hề muốn làm khó anh, biết anh quan tâm Tịnh, cô lặng lẽ bên cạnh Tịnh, tình cảm của cô có từ rất lâu, trước khi Tịnh xuất hiện, nhưng cô ko hề ghét Tịnh, vì Luân cũng phần nào nhận ra người Tịnh quan tâm ko phải Hoàng, tình cảm của Hoàng là đơn phương, Tịnh rất trong sáng trong tình bạn của 3 người, đồng thời Luân cũng biết ơn Tịnh vì thông qua Tịnh cô có thể tiếp xúc làm bạn với Hoàng, trước đó cô chỉ biết đứng nhìn anh từ xa, ko thể tới gần được.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhem
dtv-ebook.com

Chương 17

Hôm nay vừa bước vào lớp Hoàng cảm thấy có cái gì đó khác thường, để ý kỹ thì anh mới thấy được các thành viên của lớp dường như tất cả đều đang tụ tập ở cái bàn của anh vẫn thường ngồi học, ko biết họ đang làm gì ở đó vì tất cả đều quay lưng lại với anh, trong lòng đang đầy thắc mắc thì anh nghe một giọng nói rất quen thuộc, nhưng giọng nói đó lúc trước nghe thấy rất hồn nhiên, vui vẻ, hôm nay thì nghe lại rất buồn, dường như người nói đang rất miễn cưỡng nói:

- Nhà mình có chút chuyện, ko kịp báo với trường, cảm ơn các bạn đã quan tâm mình nha.

- Tịnh nghỉ tới 2 tuần, bài vở trong lớp nhiều lắm đó, để mình cho Tịnh mượn vở nhé.

- Để mình tới nhà Tịnh giúp Tịnh ôn bài nhé -

Tất cả bọn họ đều tỏ ra quan tâm Tịnh, mong muốn của họ tất nhiên ko ngoài việc lấy điểm và tiếp cận Quân, ko để cho các cô gái đó nói tiếp, nỗi vui mừng của Hoàng ko cần che giấu, vạch những cô gái đó tránh đường rồi anh đi lại trước mặt cô:

- Tịnh đi học lại rồi hả, Hoàng...

Hoàng đang định nói mình rất nhớ cô, nhưng kịp thời nhớ lại xung quanh họ bây giờ rất đông người. Khi Tịnh ngược lên nhìn

Hoàng và khẽ trả lời câu nói chưa hoàn chỉnh của anh “ Vâng” thì anh thấy trong ánh mắt cô cả một bề buồn, chắc đã có chuyện gì đó xảy ra với cô trong thời gian quan, muốn lên tiếng hỏi cô nhưng rồi anh chuyển sang một lời mời:

- Hoàng với Tịnh lên sân thượng nói chuyện được ko?

Yên lặng nhìn Hoàng một lát, rồi Tịnh cũng đứng lên tỏ ý đồng ý với lời yêu cầu của anh, Hoàng bước đi trước và Tịnh đi theo sau, họ đi thẳng theo hướng lên sân thượng.

Hoàng đứng gác hai tay lên lan can của sân thượng, Tịnh thì dựa lưng vào lan can, cô quay lưng lại với Hoàng, cố ý để ko nhìn thẳng vào mặt Hoàng, ko muốn anh nhìn thấy nỗi buồn trong ánh mắt cô:

- Nhà em có chuyện gì sao? Thời gian em nghỉ học ở đây anh rất lo cho em, anh đã đến nhà em để gặp em nhưng ko dám vào nhà.

- Em...

Gấp ngừng giây lát Tịnh quyết định nói cho anh biết những chuyện xảy ra với cô, nhưng mặt cô cúi xuống để che đi giọt nước mắt sắp trào ra trong mắt:

- Ngoại của Tịnh bệnh nặng đã qua đời, Tịnh về quê để gặp ngoại lần cuối và chịu tang ngoại.

- Xin lỗi, Hoàng đã nhắc đến chuyện đau lòng của Tịnh.

Nghe trong giọng nói Hoàng có vẻ áy náy, Tịnh cười nhẹ thành tiếng nhưng nếu được nhìn thẳng gương mặt cô anh sẽ phát hiện cô

hoàn toàn ko hề cười:

- hii, mình ko sao đâu, Hoàng ko phải bận tâm mình sẽ buồn.

Sau đó cả 2 lại yên lặng, Hoàng thì do ko dám lên tiếng nữa sợ chạm vào nỗi đau của Tịnh, còn Tịnh cô đang hồi tưởng lại thời gian qua, tinh thần cô dường như đã ko còn ở nơi này.

Một lát rất lâu rồi, Hoàng mới lên tiếng trước:

- Mình có một chuyện muốn Tịnh trả lời mình được ko? Chuyện này có lẽ khá riêng tư với Tịnh, nếu được mình mong Tịnh đừng giận mình mà trả lời cho mình nhé.

- Vâng.

Hoàng hỏi rồi ngưng lại rất lâu để nghe câu trả lời của Tịnh, sau đó anh mới đặt thẳng vấn đề mà anh muốn có câu trả lời:

- Mình muốn Tịnh kể cho mình nghe chuyện Tịnh với anh anh Quân được ko? Mình quyết định ko nói ra mối quan hệ của Tịnh và anh Quân cho mọi người nghe. Nhưng mình cũng mong Tịnh trả lời thành thật vì sao Tịnh còn nhỏ như vậy mà đã là vợ người ta rồi, được ko?

Lần này thì Tịnh gập ngừng rất lâu, con mắt láo liên nhìn mọi thứ ở đó, thật sự cô đang suy nghĩ, tìm ngôn ngữ để có thể nói với Hoàng vấn đề này một cách dễ hiểu nhất, Hoàng cũng ko vội gì, tỏ ra rất tự nhiên nhưng trong lòng anh thì đang rất hồi hộp nghe cô nói, cuối cùng thì cô cũng lên tiếng:

- Việc mình lấy anh Quân, thực ra là do ngoại mình sắp xếp, theo ngoại mình trước khi mất nói với mình thì hôn ước này đã có

từ rất lâu rồi, do lời hứa của người lớn, cho nên ngoại biết mình sắp mất, muốn mình ko cảm thấy cô đơn trên đời, và để mình còn có người thân chăm sóc nên ngoại đã phải thức hiện cuộc hôn nhân của mình và anh Quân trước khi ngoại mất đi. Và để mình được đến trường như những người khác, anh Quân và mình đã giấu đi mối quan hệ này của chúng mình, xin lỗi bạn nha.

Nghe được câu trả lời của Tịnh, bỗng nhiên trong lòng Hoàng cảm thấy có một tia hy vọng, tuy nhiên Hoàng cũng ko vội vui mừng, nhìn sang Tịnh, Hoàng tiếp tục tìm hiểu cái mình muốn biết:

- Vậy Tịnh yêu anh Quân chứ?

- Yêu.....mình ko biết nữa, anh Quân có rất nhiều cô gái thích, anh là người đàn ông tốt, anh chăm sóc mình cũng vì ngoại mình mà thôi, anh chưa bao giờ nói yêu mình mà (lời tác giả: con nhỏ này ngốc hết biết, nhìn biểu hiện của Quân như vậy mà còn ko biết nữa, nhưng cũng tại Quân nữa ko chịu tỏ tình với con nhỏ. Haiz.....)

Tịnh rất hoang mang khi trả lời câu hỏi này của Hoàng, lần về quê này sau khi chôn cất ngoại xong, cô có thời gian tâm sự với bà giúp việc già trước khi trở lại thành phố này, bà đã dạy cô cách làm vợ, bổn phận của người làm vợ đối với chồng.v.v..nghe mà cô đỏ bừng mặt, trước giờ cô ko hề biết nhưng qua lời bà nói thì cô vẫn chưa thực sự là vợ anh...và điều đó cũng làm Tịnh bắt đầu suy nghĩ.(lời tác giả: có vẻ Tịnh nhà ta bắt đầu lớn rồi)

Khi nghe xong lời Tịnh nói, lòng Hoàng vui mừng ko có ngôn từ nào diễn tả được, anh nghe như có tiếng pháo hoa nổ bên tai, mừng như ngày hội.

“Tịnh ơi, cảm ơn em. Vậy là anh quyết định sẽ tiếp tục, anh sẽ ko bỏ cuộc đâu” nhưng lời này Hoàng thầm nói trong lòng chứ ko dám nói ra. Cuối nhìn đồng hồ, Hoàng vui vẻ nhắc nhở Tịnh:

- Sắp bắt đầu tiết học rồi đó, tụi mình đi vào học thôi. Àh, Luân cũng lo lắng cho Tịnh lắm đó, lát ra chơi mình hẹn Luân đi xuống căn tin nha.

- Vâng.

Nhìn gương mặt đang vui của Hoàng, Tịnh cũng vui vẻ đáp lại. Cả 2 cùng đi xuống phòng học.

Hôm nay Quân có việc ko đi rước Tịnh được, nên đã cho tài xế đến rước Tịnh, ngồi trên xe ko có Quân bên cạnh Tịnh cũng ko muốn nói chuyện, trước giờ toàn là Quân rước Tịnh tan học, chưa bao giờ anh để tài xế rước như vậy. Trong lòng cô thầm lo lắng “ko biết có chuyện gì với anh ấy nữa”, đang nhìn lơ lửng ra ngoài cửa sổ xe, chiếc xe chạy bon bon trên đường, những dãy nhà lùi lại phía sau theo cái nhìn của cô, bỗng cô nhòm người dậu, miệng mở to chứng tỏ vẻ ngạc nhiên “kia chẳng phải là Quân sao, lúc sáng anh đúng là mặc áo màu đỏ và chiếc xe cũng là của anh, vậy là cô ko nhìn nhầm, anh gọi điện nói có việc bận, thì ra việc bận của anh là đi nhà hàng với cô em nuôi của mình, họ còn hôn nhau trước cổng nhà hàng nữa chứ.” Lòng cô như vỡ nát ra từng mảnh, nước mắt chảy xuống đôi gò má mịn màng liên tục, con gió thổi cuốn đi những giọt nước mắt khi cô thấy khó chịu và mở cửa sổ xe ra, nhưng sao gió vẫn ko thể cuốn hết đi buồn phiền và nỗi đau trong lòng cô.

Về nhà cô bước xuống xe với vẻ mặt buồn nẫu nê, tuy nhiên cô cũng kịp lau đi những giọt nước mắt trên mặt, nhìn thấy Ông triệu

trong phòng khách:

- Thừa ba con đi học về.

Ông đang xem thời sự nghe tiếng cô, liền ngược mắt nhìn cô:

- Uh, con lên thay đồ rồi xuống ăn trưa với ba.

- Hôm nay con ko đói, ba ăn một mình nha ba.

- Con phải giữ gìn sức khoẻ chứ, ba biết con đang buồn chuyện của ngoại nhưng cũng ko nên bỏ bữa như vậy, ráng ăn một chút đi con.

- Vâng, nhưng ba ăn trước đi ko cần đợi con, con hơi mệt nghỉ một chút rồi con xuống ăn nha ba.

- Thôi, vậy cũng được.

Cô thật sự cảm thấy miệng đắng ghét ko ăn nổi, hình ảnh về Quân lúc nãy đã thực sự đánh gục cô, cô chỉ muốn nằm xuống toàn thân ko còn sức lực. còn ông Triệu nhìn cô buồn, từ chối bữa ăn, ông thờ dãi đưa ánh mắt lo lắng nhìn dì Nhung đang đi tới.

Buổi tối, Quân từ công ty về, ko thấy Tịnh ra mở cửa như bình thường, có chút thắc mắc trong lòng, liền đi nhanh vào nhà để gặp cô, cả ngày hôm nay ko thấy cô, ko nhìn được nụ cười hồn nhiên trên môi cô, anh cảm thấy nhớ. Nhưng trong nhà cũng ko thấy cô đâu, chỉ thấy Ông Tịnh ngồi ngoài sân sau, đang tưới cây, bước vào chào ông và cũng muốn hỏi thăm về cô nên Quân bước nhanh tới chỗ Ông triệu:

- Thừa ba, con mới về.

- Uh, con ngồi xuống đây, ba có chút chuyện muốn nói cùng con.

Ngược lên nhìn con trai đang đứng cạnh mình, ông kéo cái ghế mây đối diện cho anh ngồi xuống, như chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện khá dài.

- Hôm nay Tịnh về nhà ko ăn cơm trưa, ở trên phòng từ trưa tới giờ.

Nghe ba mình nói, Quân định nhòp dậy đi tìm cô ngay, nhưng ông Triệu đã khoát tay tỏ ý kêu anh đợi ông nói hết:

- Ngoại nó mới mất, là người thân duy nhất bên nó từ trước tới giờ nên ko thể trách nó tại sao lại đau buồn như vậy, nhưng con cũng vậy, hôm nay có bận bao nhiêu việc thì cũng phải đưa vợ về cùng ăn cơm với nó chứ, con để nó một mình sẽ làm cho nó tuổi thân nghĩ con là chồng mà ko quan tâm nó, con biết ko? Bây giờ nó ko còn ai chỉ có con là người thân duy nhất của nó, con làm sao thì làm đừng để nó buồn, mà ảnh hưởng đến sức khỏe đó.

- Dạ, vậy con xin phép lên trên xem cổ thể nào.

Ông Triệu vờ trách anh, nhưng Quân ko hề có ý cãi lại bởi thức sự anh cảm thấy mình có lỗi, anh nôn nóng muốn lên phòng với cô nên lên tiếng chào ông ngay khi ông kết thúc lời vờ trách.

Đưa tay gõ cửa phòng mình, nhưng gõ đã lâu anh vẫn ko thấy cô lên tiếng, đành mở cửa đại vào vậy. Đi vào phòng anh thấy tối thui, cô vẫn chưa mở đèn, cố căng con mắt mình lên, khi mắt anh đã quen với bóng tối anh nhìn thấy cô đang nằm ngủ trên giường, chắc là cô đã ngủ từ trưa tới giờ nên ko bật sáng đèn.

Quay lại đưa tay lên công tắc bật đèn, cả phòng liền sáng lên, giúp anh dễ dàng nhìn thấy cô đang nằm xấp, ôm gối ôm hình con thú mà ngủ ngon lành. Bước tới ngồi lên mép giường, nhìn gương mặt cô lúc ngủ, anh cảm thấy tình yêu mình giành cho cô ngày càng tăng, nhưng anh lại chưa dám nói ra, anh sợ khi nói ra mình ko thể kếm chế bản thân khi gần bên cô, cô nào biết được mỗi đêm ngủ cạnh cô, mặc dù cả 2 đều cố ý nằm xa nhau ra nhưng giữa đêm cô lại vô ý lẳng vào trong lòng anh, đưa tay ôm anh làm anh ko biết đã bao nhiêu đêm phải thức dậy tắm.

Chúc một ngày vui vẻ nhé.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhcm
dtv-ebook.com

Chương 18

Khi Tịnh cảm giác được có người đang nhìn mình liền mở mắt nhìn, chớp chớp mắt mấy cái liền, nhận thấy cái hình ảnh trước mắt mình là thật, ánh mắt cô lộ vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh khi mọi chuyện lúc sáng hiện về, niềm vui trong mắt cô liền mất đi, thay vào đó là một nỗi buồn. Quân từ khi cô mở mắt đã chăm chú nhìn cô, thấy được những thay đổi trong đôi mắt cô, anh thắc mắc liền hỏi:

- Em đang buồn chuyện gì àh.

Tịnh cố ngồi dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt, cô thực hiện các hành động một cách chậm rãi, ko một lần quay qua nhìn anh cũng ko lên tiếng trả lời anh.

Nhìn cô như vậy, Quân nghĩ chắc cô ko chỉ là đang buồn chuyện của ngoại, mấy ngày nay cô cũng buồn nhưng ko có hành động như vậy, hôm nay cô xem anh như người vô hình, khi thấy cô từ phòng tắm bước ra anh liền kéo cô lại để hỏi:

- Ở trường có chuyện gì làm em buồn ah?

-

- Hay Hoàng đã nói chuyện về mối quan hệ của tụi mình?

-

Bị anh kéo lại ngồi cùng anh trên giường, dù cố tránh nhưng cô cũng phải đối mắt với anh, anh hỏi gì cô cũng yên lặng ko trả lời, một hồi rất lâu cô biết mình ko thể yên lặng như vậy hoài nên đã lên tiếng:

- Ko có chuyện gì đâu, em hơi nhức đầu, với lại em nhớ ngoại thôi.

Cô ko biết tại sao mình lại nói dối, kể từ khi ngoại ko còn, cô thấy mình như thay đổi nhiều, bây giờ mọi cái đều làm cho cô suy nghĩ, cô cảm thấy từ trước đến giờ mình cứ như đứa con nít, mọi chuyện đều phải được người khác giúp, do đó ngoại đã giấu cô chuyện ngoại bệnh lâu như vậy, cô thấy mình có lỗi vì đã ko chăm sóc được cho ngoại, do đó cô nghĩ mình cần phải lớn, ko thể cứ mọi chuyện đều phải dựa vào người khác như vậy.

Quân nghe lời giải thích của cô cũng cảm thấy có lý, nên ko tiếp tục hỏi cô nữa, nắm lấy tay cô, anh nhắc nhở:

- Nghe ba nói trưa em ko ăn cơm, em hư lắm nha. bây giờ thì theo anh xuống dưới ăn, kéo lại đầu bao tử.

Nghe lời anh trách, mắt cô ươn ướt như muốn khóc, nhưng cô kịp thời ngăn cho nước mắt trải ra “ mình lại để anh lo nữa rồi” ko biết tại sao bây giờ đối với anh cô ko còn có thể tự do dựa dẫm nữa rồi, ko biết tại suy nghĩ quá nhiều về cái mất của ngoại, hay tại hình ảnh buổi trưa nay cô thấy được, có lẽ là cả 2 thứ. Lặng lẽ cô cùng anh xuống dưới nhà ăn cơm, ko muốn để mọi người lo lắng cho mình nữa nên cô cố gắng ăn nhiều.

Một tuần lễ trôi qua, thái độ của Tịnh đối với Quân vẫn ko thay đổi, cô rất lạnh nhạt với anh, ko còn tự do vui vẻ, nhong nhẽo như

trước. Quân cũng cảm nhận được điều đó, anh nhiều lần hỏi cô tuy nhiên vẫn thái độ như bữa trước, cô luôn đánh trống lảng. Bên cạnh đó Quân thấy Hoàng vẫn đi cùng cô lúc ở trường, thái độ của Hoàng dường như ko từ bỏ việc đeo đuổi cô, nhìn ánh mắt Hoàng như kiêu khích anh, cộng thêm thái độ lạnh nhạt của Tịnh, Quân cảm thấy bất an trong lòng.

Hôm nay trên bàn ăn tối cùng ông Triệu và Quân, Tịnh nhìn mọi người xin phép:

- Thưa ba, mai con xin phép đi chơi với lớp 2 ngày một đêm ạh.

Thấy việc đi chơi của Tịnh lúc này sẽ giúp cho cô thay đổi tâm trạng, ông Triệu rất mong cô trở lại là cô nhóc vui vẻ như xưa, nên ko hề suy nghĩ nhiều mà đồng ý ngay cho cô đi:

- Uh, con đi chơi đi, nhìn con dạo này ko được khỏe ba cũng định kêu thằng Quân đưa con đi chơi, bây giờ lớp con tổ chức đi như vậy ba thấy con nên đi.

- Dạ, con cảm ơn ba, xin lỗi đã để ba bận tâm về con.

- Con nói gì vậy? con là con dâu thì cũng như là con gái ba rồi, con đừng tỏ ra ngại ngùng gì đối với gia đình ta hết, ta ko phân biệt con hay thằng Quân đâu, với ta cả 2 là như nhau cả.

- Dạ

Trước sự quan tâm của ba chồng giành cho mình, cô cũng cảm thấy bồi hồi, cô cũng rất muốn mình trở lại vô tư như lúc trước, ko cần lo nghĩ, ko cần phải buồn. Nhưng dường như một ai khi đã lớn rồi là ko thể trở lại như xưa rồi.

Mặc cho Tịnh và ông Triệu đôi đáp với nhau, Quân yên lặng ăn cơm, bởi vì anh cảm thấy Tịnh ko hề muốn có ý kiến của anh, cô đi hay ko anh ko hề được có ý kiến nào cả. Bằng chứng là cô đợi cho sắp đến ngày đi mới xin phép, mà cô còn ko bàn trước với anh, hôm nay anh cảm thấy cô nói với mọi người giống như là lời thông báo hơn là xin phép. Và anh cảm thấy cô đã xúc phạm anh rất nhiều.

Và rồi Quân cũng ko hỏi gì về Tịnh nữa, sau khi ăn xong cơm họ trở về phòng ko ai nói với ai tiếng nào cho tới lúc đi ngủ cũng vậy, họ mạnh ai làm việc nấy ko hề chú ý xem đối phương đang làm gì, nhìn thái độ Quân, Tịnh thầm nghĩ: “ ko biết mình có quá đáng ko khi đối với anh như vậy?” nhưng rồi cô cũng tự biện luận cho mình: “ anh quan tâm mình chỉ vì mình là vợ anh, bị gia đình ép phải cưới, chứ anh thật sự có yêu mình đâu chứ.” Và rồi cô đi vào giấc ngủ bình yên.

Sáng hôm nay cô sẽ lên đường đi chơi cùng lớp, do xe khởi hành sớm nên cô phải đi rất sớm, và Quân viện vào lý do đó mà ko đưa cô tới trường, anh nói còn công việc ở nhà chưa làm xong nên bây giờ cô đang ngồi trên xe bên cạnh ko phải là anh mà là tài xế của anh.

“ ko có em ở nhà đêm nay, anh sẽ làm gì hả Quân, anh sẽ đi chơi với chị Nhiên ah, anh biết ko nghĩ như vậy em ko muốn đi nữa rồi, nhưng mà em cũng ko thể để mình dựa dẫm vào anh mãi” ngồi trên xe Tịnh luôn nghĩ về Quân, đầu óc cô giờ đây chỉ toàn hình ảnh của Quân.

Vừa xuống xe, Hoàng và Luân đã chạy ra chỗ cô, cô quay lại nói với anh tài xế vài câu:

- Anh để hành lí em ở đây được rồi, anh trở về đi.

Khi anh tài xế chạy chiếc xe đi rồi cô mới quay lại nhìn 2 người bạn:

- 2 bạn tới đây sớm nhỉ

- Tối qua ngủ ko được vì nôn nóng đi chơi, hiii nên sáng đi sớm luôn.

- Mình cũng vậy.

Hoàng vui vẻ trả lời còn Luân thì gật đầu đồng ý câu trả lời của Hoàng, Tịnh nhìn họ, vậy là ai cũng nôn nóng khi được đi chơi, vậy mà mình lại thấy chán, khẽ thở dài cô theo đà kéo của 2 người bạn vào chỗ điểm danh.

Suốt chặn đường đi, mặc cho mọi người trong xe hát hò vui vẻ, Tịnh chỉ vỗ tay góp vui cùng mọi người, cô cố gắng vui cùng mọi người trên xe, lâu lâu mọi người thấy cô nở nụ cười, nhưng là một nụ cười miễn cưỡng, đôi mắt cô vẫn chứa một nỗi buồn.

Xe vừa vào bãi, Hoàng quay sang Tịnh xách giùm cô cái ba lô hành lý, Tịnh và Luân cùng chạy nhanh ra biển, bỏ lại Hoàng phí sao. Đứng trước biển bao la cả 2 cô gái cùng thì thầm nho nhỏ: “biển đẹp quá” Nước biển trong xanh, từng cơn sóng đua nhau vỗ vào bàn chân của 2 cô làm cho họ thích thú reo lên, Luân liền quay sang rủ Tịnh:

- Mình đi thay đồ rồi ra tắm biển, lẹ lên

Vừa nói cô vừa kéo Tịnh chạy tìm Hoàng để lấy đồ đi thay.

Vừa bước ra từ phòng thay đồ, nhiều ánh mắt nhìn về phía 2 cô. Tịnh có thân hình cao cân đối, gương mặt ngây thơ nhưng ánh mắt

chứa một nỗi buồn làm cho cô rất đẹp giữa buổi sớm mai, bộ đồ bơi 2 mảnh của cô lại càng làm tăng lên sự hấp dẫn của thân hình cô gái. Luân thì khiêm tốn hơn, thân hình mảnh mai hơi thấp nhưng rất dịu dàng, cũng một bộ đồ bơi 2 mảnh như Tịnh, Luân bây giờ nhìn tràn đầy sức sống.

Hôm nay trên bãi biển đa phần là học sinh của trường, vì để học sinh có thể chơi đùa thoải mái, cộng thêm để việc quản lý dễ dàng, nên trường cho tổ chức buổi đi chơi này vào ngày thứ 2, ngày bình thường nên bãi biển hơi vắng nếu như ko có học sinh trường “Phương Nam” cô. Do trường cô dạy nhiều cấp nên học sinh rất nhiều, và số học sinh hôm nay gần như chiếm toàn bộ bãi biển.

- Mình đi tìm Hoàng rồi ra biển chơi nha Tịnh

Luân lên tiếng rủ, Tịnh nhìn những người xung quanh rồi hỏi Luân:

- Đông người như vậy rồi biết tìm Hoàng ở đâu.

- Àh, lúc này mình có dặn Hoàng đợi tụi mình ở cây dù màu vàng kia rồi.

- Ô, mình ko ngờ Luân chu đáo như vậy nha, nếu là mình chỉ biết đi tìm một mối thôi.

- Thôi đừng đứng đây mà khen hoài, đi lẹ tới đó đi, mình muốn ra biển lắm rồi.

Cả 2 cô gái cùng cười tươi dắt nhau đi tới chỗ cây dù màu vàng kia, vừa tới nơi thì cũng thấy Hoàng đã chuẩn bị xong, anh chỉ mặc độc nhất một chiếc quần bơi, Hoàng đưa tay vẫy cả 2 khi thấy Luân và Tịnh chạy tới:

- 2 bạn muốn ăn gì xong mới xuống bơi hay sao?

Hoàng nhìn cả 2 hỏi, Tịnh định quay sang luân hỏi ý kiến thì cô phát hiện, ánh mắt Luân nhìn Hoàng rất dịu dàng, gương mặt Luân đỏ ửng thẹn thùng, ko hề suy nghĩ nhiều Tịnh quay sang chọc Luân:

- Ha, ha thì ra Luân thích Hoàng nha, xấu nha vậy mà ko nói với mình, mình giúp cho.

Tịnh nói rất nhỏ nên Hoàng ko thể nghe được, Luân vừa nghe lời Tịnh nói bên tai mặt lại càng đỏ hơn, Luân cũng thì thầm nhỏ bên tai Tịnh:

- ko có đâu, bạn đừng hiểu lầm, Hoàng nghe được sẽ cười mình đó.

- Đừng hòng giấu mình, nhìn mặt Luân là mình biết rồi,hii thú nhận đi mình giúp cho.

Cả 2 cứ chum lại thì thầm rất nhỏ Hoàng ko tài nào nghe được nên bức mình gấ:

- Sao 2 người cứ nói nhỏ nhỏ hoài vậy, bộ đang nói xấu mình hả, sao câu hỏi của mình 2 người ko trả lời, làm như mình ko tồn tại vậy.

- Xin lỗi, hiii tui mình đang nói chuyện của con gái thôi, Hoàng ko liên quan đâu, àh mà lúc nãy Hoàng hỏi gì vậy.

Nghe Hoàng gấ, Tịnh liền trả lời nhưng cũng ko quên nói nhỏ thêm một câu cho Luân nghe: “ bây giờ mình tha cho bạn đó, để mai một mình hỏi bạn tiếp.hiii”

Hoàng lập lại câu hỏi lúc đầu:

- Mình hỏi 2 bạn muốn ăn xong mới xuống bơi hay sao?

- Xuống bơi trước đi.

Lần này ko đợi hỏi nhau nữa mà cả 2 cùng trả lời và thật may là 2 câu trả lời cùng chung ý kiến.

Vậy là cả 3 thống nhất, cùng chạy một mạch xuống biển, họ chơi đùa với sóng biển, tiếng cười nói vang lên nhưng ko ảnh hưởng gì với mọi người xung quanh, vì âm thanh nhanh chóng tan cùng với sóng biển trước ko gian rộng lớn bao la của biển cả. Sau đó thì 3 người họ chia nhau ra 2 phe, Hoàng một phe và Tịnh cùng Luân một phe, 2 phe đua nhau tạt nước vào nhau, cuộc chiến của họ làm thu hút thêm rất nhiều bạn, mọi người cũng tự động gia nhập vào 2 phe, tự nhiên hình thành phe nam và phe nữ tiếp tục chiến đấu.

Chơi đùa với sóng biển chán, mọi người sau khi ăn uống xong thì trở về khách sạn nghỉ ngơi. Nhà trường sắp xếp mỗi phòng gồm 4 học sinh, khu phòng giành cho nam riêng và phòng giành cho nữ riêng. Tịnh, Luân và 2 người bạn khác nữa của lớp chung một phòng. Buổi trưa mọi người ngủ cả nhưng Tịnh ko ngủ được, đứng từ cửa sổ khách sạn xuống dưới kia, Tịnh phát hiện một khu vườn rất đẹp, nhiều hoa quả và nhiều trái chính. Quay sang mọi người vẫn còn ngủ say, Tịnh len lén đi ra ngoài theo hướng ra khu vườn mình vừa phát hiện:

- Wa, đẹp thiệt.

Đứng giữa khu vườn, Tịnh ko kèm được phải buột miệng khen. Rồi cô đi một vòng dọc theo những khóm hoa, Tịnh say mê thưởng thức những loại hoa đẹp mà mình ko biết tên, một hồi thưởng thức có vẻ đủ Tịnh ngược mắt lên trời nhìn những cây ăn trái đang có nhiều trái chín, khi mắt cô nhìn tới cây khế với nhiều quả chín vàng, cảm thấy nước miếng như muốn chảy ra, ko chèm chế được bản thân cô treo lên cây để hái khế. Do từ nhỏ đã quen leo trèo nên chỉ một chốc lát thôi là cô đã đứng được trên ngọn cây cao nhất xung quanh có nhiều trái vàng, cô ngồi xuống một nhánh cây, tay hái khế bỏ lên miệng ăn ngon lành. Đến khi đã no nê, con thèm đã hết cô mới từ từ trèo lại xuống, nhưng khi vừa xuống được một nửa, bàn chân cô vừa đặt lên một nhánh cây thì nhánh cây do đã mục khô ko cản thận cô đặt chân vào nên cành gãy kéo theo cô xuống đất. cô chỉ kịp la lên một tiếng:

- Ấy da

Một cảm giác đau đớn khắp mình mẩy, khi cô từ từ ngồi dậy định đứng lên để về khách sạn thì một cảm giác rất đau từ chân trái cô làm cho cô té lại xuống đất, mặt mũi cô xanh lè, cái đau làm cho nước mắt cô chảy dài, cô sợ hãi ko biết phải làm sao, và trong lúc này bỗng cô thấy nhớ Quân kinh khủng, cô ước gì có anh ở đây, nỗi sợ làm cho cô ko kịp suy nghĩ, cộng thêm nỗi nhớ Quân da diết trong lòng nên cô đã lấy điện thoại ra gọi cho Quân. Tiếng chuông đổ lên từng hồi thì làm cho nhịp tim của cô nhảy nhanh theo từng hồi chuông. Đến khi tiếng nói quen thuộc của Quân vang lên, nhưng nó chỉ là một tiếng “ alo” bình thường nên ko thể nào đoán được tâm trạng Quân vui hay Buồn khi nhận được điện thoại cô.

- Em....Tịnh đây

Tịnh ghen ngào ko nói thành tiếng khi nghe được tiếng Quân, Còn Quân sau phút cố tỏ ra lạnh lùng trả lời điện thoại của cô, anh hồi hộp nghe cô nói, nhận thấy trong thanh âm của cô như đang khóc, ko kèm chế được nữa, anh lo lắng hỏi cô:

- Em có chuyện gì sao, nói anh nghe.

- Em..nhớ..anh..lắm.

Ko tài nào diễn tả được tâm trạng cô lúc này, cô khó khăn nói cho anh nghe về những gì trong lòng cô. Giờ đây cô cảm thấy mình cần anh biết bao, thái độ lạnh lùng mà cô cố tỏ ra trong những ngày qua thì ra ko có tác dụng gì cả, cô biết mình vẫn rất cần anh, cô ko thể ko có anh.

Sau khi lời Tịnh nói xong, một sự yên lặng giữa cả 2, Quân thực sự xúc động khi nghe lời Tịnh tỏ bày nên ko nói được gì cả, còn Tịnh thì hiểu lầm sự yên lặng của Quân, cô nghĩ lời cô nói đã làm anh khó xử nên ko đợi Quân kịp nói nữa Tịnh đã dập máy.

Tịnh bản thân cầm cái điện thoại vừa gọi cho Quân xong, cô gọi cho Luân để Luân tới giúp đưa cô về, sau đó cô nghe được tiếng điện thoại mình reo, nhìn màn hình ko chớp mắt, chữ trên màn hình cho cô biết là Quân gọi, tiếng chuông đổ mãi cô vẫn ko thèm bắt máy, mắt nhìn chằm chằm vào đó một cách bất động.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirllhem
dtv-ebook.com

Chương 19

Sau khi Tịnh gọi điện cho Quân rồi bất ngờ tắt máy, anh gọi lại rất nhiều lần vẫn ko có ai bắt máy, làm cho công việc anh đang làm giữa chừng ko cách nào anh tập trung được nữa. Nhớ lại lời cô nói trong điện thoại, giọng nói có chút nghẹn ngào, lòng anh xôn xao và ước muốn được gặp cô gây bây giờ thôi thúc anh, đứng giữa căn phòng máy điều hoà chạy tốt mà anh thấy người nóng hừng hực, ko giữa được mình nữa, anh quay lại chộp lấy chìa khoá xe trên bàn làm việc, phóng thẳng ra cửa phòng, đi thẳng ra nhà xe lấy xe, trước đó anh kịp nhấn lại cho cô thư ký: “hôm nay tôi ra ngoài ko về, có ai gặp cứ kêu hẹn lại, những cuộc hẹn hôm nay dời lại cho tôi”. Anh lên xe phóng thẳng đến nơi nhà trường của cô tổ chức vui chơi, trên đường đi hình ảnh của cô, đặt biệt lời cô bày tỏ với anh trong điện thoại: “em nhớ anh lắm” luôn hiện lên trong đầu anh, anh vừa cảm thấy vui khi biết được sắp gặp được cô, nhưng anh cũng cảm thấy lo lo khi nhớ lại giọng nói như sắp khóc của cô trong điện thoại.

Xe vừa vào tới khu bãi biển, gửi xe xong, anh nhanh chóng tìm kiếm hỏi thăm mọi người để tìm cô, khi anh tìm thấy được người phụ trách của trường cô thì anh bàng hoàng, như có mũi kim đâm vào tim anh khi nghe người đó nói:

- “Học sinh Tô Tịnh đang ở bệnh viện X.”

Khi người đó chưa kịp nói hết ý của mình thì đã ko còn thấy Quân ở đó nữa.

Còn Quân tất nhiên đang trên đường đến bệnh viện X, và bây giờ vận tốc xe anh còn nhanh hơn rất nhiều so với lúc anh từ Tp xuống, người đi đường nhìn thấy xe anh mà cảm thấy chóng mặt, cũng may ở đây ít xe và anh may mắn ko gặp cảnh sát giao thông.

Biển tên bệnh viện X vừa hiện ra thì anh mới từ từ giảm tốc độ xe, đưa xe vào bãi. Chạy như bay trên hành lang tìm số phòng 513, trước đó anh đã hỏi cô y tá về số phòng của cô.

Ko từ nào diễn tả được tâm trạng anh lúc này, nữa vui mừng nữa lo lắng khi nhìn tấm biển phòng có in số 513, gõ mạnh cửa mấy cái anh đứng đợi, khi nghe được tiếng nói yếu ớt của cô vang lên thì cũng là lúc anh phóng thẳng vào phòng, dường như anh chỉ đợi cô vừa lên tiếng là sẽ phóng ngay vào.

- Em bị sao vậy? sao em phải vào đây? bác sĩ nói em có làm sao ko? Sao em ko nói với anh trong điện thoại?

Một loạt câu hỏi Quân đặt ra cho Tịnh khi anh vừa bước vào phòng. Tịnh nhìn thấy Quân dường như mọi giận hờn ko hề có, nỗi nhớ anh đã làm cô rất buồn từ khi vào đây như biến mất khi thấy sự xuất hiện của anh. Nước mắt ko biết tại sao cứ rơi, nhìn anh cô ko thể nói thành lời, chỉ đợi Quân vừa đến bên cô là cô lập tức nhảy vào người anh, dụi mặt trong lòng anh.

Quân sung sướng ôm Tịnh trên tay, đợi cô qua đi những cảm xúc, khi tiếng nấc của cô ko còn anh mới lo lắng hỏi lại:

- Em bị làm sao?

- Chân em bị trật, bó bột một tháng là khỏi.

- Bác sĩ còn nói bị làm sao nữa ko?

Quân vừa hỏi vừa lật người của Tịnh xem xét coi còn vết thương nào ko ngoài cái chân đang bị bó bột ra. Sau khi thấy đúng là ko còn bị thương ở đâu nữa anh mới yên tâm ngồi lại xuống bên cô, nghiêm khắc hỏi cô:

- Làm cái gì đến nỗi bị như vậy?

- Em....trèo lên cây bị té

- Hả

Tịnh biết chắc khi nói ra anh sẽ trách cô nên khi cô trả lời đã ko dám nhìn thẳng anh và còn chuẩn bị luôn tinh thần nghe anh mắng. Ko ngoài dự đoán của cô, sau tiếng “hả” ngạc nhiên của anh là anh lên tiếng vỗ trách Tịnh:

- Anh đã nhắc nhở em nhiều lần, ko được quậy phá nữa mà, em ko sợ nhưng em biết anh rất lo cho em ko hả, ko được rồi, từ nay chắc anh sẽ ko dám để em đi đâu mà ko có anh nữa rồi.

- Em ko có Quậy.

- Vậy tại sao lại té.

- Em..nhìn thấy cây khế có nhiều quả chín, nên em đã trèo lên cây hái ăn.

- TrờI, chỉ vì mấy trái khế đó mà em treo lên cây àh, muốn ăn sao ko nói anh, anh ra chợ mua cho em mấy kg còn được, em ngốc vừa thôi.

- Ăn khế còn trên cây mới ngon chứ, ơ..với lại hôm qua anh giận em mà, sáng nay ko thèm nhìn mặt em, nghe điện thoại của em anh còn ko thèm trả lời.

Cả 2 đều có vẻ quên đi chuyện giận hờn, bây giờ nghe Tịnh nhắc lại Quân mới nhớ ra, liền lên tiếng mắng cô:

- Em còn nói được như vậy nữa ha? Em thực sự ko biết hay giả vờ ko biết vậy? anh hỏi em, em có còn xem anh là chồng nữa hay ko, tại sao chuyện đi chơi em ko hề bàn bạc với anh trước, anh và em có nhiều cơ hội nói riêng trước mà, vậy mà em ko thèm nói gì cả, chỉ thông báo trước mặt ba và anh, em xem anh ko ra gì cả. em hỏi sao anh ko giận, còn nữa lúc nãy điện thoại là anh chưa kịp nói với em là em đã cúp máy rồi, anh gọi lại sao ko nghe, em coi anh như vô hình phải ko?

Nhìn mặt giận của anh, Tịnh cũng có hơi sợ, nhưng nghe anh nói hình như mọi cái sai đều tại cô vậy, tất cả là tại anh mà, ko cần suy nghĩ gì cả, cô mang hết những uẩn khuất trong lòng ra mà quát lại anh:

- Anh trách em, vậy anh có xem em là vợ ko? Anh gọi điện cho em nói là có việc bận ko về nhà ăn cơm với em được, vậy mà em thấy anh và chị Nhiên đứng ngoài nhà hàng còn hôn nhau nữa chứ, anh nói đi có phải anh thương chị Nhiên ko, anh muốn cưới chị Nhiên là vợ phải ko? Hu..hu...

Nói xong Tịnh thấy lòng mình nhẹ nhàng đi, đồng thời cô cũng hoảng hốt vì mình muốn giấu vậy mà vì tức giận cô đã nói ra hết, để che đậy bản thân đang bối rối Tịnh quay ra khóc ngon lành. Quân thì thật sự ko ngờ hôm đó bị cô thấy được, hôm đó cô em nuôi bất ngờ hôn anh sau đó anh đã lên tiếng nhắc nhở Nhiên, vì

Nhiên sống từ nhỏ ở tây, nên một nụ hôn đối với Nhiên chỉ là cái chào hỏi, ko ngờ thì ra tại vậy mà Tịnh ko thềm nhìn mặt anh suốt tuần nay. Kéo tay cô đang che lại gương mặt hình mà khóc, giọng anh dịu dàng:

- Em cũng biết chị Nhiên sống ở tây từ nhỏ mà, nên Nhiên quen dùng nụ hôn như một cử chỉ xã giao, hôm đó anh vừa xuống xe gặp Nhiên nên anh bị bất ngờ về hành động của Nhiên, từ nay Nhiên sẽ ko làm vậy nữa đâu, anh đã nói chuyện với Nhiên rồi.

Ngừng lại một lát xem phản ứng của cô rồi anh cười cười nói tiếp khi nhìn thấy cô đang giương to hai mắt nhìn mình:

- Em ko nhớ anh đã hứa với ngoại trước khi mất là sẽ chăm sóc em suốt đời sao.

- Vậy ko có lời hứa với ngoại anh sẽ ko chăm sóc em nữa phải ko, em biết mà anh cưới em chỉ vì lời hứa của người lớn thôi.

Tịnh giận dỗi trách Quân làm cho Quân bối rối ko biết trả lời sao với cô, đưa tay kéo cô lại nhưng cô vẫn cố chấp quay mặt đi, Quân đứng yên cảm thấy lời mình sắp nói ra sao mà khó đến thế, rất khó khăn anh mới thốt ra được những tiếng đó:

- anh yêu em mà.

Tịnh vẫn quay lưng lại với anh mà chưa chịu quay lại nhìn anh nên anh ko thấy được nỗi vui mừng trong mắt cô và trên khóe miệng với nụ cười mỉm. Quân thật sự lúng túng khi ko thấy Tịnh trả lời, ko thấy được biểu cảm trên mặt cô, anh ko biết là cô nghe được lời anh nói có hết giận anh chưa:

- Nè, quay lại đi, đừng giận nữa mà.

Vừa nói Quân vừa kéo cô quay lại, khi nhìn thấy gương mặt sáng ngời của cô anh mới biết mình bị lừa, đến phiên anh làm mặt giận:

- Ko thèm nói chuyện với em nữa, anh về thành phố để cho em giận cho đã luôn, công trình anh chạy xuống đây với em, bỏ hết công việc vậy mà người ta ko thèm nhìn mặt anh, chỉ biết giận hờn.

Thấy Quân định đứng dậy đi thiệt, Tịnh cuống cuống xoay lại níu tay anh, bất cẩn cô đã đặt cái chân bị đau xuống đất và dĩ nhiên sau đó ko trách được việc kêu lên:

- Ấy, đau.

Nghे tiếng kêu của Tịnh, Quân thôi ko đùa nữa quay lại nhìn cô đau, anh lo lắng:

- Biết chân đau sao còn cô bước xuống, thiệt hư hết biết, ko có anh chắc em còn làm nhiều chuyện động trời.

- Tại em sợ anh bỏ em lại về thành phố thôi, anh đừng về nha.

- Uh, anh phải ở đây coi chừng cô nhóc nghịch ngợm của anh nữa chứ.

Anh vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ chỉ lên trán Tịnh, Tịnh cười híp mắt chúi đầu vào lòng anh nghe sung sướng, sau đó cô chợt nhớ ra chuyện gì đó nên tiếp tục nhỏng nhẽo với Quân:

- Em muốn đi về nha ah.

- Sao vậy, chân em còn đau mà, bác sĩ bắt ở lại mà.

- Ko có, bác sĩ ko có bắt ở lại, tại vì về khách sạn chỗ trường thì nhìu người ngủ chung nên em mới ko về được, mọi người bắt em ở lại đây, nhưng em ko thích ở đây đâu, em sợ buổi tối ở đây lắm, mình về thành phố nha anh.

Tịnh vừa nói gương mặt cũng xanh theo nhưng tưởng tượng về buổi tối ở đây, Quân ngáp ngừng:

- Nhưng trời tối rồi, anh lại vừa chạy xuống giờ chạy tiếp về trên thì hơi nguy hiểm.

- Em ko thích ở đây đâu.

- Có anh ở đây với em mà.

- Nhưng em cũng sợ, em ko ngủ được đâu.

Tịnh thật sự rất sợ khi tưởng tượng nói đây có nhiều người chết vào ban đêm hiện về, ôi thật đáng sợ, nên cô ra sức thuyết phục Quân về thành phố.

- Hay mình mượn phòng ở khách sạn đở, sáng mới về thành phố được ko.

- Vâng.

Nhìn gương mặt xanh xao của Tịnh, Quân ko nỡ ép cô ở đây, cuối cùng đã tìm được cách giúp cô ko phải ở lại bệnh viện, nghe xong cô vui ko thể tả, cứ cười tươi ôm chầm lấy anh.

Cả hai trong phòng bày tỏ tình cảm với nhau, ko hay có 2 người ở cửa nhìn họ với 2 cách nhìn khác nhau, Hoàng nhìn với một ánh mắt đau đớn, còn Luân thì bàng hoàng khi biết được quan hệ vợ

chồng của họ, sắp bật ra thành tiếng cũng may Hoàng nhanh tay bịt miệng cô kéo cô đi về, bỏ lại ko gian cho 2 vợ chồng đang hạnh phúc quên hết mọi chuyện xung quanh.

CÔ DÂU ĐI HỌC

xinhxinhgirlhem
dtv-ebook.com

Chương 20: End

Quân thuê một phòng ở khách sạn nổi tiếng nhất ở vùng này, rồi đưa Tịnh đến đó nghỉ ngơi, đợi cho cô ngủ yên rồi anh mới lái xe tới khách sạn chỗ trường cô tổ chức vui chơi để xin phép họ và lấy lại hành lý giúp Tịnh, sau đó anh còn phải vào chợ mua một vài thứ mang về khách sạn.

Vừa bước vào phòng, Quân thấy Tịnh đã thức và ngồi trên giường mơ mộng nhìn ra ngoài cửa sổ sát bên giường ngủ. Nhẹ nhàng ko làm cho cô biết, anh bước tới phía sau cô vòng tay sang người cô:

- Em đang mơ gì đó

- Em đang nhớ ngoại thôi.

- Em buồn nữa àh.

- Ko, em đang vui và cảm ơn ngoại, từ nay anh mãi mãi phải lo cho em, phải chiều em, ko được ăn hiếp em.hii

Nhìn nụ cười đã trở lại trên môi cô, anh rất vui. Nhưng vẫn tỏ ra đang buồn:

- Em ăn hiếp anh ghê.

- Ùh, thì từ nay anh chỉ lo cho em, chiều em, ko ăn hiếp em. Còn em sẽ nghe lời anh, anh chịu ko?

- Ùh, em nhớ nha, từ nay phải nghe lời anh đó

- Ùh, nhưng bây giờ em đói rồi.

- Anh biết ngay mà, anh đã kêu khách sạn mang đồ ăn lên rồi, giờ em đi rửa mặt rồi là có cái để ăn thôi.

Nói xong, anh bỗng Tịnh vào phòng tắm, cẩn thận đặt cô đứng chống vững rồi anh mới đi ra. Đợi cô lên tiếng thì anh lại trở vào bỗng cô ra ngoài đặt lên giường, lấy chén cháo trên bàn lại cho cô ăn, còn mình cũng giải quyết đĩa cơm tôm để sẵn đó.

- Sao em phải ăn cháo, còn anh được ăn cơm tôm.

- Em bị đau chân, mới bị bệnh và uống thuốc nên ăn những món thanh đạm một chút, ráng ăn hết chén cháo nha, mai một hết bệnh anh đưa em đi ăn món nào em thích chịu ko.

- Ko chịu thì cũng phải chịu

Cô chu chu miệng, phụng phịu cuối đầu ăn tiếp chén cháo.

Cả 2 giải quyết xong cái bao tử rồi lại yên lặng ko biết phải làm gì, một nam một nữ trong phòng làm cho cả 2 cùng có vẻ gượng ngừng. Thấy có vẻ ko ổn, cần phải làm cái gì để cho thời gian đêm nay qua mau, nên Tịnh đề nghị với Quân:

- Bây giờ mới có 7g tối, anh đưa em đi chơi nha

Quân lập tức bác bỏ ngay:

- ko được, chân em đau mà muốn đi đâu.

- Anh chạy xe chở em đi vòng vòng thôi mà, em sẽ ko xuống xe đâu.

Nhìn gương mặt cô mà ko đòi xuống xe, thôi để chắc ăn ko cho cô đi là tốt nhất, nghĩ vậy nên anh lắc đầu:

- Em mà ngồi xe quá lâu chân lại đau đó, mai còn phải đi xe về thành phố cả buổi nữa, bây giờ thì em nghỉ ngơi đi.

- Nhưng em ko buồn ngủ

Tịnh cố tình đưa cái mặt tỉnh táo ra nhìn Quân, nhưng Quân ko động lòng mà còn nhắc nhở cô:

- Lúc nãy em hứa là nghe lời anh mà, giờ lại ko nghe phải ko?

- Nhưng anh cũng nói chiều em mà.

- Cái gì chiều được mới chiều, thôi ngoan đi ngủ đi.

Quân đưa tay vuốt vuốt tóc Tịnh, tỏ ý kêu cô nghe lời. Tịnh thấy đòi đi chơi ko xong cuối cùng quay qua đòi cái khác:

- Giờ em ko buồn ngủ mà, sáng giờ em ngủ nhiều rồi. Hay anh và em sang kia coi phim nha.

Biết ko chiều cô là ko xong, cô cũng đã nhượng bộ ko đòi đi chơi nữa nên anh cũng đành phải đồng ý với đề nghị xem phim của cô, gật đầu đồng ý rồi anh mới từ từ bế cô sang đặt xuống ghế sofa, quay sang hỏi ý cô:

- Em muốn xem phim gì?

- Anh đưa đồ bấm cho em.

Trao cho cô đồ bấm, anh sửa lại tư thế ngồi cho cô, giúp cô được thoải mái, anh để người cô ngồi dựa vào mình, chân gác dài trên ghế sofa, nên anh và cô chỉ ngồi ở một góc của cái ghế. Tịnh bấm tới bấm lui để kiểm phim vừa ý, hết dài phim Việt Nam rồi sang những kênh nước ngoài, nhìn mà Quân chóng cả mặt. cuối cùng cô ngừng lại ở một kênh phim đang chiếu những pha hành động, và quyết định xem nó:

- Mình xem phim này nha anh, lúc trước bà giúp việc già ko bao giờ cho em coi, nhưng em đã rất muốn coi lâu rồi, em thấy những pha hành động như vậy có sao đâu mà bà lại ko cho em coi.

- Chỉ tại em còn nhỏ bà ko muốn em coi những gì quá bạo lực mà thôi.

Quân giải thích với Tịnh và cũng chăm chú vào bộ phim, cả 2 coi say sưa, và cũng hồi hộp theo những màn đấu súng trong phim. Thế nhưng cả 2 cùng ko ngờ màn cuối của bộ phim lại là cảnh nhân vật nam và nhân vật nữ biểu hiện tình cảm trên giường. Tịnh thì theo phản ứng lấy tay che mắt, mặt gượng ngừng đỏ ửng. Còn Quân cứng cả người khi xem những cảnh đó, một cảm giác nóng bừng chạy khắp người anh. Khi hàng chữ “the end” hiện lên cũng là lúc cả hai cùng ko biết phải làm gì, cái cảnh cuối phim để lại rất ấn tượng làm cho đầu óc cả 2 nghĩ đến và đỏ ửng mặt mày, một phản ứng tự nhiên là Quân đưa tay kéo tay Tịnh khỏi mắt, nhìn vào cặp mắt cô, cả 2 như bị một dòng điện chạy qua làm tê liệt hết mọi hành động tiếp theo. Rất lâu sau Quân mới thốt ra một lời ko định trước:

- Em đẹp quá, công chúa của anh.

Và hành động tiếp theo cũng bất ngờ như lời anh đã nói, anh kéo cô lại gần, từ từ cúi xuống đặt môi lên đôi môi đỏ hồng của cô. Anh cảm thấy đôi môi mình thật mềm mại tuyệt vời biết bao khi chạm vào môi cô. Hết chiếc hôn này đến chiếc hôn khác đầy khao khát, đam mê. Anh ko còn giữ được cảm xúc của bản thân nữa, ko cách nào ngăn cản nhưng hành động tiếp theo sau đó. Tịnh cũng cứng người theo hành động của anh, sau đó cô từ từ thả lỏng người dựa hẳn vào anh. Quân nhẹ luồn tay bông cô lại giường và đưa đôi môi cùng hơi thở dồn dập xuống cái cổ trắng tuyệt vời của cô. Anh đưa tay tắt ngọn đèn ngủ bên cạnh khi chiếc đèn trắng được cỗi bỏ khỏi người cô. Tịnh thoáng thấy xấu hổ khi thấy cơ thể bị phơi bày trước mặt anh nên đưa mặt giấu vào ngực anh. Anh nhìn cử chỉ của cô, ko kèm được cảm xúc đang ngày càng mãnh liệt, cả hai bước vào cánh cửa Tình yêu, Tình vợ chồng.

Khi tiếng chim hót véo vo, ánh nắng nhảy múa trên cành cây, mắt Tịnh mới bắt đầu từ từ hé mở, cảm giác đầu tiên là cô thấy cơ thể có nhiều khác lạ, nhìn bản thân đang được Quân ôm lấy, Tịnh ko hỏi thấy gượng gùng, kéo tấm chăn che hết cả người, cô nín thở sợ Quân thức giấc, bây giờ chân lại đang đau ko cách nào đi vào phòng tắm, cô lúng túng ko biết làm sao thì một lần nữa cô cảm thấy đôi tay của Quân trên người mình siết chặt và giọng nói ấm áp của anh vang lên:

- Em thức rồi hả.

-

Cô hoàn toàn yên lặng ko trả lời, tấm chăn bị cô kéo lên che luôn cả gương mặt, Quân cười ranh mãnh kéo chăn ra nheo mắt chọc cô:

- Em làm gì mà trốn anh dữ vậy, bộ mặt anh biến thành cái gì sao mà em ko thèm nhìn vậy.

- Em.... Anh tránh ra chút đi, sao cứ tới gần em hoài vậy.

Nhìn gương mặt hồng hào như quả đào của cô ko kèm được sự khao khát, anh hôn một cái lên đôi má bầu bĩnh của cô, rồi nhìn cô yêu thương hỏi:

- Anh ko tới gần em thì làm sao giúp em thay đồ, làm vệ sinh. Chân em đâu có đứng dậy được.

- Á.....ko cần

Tịnh đỏ mặt khi nghe lời Quân nói, la hét lên làm cho Quân hoảng quá ko dám chọc cô nữa:

- thôi, thôi, em ở đây thay đồ con anh đi vào phòng vệ sinh đây, đừng la hét lên nữa, một lát anh sẽ giúp em vào vệ sinh rửa mặt.

Nói rồi Quân đi vào phòng vệ sinh bỏ lại Tịnh ở ngoài. Sau khi cả 2 chỉnh tề xong anh bỗng Tịnh ra xe và đi thẳng về thành phố.

Ngày hôm sau đến lớp dưới sự Giúp đỡ của Quân, sau khi Tịnh ngồi vừa yên chỗ thì thấy Luân chạy lại bên mình với thái độ ko mấy vui Luân hỏi:

- Tịnh và anh Quân ko phải quan hệ anh em mà là Vợ chồng với nhau phải ko?

Tịnh bối rối rồi gật đầu mặc dù biết Luân đang rất giận mình, rồi cô lại giải thích thầm mong luân sẽ hiểu cho hoàn cảnh của mình:

- Minh và anh Quân lấy nhau vì người lớn bắt buộc, mặc dù mình đã đủ tuổi kết hôn nhưng mình còn học cấp 3 nên đành phải giấu việc kết hôn để được đến trường. Luân hãy hiểu cho mình.

- Tịnh có biết việc mình nói dối làm cho nhiều người bị tổn thương ko hả, vậy mà bạn kêu mình hãy hiểu cho bạn, mình ko hiểu gì cả (lời tác giả:Luân đang nói đến việc Hoàng bị tổn thương, haha lo cho người mình yêu nên mất hết lý trí)

Nói xong Luân bỏ đi luôn, Tịnh ở lại ko hiểu Luân đang nói mình làm tổn thương ai.

Kể từ ngày hôm đó Tịnh và Quân đã bước vào cuộc sống vợ chồng, sau đó Luân cũng phần nào hiểu và thông cảm với Tịnh, nên chủ động làm lành với Tịnh, Hoàng thì có buồn nhưng cũng cố gắng quên đi mối tình đầu này, Hoàng cảm thấy nhìn thấy Tịnh vui mình cũng nên vui mừng giúp cô, và bên Hoàng lúc này lúc nào cũng có Luân bên cạnh, chúng ta có thể tìm một kết thúc tốt đẹp sẽ đến với họ.

3 tháng sau

Khi Quân từ công ty về, cảm thấy lạ vì ko nhìn thấy Tịnh, anh nhìn dì Nhung đang loay hoay dưới bếp mà hỏi:

- Tịnh đâu rồi dì?

Dì Nhung cười cười nhìn anh, ánh mắt giấu cợt nói:

- Nó ở trên phòng đấy, hình như bị bệnh hay sao mà trưa giờ ko chịu xuống.

Quân ko để ý đến nụ cười và ánh mắt có gì đó giấu cợt của dì. Nhưng nên nhanh chân chạy lên phòng, hôm nay quên luôn cả lịch sự gõ cửa phòng, anh mở cửa ra và ngạc nhiên khi ko nhìn thấy cô:

- Lạ nhỉ, dì nhưng nói Tịnh ở trên phòng sao ko thấy cô đâu vậy.

Vừa nói thì anh cũng vừa nghe tiếng thú thích của cô ở đằng sai chiếc bàn làm việc. đi tới lại ngăn cô, anh đưa tay sờ lên trán cô nhưng liền bị cô gạt tay ra, thắc mắc anh liền hỏi cô:

- Em sao vậy, thấy khó chịu ở đâu àh?

- Ko có.

Tịnh nhìn Quân với ánh mắt giận hờn, trả lời anh cộc lốc. Nhưng Quân đâu có buồn tha cho cô, anh cố kéo cô ra khỏi chỗ ngồi nhỏ hẹp của mình, tiếp tục lo lắng hỏi:

- Nói anh nghe, cái gì làm cho em buồn, chẳng phải em nói sẽ nghe lời anh sao, nói anh nghe đi mà.

Đưa nắm tay lên đánh vào ngực anh, cô vừa khóc vừa trách mắng:

- Tại anh tất cả, tất cả là tại anh, từ nay em ko cho anh tới gần em nữa.

- Nhưng mà có chuyện gì, anh đâu có làm gì cho em giận.

Quân đưa gương mặt vô tội nhìn Tịnh, cố hỏi cô tại sao lại giận anh:

- Anh còn nói nữa, anh ko nói cho em biết rằng em có thể có em bé, bây giờ anh làm cho em bé trong người em rồi, em ko biết, bắt

đền anh đó.

- Ai..tại sao em biết mình có em bé?

Quân hỏi nhưng ko che giấu được nụ cười rất tươi trên môi mình:

- Em từ trưa giờ ko ăn được gì cả, di Nhung nói em đã có em bé, anh vui lắm sao mà cười dữ vậy, từ nay em làm sao đến trường được nữa đây.

Mặc cho Tịnh đang giận, Quân rất vui bỗng Tịnh lên xoay vòng vòng, miệng nói:

- Em ko cần đi học nữa, ở nhà anh nuôi. em yên tâm, có em bé rồi em ko cần làm gì cả, em bé anh sẽ chăm sóc.

- Anh còn nói được nữa hả?

Quân vừa buồn Tịnh xuống đất, đã bị Tịnh quát lên đưa tay đâm thành thịch lên ngực anh.

Cuộc sống Quân và Tịnh càng vui hơn khi gia đình có thêm một thành viên, ngôi nhà như muốn nở tung ra với những trò quỷ của Tịnh , giờ cộng thêm một đứa quỷ con. Quân và Ông Triệu, di Nhung chỉ biết bó tay chịu thua 2 me con Tịnh.

---the end---